

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Russo Saga Book One

HEAT

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

nicolina martin

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İçinde Ne Var

Parmaklarım saçlarımın arasından geçiyor.

Hareket etmiyorum, kalbim hızlanıyor. Bir anda nerede olduğumu hatırlıyorum. Ne yaptığımı. Hala ifade edemediğim bir şeye açık bir davetiye olduğunu bile bile onun kucağında uyudum. Nefesimi kontrol etmek için savaşıyorum ve kıpırdamamaya çalışıyorum çünkü uyanık olduğumu bilmesini istemiyorum. Bunu nereye götüreceğini görmek istiyorum.

Nefesimi tuttuğumu fark ediyorum ve kendimi tekrar nefes almaya zorluyorum. Sakince nefes almaya çalışıyorum ama boğazımda düğümleniyor. Belime doladığı kolu geriliyor. Uyanık olduğumu biliyor, itiraz etmediğimi biliyor ve durmuyor.

Eli battaniyenin altına kayıyor. İnce bluzumun üzerinden tenime değiyor. Kolum boyunca göğsümün önünde duran elime doğru bir yol izliyor, sonra hareket ediyor ve avucunu göğüslerimin altına yerleştirip orada durmasına izin veriyor. Bir parmağı meme ucumun üzerinde kayıyor. Anında sertleşiyor. Onun dikkatini çekmek için çığlık atıyor ve bu hafif fırça tatmin edici olmaktan çok uzak. Nefes almayı unutuyorum ve sonra tamamen vazgeçiyorum. Daha fazlasını istiyorum. Bu çok sapıkça hissettiriyor. Çok yasak.

Kıpırdamadan durmak için kendimi zorlamam gerekiyor.

Eli meme ucumun üzerinde geziniyor, sonra hafifçe çimdikliyor ve nefesim kesiliyor, içimde arzu dalgaları yükseliyor. Bu uyuyormuş gibi yapma rutinini sürdürmek zor olacak. İtiraz etmediğimde daha da cesaretleniyor ve göğsümü kavrayıp sıkıyor. Önce dikkatlice, sonra daha da kuvvetle. Birden durdu ve yaklaşan birinin yumuşak adımlarını duydum.

"İhtiyacınız olan bir şey var mı efendim? Kahve? Kendiniz için bir yastık?" "Teşekkür ederim. Böyle iyiyim," diye neşeyle cevap veriyor.

"İyi bir uyku çekiyor gibi görünüyor."

"Oh evet. Herkes onu kıskanırdı." Sesi göğsünde yankılanıyor.

Oh evet gerçekten!

Eli tekrar keşfetmeye başlıyor. Karnıma doğru ilerliyor ve ben bir piyano teli gibi geriliyorum. Düşündüğüm yere mi gidiyor? Ama sonra elini bluzumun altına sokup tekrar yukarı doğru hareket ettirirken sıcak avucunu çıplak tenimde hissediyorum. Sütyenimi yukarı itiyor, göğüslerimi serbest bırakıyor, önce bir meme ucumu, sonra diğerini sıkıyor, sonra göğüslerimi sıkıca sıkıyor, ikisine de çok dikkat ediyor. Kıvraniyorum ve boğazımdan kaçmak isteyen iniltiyi zar zor bastırabiliyorum. Diğer eli başımın üzerinde duruyor, saçlarımla oynuyor, sonra nefes alış verişini değiştikçe daha kuvvetli bir şekilde tutuyor. Bu hoşuma gidiyor. Onun beni etkilediği kadar benim de onu

etkilemem hoşuma gidiyor.

Eli göğüslerimi terk ettiğinde, varlığını hemen özlüyorum. Keşfetmeyi bitirip bitirmediğini merak ediyorum, ama yönünü değiştiriyor, karnımı ve sonra kalçamın önünü okşuyor.

Aman Tanrım! Elini eteğimden aşağı kaydırarak, parmakları kalçamda kavurucu sıcaklığa dayanana kadar yukarı çekiyor. Acı verici bir yavaşlıkla, eli külotuma dayanana kadar kalçamda ilerliyor. Neden sırlıslam olmuş külotuma.

Bir parmak kumaşın içinden klitorisimin etrafında dönmeye başladığında, benden kaçan inlemeye engel olamıyorum.

ISI

Russo Destanı Birinci Kitap

Blushing Books An Imprint of
tarafından yayınlanmıştır.
ABCD Grafik ve Tasarım A.Ş.
Bir Virginia Şirketi 977
Seminole Trail #233
Charlottesville, VA 22901

©2019 ABCD Graphics and Design, Inc. ve yazar
tarafından Tüm hakları saklıdır.

Kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez. Blushing Books ticari markası ABD Patent ve Marka Ofisi'nde beklemededir.

Martin, Nicolina
Heat

E-Kitap ISBN: 978-1-61258-996-1
v1

Kapak Tasarımı ABCD Graphics & Design tarafından yapılmıştır

Bu kitap sadece olgun okuyucular için uygun fantastik temalar içermektedir. Bu kitaptaki hiçbir şey Blushing Books'un veya yazarın rıza dışı herhangi bir cinsel aktiviteyi savunduğu şeklinde yorumlanmamalıdır.

İçindekiler

[İsı](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür Nicolina](#)

[Martin E-Kitap](#)

[Teklifi](#)

[Kızaran Kitaplar Bülteni Kızaran](#)

[Kitaplar](#)

Isı

RUSSO DESTANI - BİRİNCİ KİTAP

Nicolina
Martin
tarafından

Kelimelere olan tutkusuyla annemi paylaştıkları için kızlarıma.

Bölüm 1

Nathan

Raylara yaslanarak, kaçırılan kadınla oynayan Kübalıları izliyorum. Ellili yaşlarında, siyah saçlı, güzel, şık bir takım elbise giymiş, şimdi yırtılmış, pahalı topuklu ayakkabıları çoktan gitmiş.

Onu aralarında sallandırarak, dehşete kapılmasına yetecek kadar uzun süre suyun üzerinde sallıyorlar, sonra da kulağına boş vaatlerde bulunarak güvenlik yanılışmasına geri çekiyorlar. Sonra her şeyi tekrar yapıyorlar.

Oyundan bıkip Colt'umu çıkardım ve gözlerinin arasına bir kurşun sıktım. Zaten ölmüştü, bu bir merhamet cinayeti idi. Atış sesi kulakları sağır ediyor, çığlıklar kesiliyor ve dört tane AR-15 bana doğrultuluyor. Silahı bir kenara koydum ve omuz silktim.

"Dalga geçmeyi bırak. Hadi işe koyulalım."

Adamlar birbirlerine bakıp bir karara varıyorlar ve teknenin derinliklerinde kaybolmadan önce cesedi denize atıyorlar. Bir sigara yakıyorum ve kadın yüzeyin altında kaybolmadan önceki son anları izliyorum. Okyanus güneşin altında neşeyle parıldıyor, martılar tepemizde çığlık atıyor. Doğa, her zamanki gibi, insanların mücadelesini umursamıyor. Gözlerimi kapatıyorum, hayal kırıklığımı bastırıyorum ve birkaç derin nefes daha alıyorum. Rüzgârın ılık esintisinin, çığlıkların ve yuhalamaların yokluğunun tadını çıkararak izmariti parmaklığın üzerinden çeviriyorum, dönüyorum ve merdivenlerden kulübeye doğru yürüyorum.

Hedeflerimle asla oynamam. Ölüm ciddi bir meseledir, kişiseldir, bir insan hayatının son anlarıdır.

Bir miktar saygı ile karşılanmalıdır.

MANHATTAN GÖKYÜZÜ uzakta büyüyor, sabah sisi tarafından kısmen gizlenmiş durumda. Sadece Chrysler binasının tepesi güneşin ilk ışıklarıyla parıldıyor. Bu bir ev vaadi, hak edilmiş bir dinlenme. New York'un anonimliğini, erime potasını, bir insanla tanışmanın ve onu bir kenara atmanın bu kadar kolay olmasını seviyorum. Burada her türden insan var. İyi insanlar, kötü

insanlar, kayıp insanlar, kırık insanlar. Çok az normal insan var. Ben tam uyuyorum.

Telefonum alıyor.

"Nate." Christian Russo, hayattan daha büyük olan kardeşim, beni neşeyle selamlıyor. "Chris. Ne haber?"

"Bana Büyük Elma'da olduğunu söyle."

"Bir taksideyim. JFK'den yeni ayrıldım. Nehrin karşısındaki Manhattan'ın sisli bir görüntüsü var. Neden?" "Buradan geçiyorum. Kalacak bir yere ihtiyaım var."

"Otellerin nesi var, dostum?"

"Kardeşim-"

"Sadece şaka yapıyorum. Tabii ki gelebilirsin. Dışarı çıkmak ister misin?" "Kesinlikle."

"Doğru. Kasabaya vardığında beni ara. Seni almayacağım. Çok yorgunum. Küba cehennem gibiydi."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"ok komiksin. Ben konuşmam. Onun yerine bir şeyler içmeye gidelim." Christian bir kahkaha attı. "Sonra konuşuruz."

Taksi Queens Midtown Tüneli'ne dalıyor. Yüzeye çıktığımızda karanlık aydınlığa dönüşüyor ve iyi bilinen sokaklar etrafımızı sarıyor. Bu bana daha rahat nefes aldırıyor. Günün erken saatlerinde bile, arabalar ve insanlarla gürültülü ve uğultulu. Camımı açıyorum ve taze pişmiş ekmek, çöp ve araba egzozu kokularını içime çekiyorum.

"Altmış dört dolar."

ne eğildim ve kredi kartımı şoföre uzattım.

"Teşekkürler Bay Russo," diyor ve kapısını açmadan önce kartı bana geri veriyor.

"Ben hallederim." antamı alıp dışarı atlıyorum. Hava serin ve her nefes alışımda ağzımdan beyaz bir sis çıkıyor. Tribeca uyanıyor, birkaçı işe gidiyor, henüz pek bir şey yok.

Kavurucu bir duşta mastürbasyon yapıyorum. Hiç faydası olmadı. Hâlâ sinirliyim, hâlâ hayal kırıklığına uğramış durumdayım. Küba teknik olarak başarılıydı ama ben bunu hissetmiyorum. Dışarı ıkmalıyım, içimi dkmeliyim. Birkaç haftalık kış uykusundan sonra bavullarımı boşaltıp çatı katımı yeniden uyandırırken, bu gece nereye gideceğimi düşünüyorum. Christian'ın nasıl bir ruh halinde olduğunu göreceğim ama ben düşünmek istemiyorum; sadece zihnimi orada biriken tüm pisliklerden arındırmak istiyorum.

Bir telefon, ağabeyimin, arkadaşımın, koruyucumun ve suç ortağımın geldiğini haber veriyor. Tam anlamıyla.

Kapıyı açıp kapıdaki görevliye onu yukarı çıkarmasını söyledim ve birkaç dakika sonra kapıya gelen üç yüksek sesli vuruş beni zıplattı.

"Lanet olsun." Adımlarımı hızlandırdım ve kilidi çevirdim. Sırtıma bir şaplak atıyor ve çatı katım olan geniş ve aydınlık alana bakıyor.

"Gördüğüm kadarıyla hâlâ bir kadın eli yok."

Alay ediyorum ve başımı mutfağa doğru sallıyorum. "Bira, kardeşim. Yakında konuşuruz. Kadınlar sonra, tamam mı?" Christian sırtıyor. "Bana uyar." Arkamdan geliyor ve ona buz gibi bir Corona uzatıyorum.

Büyük pençesiyle kavrayarak ona baktı. "Hâlâ Meksika birası mı içiyorsun, Nate? Damak tadıma daha uygun bir şey var mı?"

Kendim için bir tane açıyorum ve barın yanındaki tabureye oturuyorum. "Hayır. Meksikalı olan her şeyi severim.

şimdi New York'u sizin varlığınıza onurlandırarak neredir?"

"Salvatore benden şahsen bir şey teslim etmemi istiyor." "Alıcı için pek iyi görünmüyor."

Amcamız, kendisini suçlayan ya da işine karışan kişilere çok da ince olmayan mesajlar göndermesiyle tanınır.

iş.

Christian başını eğip omuz silkiyor. Heybetli bir adam. Esmer ve uzun boylu. Ağabeyimin benden bir santim fazlası var ve bu çok şey ifade ediyor çünkü ben iki metreyim. Büyürken aramızda hep bir yarış vardı. Ben yetişirim sanırdım ama o hep kazanırdı. O ne yaparsa yapsın, ben onun yerinde olmak istemezdim.

Şişesinden birkaç yudum alıyor. "Duşunu kullanabilir miyim?"

"İhtiyacın olanı al. Benim evim senin evindir."

"Yine de senin gibi kokmak istemiyorum."

"Ne oluyor lan?" Koltuk altımı kokluyorum. "Kokumun nesi var?"

"Hanım evladı gibi kokuyorsun."

Yumruğumdan kaçtı ve gülerek gözden kayboldu.

Christian banyodan çıkarken yanında bir kolonya bulutu getiriyor ve daha önce hiç giyilmemiğ gibi görünen koyu gri bir takım elbise giyiyor. Kanepemdeyim, elimde ikinci biram, ayaklarımı masaya dayamış, televizyon kanalları arasında geziniyorum. Güldüren komedilerin eski tekrarları. Televizyonu kapatıyorum, kumandayı masanın üzerine bırakıyorum ve ona dönüp evimin yedek anahtarını uzatıyorum. O da bilmiş bir sırıtişla anahtarı cebine atıyor.

"Sadece benim yatağında değil, seni sıkık."

Bir kahkaha atıyor ve elini kalbinin üzerine koyuyor.

İç çekiyorum. "Küba bok gibiydi. Teknik olarak iyi gitti, sanırım, ama bu adamlar... İncelik yok, her köşede bir felaketin belirdiğini hissettim. Bütün bir operasyon boyunca midemin düğümlendiği pek görülmemiştir."

"Şimdi ne yapıyorsun?"

"Bu gece her şeyi unutmak istiyorum. İçki, kadın ve şarkı istiyorum. Yarın Dominik Cumhuriyeti'ne gidiyorum."

"Gerçekten mi? Yine mi? Aynı insanlar mı?"

Başımı salladım. "Evet. Görünüşe göre geçen seferki sonuçtan memnun kalmışlar. Ama siktir et. Bu gece bunu düşünmek istemiyorum."

Christian bir kaşını kaldırır. "İçki ve kadınlar o zaman." "Tabii ki."

"İşte benim adamım." Omzumu dürttü. "Gideceğimiz yer neresi?"

"Le Bain. Buradan yürüme mesafesinde, tabii üşenmezsen. Biraz stres atmam lazım, çünkü hâlâ çok sinirliyim."

Christian omuz silkiyor. "Hadi yapalım. Hayatında hiç bağlanmamığ üst sınıf bir orospuyu becermek istiyorum."

Gülüyorum. "Buradakilerin hepsi oldukça sert. Sana iyi şanslar."

"Oh, ben sertlikle oynarım."

"Evet, biliyorum." Ayağa kalkıp telefonumu, cüzdanımı ve anahtarlarımı alıyorum.

"Nate, ben senin yanında korkağım. Sen doyumsuzsun. En azından onları canlı bırak."

Kapıyı arkamızdan kilitlerken alay ediyorum. "Ben kızları incitmem. Çok fazla. En azından kalıcı olarak değil."

LE BAIN SICAK, kaynama noktasına kadar dolu, hoparlörlerden ağır müzik yükseliyor. Şu anda en popüler kulüp burası. Christian birkaç saniye içinde mekanın derinliklerinde kayboluyor. Sinsi sinsi dolaşıyor. Bu gece onu bir daha görürsem Çağıracağım.

Onu barın yanında tek başına durmuş, barmenin dikkatini çekmeye çalışırken gördüğümde henüz beş dakika bile olmamıştı. Gençti. Uzun, güzel kahverengi saçları, dans pistinden gelen eğlenceli ışıkları yakalayan bir parça kıvılcık. Minik bir çerçeve, dar bir elbisenin içinde mükemmel yuvarlak bir popo. Yumruğumu o gür yeleye doladığımı, sertçe çektiğimi, onu becerirken çılgınlıklarını duyduğumu hayal ediyorum.

"Onlar üzerinde kalabilir," diyorum, arkasından yaklaşıp sırtına bastırarak.

Etrafında dönüyor. "Ne?" Beni görünce yüzü bir anda alaycı bir kaş çatmadan ilgili bir ifadeye dönüştü.

"Bunlar." Yüksek topuklu ayakkabılarına başımı sallıyorum. "Seviştığımız zaman."

Büyük, yuvarlak doe benzeri gözleri var. Rengini ayırt edemiyorum ama gözlerindeki yoğunluk karnımda bir şeylerin kıpırdanmasına neden oluyor. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve gözlerini kısarak bana bakıyor.

"Sevişeceğimizi sana düşündüren ne?"

Ona doğru ilerliyorum, bir elimi yanındaki bara koyuyorum, onu kolumla diğer taraftaki kızın arasına sıkıştırıyorum. "Şu anda amındaki o ağır his," diye fısıldıyorum kulağına.

Gözbebekleri büyür ve nefesi hızlanır. Sonra alay eder. "Sende biraz cesaret var. Rastgele bir yabancıyla yatmıyorum."

"Ben Nathan," diyorum ve ona elimi uzatıyorum. Yüzü temkinli bir ifadeyle elimi tuttuğunda, "Artık yabancı değiliz," diye ekliyorum.

Gülüyor. "Doğru. Zihninde belki. O zaman ben kimim? Eğer beni bu kadar iyi tanıyorsan."

Bakışlarımın vücudunda gezinmesine izin vererek ona bakıyorum ve onu alıp götürme isteğimle savaşıyorum. "Şehir dışından geliyorsun. Buna alışık değilsin-" Başımı eğerek kulübün geri kalanını gösteriyorum. "Bekâr, nedenini anlayamasam da." Başımı eğip gözlerimi kısıyorum. "Sen de ilgileniyorsun ama bununla savaşacaksın ve ben bununla bir yere varamayacağım, değil mi?"

Gözlerini açarak kıpırdanıyor, birini arıyormuş gibi omzumun üzerinden bakıyor, sonra dudaklarını ısıyor ve bakışlarımla buluşuyor.

"Beni iyi tuzağa düşürdün. 'Yanıliyorsun' diyemem, çünkü o zaman bunu bir davet olarak algıyorsun. 'Haklısın' diyemem, çünkü o zaman bir yere varacağını düşünürsün."

Vites değiştirdi ve elini tuttuğum yerden çekti. Bir adım geri atıyorum. Aptal değilim. Hiçbir yere varamayacağım ve onu rahatsız ettim. Bazen bu beni uçurur, ama bu geceki niyetim bu değildi.

"Bana adını hiç söylemedin."

"Evet, bak Nathan... Unut gitsin. Sen benim tipim değilsin."

Hayal kırıklığı beni çok etkiledi. Bu kızın nesi var böyle? Onu eve götürebileceğime ve yarın yanında uyanmanın keyfini çıkarabileceğime dair aptalca bir his beni vuruyor ve bu acı bir sürpriz. Muhtemelen beni reddettiği içindir. Ben kimseyi eve götürmem.

"Çok hoş bir hanımefendisiniz," diyorum. "Kendinize iyi bakın."

Dönüp kalabalığın arasından gizlice geçiyorum, hayal kırıklığım artıyor, bir bedene, herhangi birini becermeye olan ihtiyacım artıyor.

Uzun, platin sarısı saçları dikkatimi çekiyor ve sırtıyıyorum. Tanıdık bir yüz. Merhaba Vanessa. Son birkaç aydır inişli çıkışlı bir ilişkimiz var ama o kesinlikle olur.

Bir kolumu beline doladım.

"Gel." Sarsılıyor ve çılgılık atıyor, ama ben olduğumu görünce, bizi yönlendirdiğimde itiraz

etmiyor

Dans pistindeki insan kalabalığının arasından. Onu vücuduma doğru çekiyorum, bir bacağımı onunkinin arasına sıkıştırıyorum. Müzikle birlikte hareket ediyoruz, terli bedenler etrafımızı sarıyor. Kalçalarını benimkilere doğru sallıyor, bana tutunarak geriye yaslanıyor, kollarını başının üzerine kaldırarak göğsünü ve boğazını ortaya çıkarıyor.

"Ne güzel bir sürpriz, Nate," diyor kulağıma boğuk bir sesle. "Şehre döndüğünü bilmiyordum."

Cevap vermiyorum ve onu önümde itmeye başlıyorum, kalabalığın arasından manevra yaparak perdeyle kaplı bir kapıdan geçip terk edilmiş bir koridora götürüyorum. Açık bir kapı bulana kadar birkaç kapı deniyorum. Oda boş ve karanlık. Bir elimi kışının yanaklarının arasına sokmuştum bile, sıcaklığına bastırıyor ve parmaklarıma karşı sıırsıklam olduğunu hissediyordum. Onu duvara yaslayıp boynuna sarıldığımda inliyor. Mis gibi kokuyor. Sabun, hafif çiçekli bir koku. Bunu takdir ediyorum.

Sert bir hareketle elbisesini beline kadar çekiyorum. "Hey!" diye bağılıyor.

"Konuşmak yok." Külotunu yana itiyorum ve pürüzsüz, ıslak etini okşuyorum, klitorisini, girişini dolaşıyorum, alay ediyorum ama asla girmiyorum. Sonra duruyorum. Tutuşumda bükülüyor ve inliyor. Kıkırdıyorum.

"Dizlerinin üstüne çök. İyi bir kız ol ve pantolonumu indir."

Gerçekten iyi bir kız olduğu ortaya çıkar. Kübalılara, gece baskınlarına, makineli tüfek seslerine ve çığlık atan insanlara dair tüm düşünceler mutlulukla kayboluyor. Onu kolundan tutup yukarı çektim.

"Eğil."

"Koruman var mı?"

"Evet, korumam var. Şimdi arkanı dön ve eğil."

Küçük paketi yırtıp açıyorum ve bir prezervatif takıyorum, sonra külotunu kenara çekip içine giriyorum, sıcak yumuşaklığının sikimi kucaklamasının tadını çıkarıyorum. Haykırıyor ve kendini duvara yaslıyor. Göğüslerini ellerimle kavıyorum ve meme uçlarını buluyorum, iterken nefesini kesiyorum, sertleşene kadar tepe noktalarını sıkıştırıyorum. Sonra sarı saçlarından kalın bir tutamı yumruğumun etrafına doluyorum ve başını geriye doğru çekiyorum. Diğer elim beyaz dantelli külotunun önünden aşağıya doğru gergin bir göbeği takip ediyor. Onu daha sert ve daha sert becerirken içeri itiyorum ve klitorisini okşuyorum.

Kasılıyor, nefes alış verışı düzensizleşiyor. "Geliyorum," diye haykırıyor. Onu orgazmı boyunca beceriyorum ve üzerimde titrediğini hissediyorum.

"Arkanı dön." Amından çıktım ve prezervatifi attım. "Dizlerinin üzerine çök."

O da itaat ediyor ve beni tekrar ağzına alıyor. Yeteneklerinin beni sertleştirmesi uzun sürmedi, tüm bastırılmış enerjim sonunda serbest kaldı.

Fermuarımı çekip kapıdan çıktığımda hâlâ diz çökmüştü. "Tam bir pisliksin, Nate," diye bağılıyor arkamdan.

Evet, biliyorum.

Fiziksel olarak doydum ama hissettiğim tek şey boşluk. İnsanlarla dolu bir kulüp stoğunda, hala yalnızım.

Çıkışa doğru giderken küçük esmer kızı tekrar görüyorum. Bir elinde bira şişesi, yüzünde geniş bir sırıtış var. Minyon vücudu müzikle birlikte sallanıyor, sadece birbirlerini gördükleri belli olan iki iri adamın arasına sıkışmış. Dans pistinin etrafında yarım tur atıyorum, onu içime çekiyorum, mutsuzluğumu unutuyorum. Onda bir utangaçlık var ama yine de altında bir sıcaklık var. Kırırımlarına, tonlanmış, ince vücuduna hayranım. Buradaki çoğu kızdan daha şık giyinmiş. Terk

edilmiş bir şekilde dans ederken ince bir ter tabakası tenini kaplıyor. Sikim yeniden canlanıyor ve ayaklarımın neredeyse kendi kendine hareket ettiğini fark ediyorum.

Söyleyecek bir şeyim olmadığını fark ettiğimde bir kol boyu uzaktaydım. Saçlarından tutup bir çöp konteynerinin arkasında becereceğin türden bir kadın değil.

Belli ki ikinci kez bakacağı bir adam değilim.

İçimde karanlık bir şeyler alevleniyor ve kendimden iğrenerek arkamı dönüyorum.

Kalabalığı yarararak ilerliyorum, bir kez daha arkama bakıyorum ve o anda dönüyor, bakışlarını kaçırmadan önce kısa bir süre göz göze geliyoruz. Sanki içimden bir hayal kırıklığı şimşegi çıkıyor. Ben boş bir insan kabuğuyum, ama başka bir hayatı nasıl yaşayacağımı bilmiyorum. Artık değil.

Bölüm 2

Sydney

Soğuk kahvemden hızlıca bir yudum alıyorum, yoğun iş programımıza küçük bir ara veriyorum, ağırlığımı bir ayağımdan diğerine kaydırıyorum. Yüksek topuklu ayakkabılarla altı saat ayakta durmak zarar veriyor ve daha üç saatim var.

"Syd." Jayna'nın sesinde bir parça panik var. Suçluluk duygusuyla bardağı bırakıp arkadaşım ve meslektaşım ile yüzleşmek için dönüyorum. Beni biraz yana itiyor, bir eli omzumda. "Burada bir çift var. Bir oda ayırttıklarını söylüyorlar ama adlarına bir rezervasyon yok. Ve biz doluyuz. Hiç oda yok. Bunu nasıl çözeceğimi bilmiyorum. Berbat hissediyorum. Bu konuda çok iyisin. Bana yardım edebilir misin?" Jayna önümde diz çöktü.

"Elbette. Her zaman."

Beni Hilton Bentley by Miami Beach'in olağan müşterilerinden çok sırt çantalı gezginlere benzeyen genç bir çifte yönlendiriyor. Umutsuzluk yüzlerinde parlıyor. Adam elinde buruşuk bir kağıt tutuyor.

"İyi günler. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Kadın konuşmak için ağzını açıyor ama erkek arkadaşı öne geçerek mermer tezgâhın üzerindeki kâğıdı bana doğru itiyor.

"Rezervasyonumuz var. Buyurun. Rezervasyon yaptırдық." Görünüşünde bir keder var, sanki çoktan yenilmiş gibi. İşaret parmağını kâğıttaki bir çizginin üzerine koyuyor. "Ama görünüşe göre sistemde yokuz." İkisi de terden sırılsıklam olmuş. Büyük sırt çantasını yere bırakıp nefes veriyor ve tezgâhın üzerine eğiliyor. "Lütfen."

"Teşekkür ederim" diyen Jayna'ya bakıyorum, sonra da okuyabilmek için kâğıdı çeviriyorum. Bu bir rezervasyon, hem de bizim otel için.

"Bu gelecek ay için." Kâğıttaki tarihi gösteriyorum, sonra sisteme giriyorum ve kesinlikle orada. Sanki sönmüş gibi. Kadın ona bakar ve elini ağzına götürür. "Ama sen- sen dedin ki-" diye kekeliyor gözlerinden yaşlar süzülürken.

Bana döndü. "Lütfen. Yapabileceğin bir şey yok mu? Bu bizim balayımız. Oregon'dan geldik. Bu..." Başını sallar ve ellerini yüzüne kapatır.

Çekiniyorum. Normalde hayır, yapabileceğim bir şey yok ama yakın zamanda küçük bir terfi aldım. Birkaç yeni sorumluluğumun yanı sıra tüm rezervasyon sistemine erişimim var ve onların durumu kalbimi kırıyor. VIP'ler için ya da su tesisatının bozulması veya birinin halıya kusması gibi acil durumlar için her zaman yedek odalarımız vardır. Bu o durumlardan biri değil ve eğer patronumun dikkatini çekerse ödeyeceğim küçük bir cehennem olacak.

"Geç bir iptal olabilir. Ne yapabileceğime bir bakayım. Neden siz ikiniz şuradaki koltuklara oturmuyorsunuz? Su ve biraz taze meyve var. İsterseniz kahve de var. Eminim bunu çözeceğiz."

Salon bölümüne doğru ilerlerken onları gözlerimle takip ediyorum ve sonra işe koyuluyorum. Jayna gizlice yanıma yaklaşıyor. "Bunu çok iyi yapıyorsun, Syd!"

"Uh, bilmiyorum. Sen ve ben kendi yerimizi almalıyız. Çok iyi olur. Küçük bir yer, kırk yatak, şirin bir sahil kasabası."

"Bunu gerçekten isterdin, değil mi?"

Parmaklarım klavyenin üzerinde uçuşuyor, rezervasyonlarını tamamlıyorlar. "Yaparım. Bir gün yapacağım. Seni yanımda istiyorum."

"Syd, sen finansal istikrarla büyüdün. Ben karavan çöpüyüm. Burada olduğum için çok şanslıyım, dokuz çocuğumla birlikte kendi karavanımda yaşıyorum. Böyle bir şey yapmaya cesaret edebilir miyim bilmiyorum." Yeni rezervasyonlarının bir kopyasını çıkardım ve bir anahtar kartı kodladım. "Tatlım, sen tanıdığım en becerikli kadınsın. Bende biraz para var, geri kalan her şey sende. Birlikte o."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Gözlerindeki pırıltı çok açık. Bu fikre bayıldı.

Yorgun balayı çiftine nişan alarak tezgâhın etrafında dönüyorum. "Jayna, sanmıyorum. Ben biliyorum."

Babamı iş ve spor salonu arasında arabada aradım, kendimi alışılmadık derecede iyi hissediyordum. Onlar için bir 'geç iptal' bulduktan sonra çiftin gösterdiği rahatlama aşikârdı. Umarım harika bir balayı geçirirler.

"Sydney!" Beni coşkuyla selamlıyor ve bir süredir aramadığım için kendimi suçlu hissediyorum.

"Merhaba baba," diyorum, ses tonuna uyarak. "Nasılsın? Biraz acelem var ama arabadayım, biraz sohbet edebilirim."

"Sen hep öyle değil misin?"

Bir iç çekişi bastırıyorum. "Baba, istediğimin bu olduğunu biliyorsun."

Bu yüzden onu yeterince aramıyorum. Babamı seviyorum ve daha yakın bir ilişkimiz olmasını isterdim ama çok çalıştığım ve kendime bakmadığım konusunda sürekli üstüme geliyor. Bunun benim kendime bakmam olduğunu anlamıyor. Geleceğim ve güvenliğim için bir temel oluşturuyorum. Ailem iyi bir koca bulana kadar neden onların parasıyla yaşayamayacağımı anlamıyor. Hayata bakışımız çok farklı.

İç çekiyor. "Evet, evet. Sadece bir hayatın olması gerektiğini düşünüyorum. Tatile çık. Arkadaşlarınla buluş. İyi bir genç adam bul. Aslında-"

"Hafta sonu için hala hazır mıyız?"

"Tabii ki. Her zaman bir arkadaşınızı getirebilirsiniz-"

"Baba!" Üremem için çırpınan ebeveynlere sahip olmak bazen biraz fazla geliyor. Tanrıya

şükür, annem eyalet dışında yaşıyor. "Gitmem gerek. Seni sonra ararım. Seni seviyorum."

Bir şeyler mırıldanıyor ve sonra daha yüksek sesle konuşuyor. "Senin adına mutluyum Sydney. Ben... Ben sadece endişeleniyorum." "Ben iyiyim."

"Emin misin?"

Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüyle savaşıyorum. "Evet, eminim. Sonra konuşuruz."

Uzun süre spor yapıyorum, koşu bandında kilometrelerce koşuyorum. Zaten gidecek başka bir yerim de yok. Yalnız yaşıyorum. Bu gece için hiçbir planım yok. Ben, Netflix ve bir kadeh şarap.

Turist sezonu çılgınca. İş beni yoruyor ama bu yanlış türden bir yorgunluk. Hiç kontrolüm yok. Yönetim bizi sınırlarımızın ötesine itiyor ve bu sırada müşteriler için gülümsememiz gerekiyor.

"SYD!"

Etrafımda dönüyorum ve saniyeler içinde Jayna'nın bir şeyler yaptığını anlıyorum. Çok ketum görünüyordu. "Bana öyle bakma, tatlım." Kolunu omuzlarıma atıyor ve uzun bacaklarını ayarlıyor.

yürümeye devam ettiğimde. "Bu akşam için masa hazır. En sevdiğin restoran ve bir sürprizimiz var."

"Jayna. Hayır!"

Uzun boylu kıvılcık saçlı bana muzipçe sırıtıyor, koyu yeşil, doe benzeri gözleri parlıyor. Neşesi bulaşıcı. Muhtemelen yapmak istemediğim bir şeye zorlanmanın sıkıntısına rağmen dudaklarımı çekiştiren gülümsemeye engel olamıyorum.

"Sydney, evet. Terfini kutlamalıyız, tatlım. Sen de gelmelisin. Sen hiç dışarı çıkmazsın. Frankie ve Maya da geliyor."

Lobiye dönüp bakıyorum ve kapıcı ile resepsiyondaki yeni kızın el sallayıp göz kırptığını görüyorum.

"Bak... Hayır, planlarım var."

Durur ve bir elini kalçasına koyar. "Gerçekten mi? Ne planın var?" "Ben... film izleyeceğim."

"Yalnız." Gözleri kısıldı.

"Mmnooo... Ben ile. Ve Jerry ile."

Koluma bir tokat attı. "Aptal kız. Seni sekizde alırım."

Kıpırdıyorum. Tabii ki kıpırdıyorum. Kimse Jayna'ya hayır diyemez. O doğanın bir gücü gibi. Güzel, sokak akıllısı, çekici. Onu seviyorum. Herkes sever.

ÜÇ ARKADAŞIM bana kıkırdıyor ve gülüyor. Kollarımı kavuşturmuş bir şekilde oturuyorum ve burnumun çok ateşli olduğu kabul edilen bir adamın kasıklarına sürtünmesini önlemek için başımı garip bir şekilde yana eğmiş durumdayım. Sürpriz, Hunk-O-Mania'ydı. Ve tabii ki ön sıralardan yerimiz vardı.

Utanç nihayet sona erdiğinde bara gidip barmenin dikkatini çekmeye çalışıyoruz ama elli kadın daha var. Jayna açık bir yer ararken diğerleri geçici yenilgiyi kabul edip tuvalete yöneliyor. İç çekiyorum ve arkadaşımın yanındaki boş tabureye yığılıyorum.

"Bu ben değilim, Jayna!" Müziğin sesini duyurmak için bağırıyorum.

"Kızım, kendini toparlamalısın. Sen sıcak kanlı, ateşli, yirmi altı yaşında

yaşlı, bekar bir kadın, dünyanın en seksi şehrinde yaşıyor. Şu potansiyel müşterilere bak. Bacaklarının arasında bir gece geçirmek için adam öldürürler ve ertesi gün çiçeklerle gelirler. Senin için bir tane alacağım, chica." Kolunu kaldırıp bizden birkaç metre ötedeki bir adamı işaret ediyor.

Üzerine atlayıp koluna tutunuyorum, kıkırdıyorum ve kafası karışmış adama başımı sallıyorum. "Jayna, seni seviyorum ama ben iyiyim."

"Değilsin. Çok yalnızsın. Seni buraya çılgınlıklar atarak ve tekmeleyerek sürüklemek zorunda kaldık."

Gecenin geri kalanını, şu anda bulunduğum yerden gayet mutlu olduğuma arkadaşımı ikna etmeye çalışırken suratımı dağıtarak geçiriyorum. Ona biriyle çıkacağıma söz vermeliyim. Bir gün. Zamanım olduğunda.

Başka bir hayatta, sanırım.

Başka bir hayat şansını sadece beş hafta sonra gelir. Sadece birkaç günlüğüne. Turizm sezonunun en kötü dönemi geçti, bir hafta izin aldım ve hayatımda ilk kez yurtdışına çıkıyorum. Ama önce New York'a annemi görmeye gideceğim. Annemi çok seviyorum ama onunla birkaç saatten fazla vakit geçirmek dayanılmaz. Tanıdığım en yüzeysel insan. Akraba olduğumuza inanamıyorum. Her şey bir borsa simsarıyla yaşadığı yeni süslü hayattan, Yukarı Doğu Yakası'ndaki evlerinden ve zengin arkadaşlarından ibaret. Benim evlenip ona torun vermemden bahsetmediği zamanlarda.

Eski lise arkadaşım Jesse ile bir randevu ayarladığım için minnettarım. Eğlenceli biri, Adonis'e benziyor, %100 kızlardan hoşlanmıyor ve bana New York gece hayatını tattıracak, ayın en ateşli kulübüne gidecek.

Jesse Lopez değilseniz Le Bain'e girmek neredeyse imkânsız. Hukuk diploması için çalışmadığı zamanlarda orada go-go dansı yapıyor, bu yüzden girişin dışındaki uzun insan kuyruğunu sanki A listesindeki ünlülermişiz gibi geçiyoruz.

"Bu hayata alışabilirim," diye bağıryorum kulağına. Müziğin basları göğsüme ritmik yumruklar gibi çarpıyor.

Kocaman kolunu omzuma doladı. "Kendin için bir şeyler ayarlayana kadar benim kanepemde yatabilirsin. O gergin yerden çık."

"Miami gergin değil."

"Senin hayatın var, Syd. Biraz yaşa."

Onun sözleri Jayna'ninkileri yansıtıyor. Gerçekten o kadar sıkıcı mıyım?

Birkaç dakikadır buradayız ve Jesse çoktan havaya girmiş, kalçalarını döndürüyor, başka bir adamın poposuna rahatça oturuyor. İkisi de açıkça bundan zevk alıyor. Omzuna dokunuyorum.

"Jesse!"

"Evet, bebe?"

"Göster bana."

Beni kendisiyle diğer adamın arasına çekerken gözleri parlıyor, elleri kalçalarımda, beni ritmiyle hareket ettiriyor.

"Bastien ile tanışın."

Bastien'in omzunun üzerinden "Merhaba," diye bağıryorum. "Syd."

Dönüyor ve elimin arkasını öpüyor. "Enchanté." "O bir

Fransız," diye bağıryor Jesse kulağıma.

Gölüyorum. "Anladım. İkiniz birlikte
misiniz?" "Bebe, ayrıcalıklı olmak için çok
gencim."

"Biraz yaşa, ha?"

"Mm-hmm. Şimdi gidip biraz içki içelim!" Jesse elimi tutup beni kendine çekiyor, diğer kolunu Bastien'in beline doluyor. Bir tutam kıskançlık hissediyorum. Hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Birkaç kez çıktım ama bu ikisinin arasındaki sıcaklık gibi bir şeyi hiç hissetmemiştim.

İçiyoruz. Dans ediyoruz. Eve gidip ertesi günkü uçuştan önce biraz dinlenmem gerektiği konusunda kendimi ikna etmeye çalışıyorum ama birkaç kadeh içtikten sonra bunu umursamayacak kadar çok eğleniyorum. Uçakta uyuyabilirim.

Terli ve bitkin bir halde bir bardak su içmek için bara doğru ilerledim ve hayatımdaki en tuhaf karşılaşmayı yaşadım.

"Onlar sende kalabilir," diyor kulağıma yumuşak, derin bir ses, çok erkek bir şekil sırtıma bastırıp beni kendisiyle bar arasına sıkıştırırken.

"Ne?" Topuklarımın üzerinde dönüyorum, kalbim boğazıma sığıyor. Ne oluyor lan? Kendimi pahalı bir takım elbiseyle burun buruna buldum. Kravatın ardından, koyu renk kirli sakallı, biçimli, kare şeklinde bir çenenin yanından geçerken, uzun koyu kirpiklerle çerçevelenmiş, bir erkeğe yakışmayacak kadar şehvetli, ama ona mükemmel şekilde uyan, şimdiye kadar gördüğüm en mavi gözler karşısında neredeyse donup kalıyorum.

"Bunlar." Ayakkabılarıma başıyla işaret ediyor. "Seviştığımız zaman."

Gözlerimi kısıyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve ona bir göz atıyorum. "Sevişeceğimizi sana düşündüren ne?"

Yaklaşıyor, üzerimde yükseliyor, beni bara doğru bastırıyor. Kalbim göğsümde çarpıyor. Bu delilik.

"Şu anda amındaki o ağır his," diye fısıldıyor kulağıma. Sertçe yutkunarak ona bakıyorum. Bakışlarında bacaklarımın arasında sıcaklık birikmesine neden olan bir hınzırlık var, sonra neredeyse hipnotize edilmiş olmanın garip hissini silkeliyorum ve aşağı yukarı ona git kendini becer diyorum.

Dans pistine geri kaçıyorum ve arkadaşlarımın arasına sıkışıyorum. Neden bu adamla gitmek için böyle bir çekim hissettiğimden emin değilim. Bu beni korkuttu.

Bu tuhaf karşılaşmayı atlatıyorum ve gecenin geri kalanında Bastien ve Jesse bana eğlenmek için neler yaptıklarını gösteriyorlar. Oldukça gergin *olduğumu* fark ettim. Artık bunu istemiyorum. Kabuğumdan çıkmak istiyorum. New York'ta ateşli bir kulüpte gece boyunca dans etmek iyi bir başlangıç gibi görünüyor.

Destek için arkadaşşıma yapışmış, nefes almaya çalışıyordum ki ensemde bir karıncalanma hissettim. Bu neredeyse fiziksel bir his ve birinin bana dokunduğunu düşünerek dönüp kalabalığı tarıyorum. Dans pistinin en ucunda, elleri cebinde, uzun boylu ve zayıf bir yabancı duruyordu. Hareket etmiyor, neredeyse bir heykel gibi, bu da onu buradaki diğer herkesten ayırıyor. Bakışları bana odaklanmış durumda ve gözlerimiz buluştuğunda yüzünde bir şey parlıyor. Arkadaşıma dönüyorum, kalbim çarpıyor, ağzım aniden kuruyor.

Omzumun üzerinden tekrar baktığımda gitmişti.

Bölüm 3

Sydney

UÇMAKTAN NEFRET EDİYORUM; beni gergin ve odaklanmamış yapıyor. Sabahın erken saatleri ve dün gece dans ettikten sonra uykusuz kalmak da yardımcı olmuyor. Henüz kendimi toparlayamadım. Terminalde aceleyle ilerlerken, Dominik Cumhuriyeti için kalkış bilgilerini gösteren bir monitörü umutsuzca tarıyorum. El çantamın tekerleklerinden biri sallanıyor ve çanta devriliyor. Düzeltmek için çabalıyorum ve tekrar yukarı baktığımda birine öyle sert çarpıyorum ki neredeyse düşüyorum. Tökezliyorum ve dengemi yeniden sağlamaya çalışırken sert bir el beni sabitliyor.

"Üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm! Bugün çok koordinasyonsuzum!" Bakışlarımı kaldırıp dün gece beni büyüleyen aynı yoğun mavi gözlerle karşılaştığımda nefesim boğazımda düğümleniyor. Gözlerimi açtım. "Nathan."

"Gizemli kadın." Bakışlarında ne olduğunu anlayamadığım bir parıltı belirliyor, sonra da belirdiği hızla kayboluyor. "Sizinle burada tanışmak güzeldi."

Yanaklarım ısındı. Aptalca bir nedenden ötürü bu kişiye tepki vermemeyi imkânsız buluyorum. "Sana çarptığım için özür dilerim. Gitmem gerek."

"Endişelenme," diye yanıtlıyor hoş bir sesle. Bakışlarım gözlerinden, düz burnundan, yumuşak dudaklarından, kare çenesindeki iki günlük kirli sakalından geçiyor. Elini hâlâ omzumda tutuyor, bluzumun ince kumaşının arasından tenimde sıcaklığını hissediyorum. Ani bir gülümsemeyle elini çekip saçlarının arasında gezdiriyor. "En iyilerin başına gelir. Acelen mi var?"

İki şeyi hemen fark ederek gülümsüyorum: Kadınlar üzerindeki etkisini şüphesiz biliyor ve ben neden burada olduğumu bile unuttum. Sonra kendimi toparlıyorum. "Evet, buradayım. Gördünüz mü... Ah, boş verin." Arkasında aradığım şeyi görüyorum. "Yetişmem gereken bir uçak var, üstünüze düştüğüm için tekrar özür dilerim."

Gülüyor. "Benim için zevk."

"İyi yolculuklar. Her nereye gidiyorsanız." Sıcak sesli ve okyanus gibi gözlü adama kısa bir gülümseme fırlatıyorum, öfkeyle kızarıyorum ve hareket etmeye başlıyorum. Arkamdan bana baktığını fark edince hızla dönüyorum. Tatil beni bekliyor. Dominik Cumhuriyeti. Doğru kapıya ulaşmak için odaklanmam ve bir hormon dalgasının içinde kaybolmamam gerekiyor. Adımlarımı

hızlandırıp saate bakıyorum. Zamanım var. Arkamdan gizlice bir kez daha bakınca, onu kalabalığın içinde kaybettiğimi fark ederek bir hayal kırıklığı hissediyorum.

Taze pişmiş kruvasanların kokusu bana ulaşıyor ve geçmek üzere olduğum bir kafeye özlemle bakıyorum. Bir kahve harika olurdu. Kahvaltı etmedim ve midem gurulduyor. Buradan kapıyı görebiliyorum. İnsanlar henüz sıraya girmeye başlamadı, bu yüzden iyi olmalıyım. Kararımı veriyorum ve tezgâhın arkasındaki kıza doğru birkaç hızlı adım atıyorum.

"Günaydın. Nasılsınız?" diye neşeyle selamlıyor beni. Bazıları sabah insanıdır. Ben değilim.

"Merhaba, bir kahve ve kruvasan istiyorum, lütfen." Bir adım geri çekilip kapıma bakıyorum. Hayır, insanlar hâlâ oturuyor. Mükemmel. Bir elime tepsiyi alıp diğer elimle valizimi çekerek kapıyı iyi gören bir masaya doğru ilerliyorum. Aptal valizim yine yaygara kopardı. Tökezliyorum ve tepsi ben düzeltmeden önce tehditkâr bir şekilde eğiliyor, fincanın kenarından biraz kahve dökülüyor.

"Lanet olsun!"

Başka bir olay olmadan masaya ulaşıyorum. Yaklaşan uçuşla ilgili dikkatimi dağıtmak için bir seyahat dergisini karıştırıyorum, ziyaret etmeye zaman bulamadığım tüm yerlere çekildiğimi hissediyorum ve onları keşfetmek için zamanım olup olmayacağını merak ediyorum. Belki emekli olduğumda. Öngörülebilir gelecekte çok fazla boş zaman beklemiyorum. Otelde çok fazla işim var. Son zamanlarda herkesten çok çalıştığım için bu hafta izin verdiler ama döndüğümde muhtemelen yığınla işim olacak.

İnanılmaz mavi gözleri olan uzun boylu, esmer adamı düşünüyorum. Kolumdaki elini, sert göğsünü ve sıcak sesini. Kim olduğunu ve nereye gittiğini merak ediyorum.

"DL 238 sefer sayılı Dominik Cumhuriyeti uçuşu için son çağrı, B 26 kapısına gidin. DL 238 uçuşu için son çağrı, B 26 kapısına gidin."

Kalbim boğazımda, ayağa fırlıyorum, son kruvasanı ağzıma tıkıyorum ve tepsiyi masada bıraktığım için kendimi suçlu hissederek koşmaya başlıyorum.

Biniş kartımı kapıdaki kadına uzattığımda nefes nefese kaldım. Uçmak istemiyorum! Ne düşünüyordum ki? Uçağın dar koridoru klostrofobik, bagajlar ve yolcularla dolu. Koltuğumu ararken sürekli pencereden dışarı bakıyorum, onun yerine dışarıda olmayı arzuluyorum. Ağır çantamı baş üstü bölmesine yerleştirmeye çalışırken zorlanıyorum ve yanımdaki yaşlı bir beyefendiden ekstra bir yardım alıyorum. Teşekkür ettikten sonra dikkatimi koridora en yakın koltukta oturan yolcuya veriyorum.

"Affedersiniz, sanırım cam kenarındaki koltuk benim."

Başını kaldırıyor ve beni bir çift ışıltılı mavi göz karşılıyor. Kaşlarını çatıyor ve ağzı açık kalıyor, sonra birbirimizi anladığımızda yüzü geniş bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Şaka yapıyorsun!" diye haykırır.

Kalbim tekliyor. Kutlamalı mıyım yoksa kaçmalı mıyım bilemiyorum. Yutkunuyorum ve yüzümün buruşmasına engel olamıyorum. "Hayır. Orası benim koltuğum."

Kalkmaya başlarken gözleri benimkilerden ayrılmıyor. "İhtimaller nedir, ha?" "Biliyorum, değil mi?" Sesimin ne kadar gergin çıktığını duyarak gülüyorum.

Yoldan çekildi ama koridor hala oldukça kalabalık olduğu için tamamen çıkamıyor. Sıkışıyorum ve vücudunu iterek geçerken sanki içimden bir akım geçiyor. Dudaklarımdan kaçmak üzere olan nefesi bastırıyorum ve koltuğuma düşüyorum.

NATHAN

Vay anasını... Belki de bir şeylere inanmaya başlamalıyım. Gizemli esmer. Kader belki. Benim ben olduğumu düşünürsek, Karma sayılmaz.

Kulüpte sıcak ve terli. Havaalanında stresli ve sallantılı. Ve şimdi gergin bir gülümseme ve yıldızlar gibi parlayan kocaman yeşil gözlerle karşımda duruyor. Gülümsemesi karnıma bir yumruk gibi çarptı. Yoldan biraz daha çekilebilirdim. Hatta koridordaki insanları kenara itip ona istediği kadar yer açabilirim ama bunu yapmak istemiyorum. Küçük bedeni benimkini ittiğinde, aramızdan bir şey geçiyor, bir heyecan belirtisi. Bu sadece benim hayal gücüm değil. Yanaklarında hafif bir kızarıklık beliriyor ve bakışlarını hızla kaçırıyor.

Oturduğunda rahatlamış bir şekilde iç geçiriyor. Koltuğuma gömüldüm ve ona döndüm.

"İşte bu hoş bir sürpriz. Bana yol sorabilirdiniz ve bir beyefendi gibi davranıp o can sıkıcı bavulu taşımama izin verebilirdiniz."

"Hayır, bir erkeğin yüklerimi üzerimden almasına izin vermeyecek kadar özgürüm." Gülüyorum. "Evet, sen de güzel kahvaltı anını kaçırmış olabilirsin." Çenesini düşürdü. "Bekle, ne? Beni gördün mü?"

"Mantıklı sonuç bu olurdu, evet." Tabii ki onu gördüm. Nasıl görmem? Kapıdan birkaç adım ötede. Düşünceler içinde kayboldum. Üzerimde gizemli bir çekimi var, bundan hoşlanmıyorum ve bu çözmem gereken bir bilmece.

"Oh," diyor ve biraz şaşkın görünüyor. "Aynı yere gidebileceğimiz aklına gelmedi mi?"

"Pek sayılmaz. Uçağa binmek üzereydik ve aceleniz varmış gibi görünmüyordu."

Küçük bir inilti çıkarır. "Geç kaldığımı fark ettiğimde neredeyse kalp krizi geçiriyordum. Ben asla geç kalmam. Ama kahve dayanılmaz kokuyordu ve kahvaltı etmemiştim." Kelimeler dudaklarından aceleyle döküldü. Gergin.

"Şey, kahvaltı-" Uçuş görevlisinin her zamanki anonslarıyla bölünüyorum.

Benim güzel küçük tanıdığım sarsılıyor, önündeki koltuğun cebine bakıyor, güvenlik bilgi kartını çıkarıyor ve talimatları okuyor. Tekrar koltuğuna düşmeden önce yarı ayağa kalkıp çıkışları arıyor. Motorlar daha yüksek sesle uğulduyor ve pistte ilerlemeye başlıyoruz. Emniyet kemerini kurcalıyor, daha sıkı bağlıyor ve çantasına geri koymadan önce cep telefonunu kontrol ediyor. Alt dudağını çiğneyerek camdan dışarı, kucağına ve sonra tekrar camdan dışarı bakıyor. Yüzünde mahcup bir gülümsemeyle bana dönüyor. Eğlenerek sırtıtmasına engel olamıyorum ama bunun yerine daha sempatik bir şeye dönüştürmeye çalışıyorum.

"Uçmaktan korkuyor musun?"

"Evet, biraz." Başparmağı ile işaret parmağı arasındaki küçük bir mesafeyi gösteriyor.

"Tutmak için sıcak, güçlü bir el ister misin?" Elimi aramızdaki kolçağın üzerine koyuyorum, avuç içim yukarı bakacak şekilde. Tabii ki art niyetliyim. Ben bir erkeğim.

Bana uzattığı avucuna bakarken kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Kesinlikle hayır. "Hayır, teşekkür ederim. Ben o değilim. korkuyorum."

"Pekâlâ, nasıl istersen," diyor hafifçe ve ellerini kucağında birbirine bağlayarak geri çekiyor.

Motor sesi artıyor ve eklemlerim beyazlaşana kadar kolçakları kavriyorum. Pencereden dışarı bakıyorum ve sonra gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Koluma bir şey dokunduğunda tekrar açılıyorlar.

"Yanlış bir başlangıç yaptığımızı hissediyorum. Baştan başlayabilir miyim? Ben Nathan." Bana elini uzattı.

Dikkatim dağılmış bir şekilde önce ona, sonra pencereden dışarıya, sonra tekrar ona bakıyorum. Tutunduğum desteği bırakmak için kendimi zorluyorum ve kolumu ona doğru uzatıyorum. Eli sıcak, kuru ve güçlü. Çok hoş bir tokalaşma.

"Evet, öyle diyebilirim. Ben Sydney'im." Gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Harika bir psikoloji. Dikkat dağıtma."

Kaşlarını oynatıyor. "Öyle mi? İyi mi?"

"Çok iyi. Doğal yetenek mi yoksa meslek mi?"

"Doğal yetenek," diyor okunamayan bir ifadeyle. Elimi çok az bir süre tuttuktan sonra rahatlatıcı bir şekilde sıkarak bırakıyor.

Başka hangi konuda iyi olabileceğini merak ediyorum. Etrafında bir yetkinlik havası var. Oldukça ilgi çekici. Havadayız, sallanmalar ve sarsıntılar azaldı, ben de gevşiyorum, gerginlik yavaş yavaş beni terk ediyor.

"Ee," diyorum. "İş mi, zevk mi?"

"İkisinden de biraz." Bakışlarında flört eder gibi bir ifade var ve bu doğrudan karnıma vuruyor. "Peki ya sen Sydney? İş mi, zevk mi?"

Tek bir kelimeyi nasıl bu kadar kirli söyleyebiliyor? Sertçe yutkunuyorum. "Zevk, sanırım. Tatildeyim."

"Tatil... Ama tek başınasın? Sevgilin seninle gelmek istemedi mi?" "Sinsi olmak için iyi deneme."

Sırıttırıyor ve ellerini havaya kaldırıyor. "Suçüstü yakalandım. Ama yalnızsın ve merak ediyorum." "Mm-hmm..." Sırf onu kızdırmak için cevabımı geri çekiyorum.

Bakışlarımı kaçırmıyor, gözleri kısmen koyu renk saç tellerinin altında saklı. Onları yüzünden uzaklaştırmak istiyorum. Ona dokunmak için duyduğum ani dürtü beni şaşırtıyor. Avuçlarımı eteğime vurup kırıksıklıkları düzeltiyorum ve boğazımı temizliyorum.

"Şey, bu seni ilgilendirmez ama hayır. Önemli biri yok."

"Bu inanılmaz. Senin gibi çekici bir kadın. Yaşadığınız yerdeki tüm erkekler kör mü?"

Homurdanıyorum. "Hayır. Sanırım yaşadığım yerdeki erkekler mükemmel görüşe sahip."

"Öyle mi? Nerede yaşıyorsun o zaman? Yoksa bu iş sapıklığa mı dönüşüyor? Bana durmamı söyle. İnsanlara en mahrem sırlarını söyletmek gibi kötü bir alışkanlığım var."

"Sana istemediğim hiçbir şeyi söylemeyeceğim ve evet, sen korkunç bir sapıksın. Hemen hostese haber vermeli ve seni gözaltına almalarını sağlamalıyım."

Yüz hatlarında bir ciddiyet parıltısı belirir ve sonra kaybolur. Ellerini kaldırır ve bileklerini birbirine geçirir. "Kelepçeleyin beni, Bayan Hostes," diyor alaylı bir sesle. "Bu genç kadını dehşete düşürdüğüm için kendimle yaşayamam." Kaşlarını oynatıyor ve daha yakına eğiliyor. "Ve eğer istersem

sırlarını bırakırsan, bırakacaksın, güven bana. Ama iyi olacağım. Söz veriyorum. Kalbimin üstüne yemin ederim ve ölmeyi umuyorum." Haç çıkarıyor.

Ellerini tokatlıyorum. "Tanrım. Miami'de yaşıyorum. Büyük bir sır değil."

"Miami. Güneşli eyalet. Miami'de ne yaparsın? Bir dakika. Dur tahmin edeyim. Kesinlikle turistik bir şey... Everglades'de tur rehberisin."

Bir kahkaha patlattım. "Otel. Ama seninki daha iyiydi. Timsahları severim. Havuzumdan uzak durdukları sürece."

"Otel..." Kelimenin tadını almış gibi görünüyor. "Üst yönetim."

Başımı sallıyorum. "Kat. Lobi. Her zamanki gibi. Etrafta koşuşturmak. Turistleri memnun etmek." "Peki... bu konuda iyi misin? Memnun etmekte?"

Ağzım açık kaldı. Kıvranıyorum ve onun müstehcen ses tonuyla içimde oluşan sarsıntıyı bastırmaya çalışıyorum. "I-" Gülüyor. "Peki, New York'a bu zevki veren neydi?"

"Annemi ziyaret ettim." Alt dudağımı çiğniyorum ve gerginlik hissinden kurtulmaya çalışıyorum. "Gece hayatı hoşuna gitti mi peki? Yoksa erkekler çok mu fazlaydı?"

Cevap vermeden önce bir an onu inceliyorum. "Biraz fazla." "Evet. Bunun için üzgünüm."

"Her zaman bu kadar açık sözlü müsün?"

Cevap vermeden önce bir süre bana bakıyor. "İşe yarama eğiliminde." "Gerçekten mi? Sanırım radarın biraz bozuktu?"

İnliyor. "Kendimi affettirme şansım var mı?"

Gözlerimi kısıyorum. "Olabilir. Ama çok nazik olmalısın."

"Oh, ben iyi değilim." Bana çarpık bir sırıtış atmadan önce bakışları bir ton koyulaşüyor. Ağzım açık kaldı. Beklediğim cevap bu değildi.

"Tamam... Bunu beklemiyordum. Ne iş yapıyorsun o zaman?" "Pek bir şey değil. Sıkıcı bir hayat yaşıyorum."

Önce gergin vücuduna, sonra da muziplik dolu yakışıklı yüzüne bakıyorum. Bana bakışı içimin hiç de hoş olmayan bir şekilde sıkışmasına neden oluyor.

"Oh, nedense bundan şüpheliyim."

Flört ettiğimi biliyorum. Birkaç gün izinli olduğum için başım dönüyor. Özgürüm ve dünya umurumda değil. Neden kendime izin vermeyeyim ki? O tanıdığım en çekici adam. Neden dört saatlik küçük bir maceraya atılmayayım? Jayna ve Jesse'nin sesleri kulaklarımda çınlıyor. "*Biraz yaşa*".

"Ee, ne tür bir işe gidiyorsun?" diye sordum.

"Gerçekten mi? İş hakkında mı konuşmak istiyorsun?"

"Evet," diyorum hafifçe. "Ne tür bir insan olduğuna ve bu zahmete değip değmeyeceğine karar vermek istiyorum."

"Bela mı? Gerçekten mi? Ne tür bir... sorun?"

Ve işte yine başlıyor. Küçük bir kelimeyi çok kirli gösteriyor.

"Özür dilerim. Kabalık ettim. İş yok o zaman?" Yanaklarım kulaklarıma kadar ısındı. Beni huzursuz ediyor ve bana en aptalca şeyleri söyletiyor.

"Bu konuda anlaşırsak çok sevinirim." Genişçe gülümsüyor, sonra daha yakına eğiliyor. "Ve ben bu zahmete değerim."

Sertçe yutkunuyorum ve sorun yorumunu takip etmekten kaçınıyorum. "Kesinlikle. Başka iş yok.

New York'tan mısın?"

Biraz uzun süre sessiz kaldı. Sonra birden ayaklarıma baktı. "Cüzdanını çantana geri koymalısın. Düştü."

"Oh, teşekkür ederim." Eğıldiğıimde, sorumdan kaçtığını fark ettim. Tekrar soruyorum.

Bölüm 4

Nathan

BENİM İŞİMİ SORUYOR. İçimden alay ediyorum. Ona cinayetleri, yasadışı kumarı, San Francisco'daki mafya babası Salvatore amcamı anlatmalı mıyım? Sanırım bunu es geçmeliyim.

Kahvaltının servis edilmek üzere olduğu anons ediliyor. Karnı benim duyabileceğim kadar yüksek sesle gurulduyor.

"İhtiyacın var gibi
görünüyor." "Kahve," diye
inliyor.

"Havaalanında içtiğin o kovadan sonra daha fazlasına mı ihtiyacın var?"

Gözleri büyüdü. "Ne içtiğimi gördün mü? Bunu nasıl yapıyorsun? Her şeyin kaydını mı tutuyorsun?"

"Yeteneklerimden biri."

"Başka ne gibi yeteneklerin var?" diye ağzından kaçırıyor.

Çok yırtıcı görünecek bir sırıtışı gizliyorum, çünkü böyle hissediyorum. Flört ediyor ve avın heyecanı içime işliyor. Bu oldukça iyi bir yolculuğa dönüşebilir. Bizi coşkuyla selamlayan bir hostes tarafından sözümüz kesiliyor.

"Kahvaltı mı?"

"Ah evet, lütfen," diye nefesini tutuyor Sydney ve beni bir kahkaha patlatıyor.

Masalarımızı katlıyorum ve hostes alüminyum paketi ve taze bir parça ekmeği önümüze koyuyor.

"Ve ikimiz için de kahve lütfen."

Sydney'e dönüyorum. "Peki, neden uçmaktan rahatsız oluyorsun?" Gerçekten anlamıyorum. Örneğin araba kullanmak çok daha tehlikeli ve bahse girerim o bunu her gün hiç düşünmeden yapıyordur. Eteğinin kenarıyla oynarken onu sakinleştirmek için elimi onunkinin üzerine koyuyorum. "Özür dilerim, bu konuyu açmamalıydım." Elimi çekiyorum ve o büyük yeşil gözleriyle bana bakıyor, gözlerinde anlamlandıramadığım karmaşık bir duygu karışımı var.

"Hayır, sorun değil. Ben küçükken amcam bir uçak kazasında öldü. Annem bunu pek iyi karşılamadı ve bu olay ailemizde büyük bir travma yarattı. Yani... Annem kardeşini kaybetmiş ve

büyükannemle büyükbabam da o küçükken ölmüş. Bu onu öz ailesiz bıraktı. Bu... Oldukça kötüydü."

"Çok yazık. Kaç yaşındaydın?" En iyi sempatik yüzümü takınarak soruyorum.

Yüzünü buruşturdu. "Altı."

"Küçük bir kız için çok korkutucu olmalı." Yine de hala anlamıyorum. O artık bir yetişkin.

Mantıklı değil.

Pencereden dışarı bakmadan önce yüzünde bir hüznün parıltısı beliriyor. "Evet, sanırım öyleydi." Sonra gülümsüyor ve kendini toparlıyor gibi görünüyor. "Peki, paylaşmak istediğin kirli sırların var mı?"

Gülüyorum. "Hayır. Daha önce de söylediğim gibi, benimle ilgili ilginç bir şey yok." En azından onunla paylaşabileceğim bir şey yok yoksa hayatının en rahatsız edici birkaç saati olacak. Nasıl tepki vereceğini merak ediyorum. Benim iki dünyam var ve onları ayrı tutuyorum. Birkaç saatliğine birinin küçük bir parçası olabilir ama diğerinin asla.

Son derece sinirli görünüyor. "Hadi ama. Bir şey var. Burada her şeyi anlatıyorum. Tüm sırlarımı açıklamam için beni kandırıyorsun."

"Kızım, herkes biraz kazsa o sırları bulurdu." Kaşlarını çatıyor.

"Bu söylediğin garip bir şey. Nesin sen? Polis misin?"

Başımı sallıyorum ve gülmemi bastırmak zorunda kalıyorum. Ben kesinlikle bir polis değilim. "İş konuşmak yok, unuttun mu? Dominik Cumhuriyeti'ne nasıl karar verdiniz?"

Gözleri kısıldı. "İşte yine başladın. Tüm odağı bana yöneltiyorsun." "Pekâlâ. Ne bilmek istiyorsun?"

"Soyadın ne?"

"Russo. Sizinle tanışmak bir zevk, Bayan Lewis," diyorum, biraz kendini beğenmiş bir şekilde. Bakalım bu onun dengesini ne kadar bozacak.

Sidney

Kalbim göğsümde iki kez atarken irkiliyorum. "Soyadımı nereden biliyorsun?"

"Bavulun üzerindeki isim etiketinde yazıyordu," diye hafifçe cevap veriyor, sanki bu dünyadaki en bariz şeymiş gibi.

"Bunu yakalamak için nasıl zamanın oldu?" Geçmişi düşünmeye çalışıyorum. Ona çarptığımda gördü mü? Ya da baş üstü bölmesine tıktığımda?

"Detaylarla aram iyidir."

"Sen bir polissin!"

Başını sallıyor. "Gizli ajan mı?"

"Sydney, çok fazla film izliyorsun. Bu benim işim. Bunda özel bir şey yok."

"Tamam... Gizli ajan diyeceğim." Kafam karıştı ve bu adam beni oldukça sinirlendirdi.

Hostes durup kahvaltı çöplerimizi toplamak için o anı seçiyor ve masalarımızı katlıyoruz.

Kaşlarını oynatıyor ve daha yakına eğilerek fısıldıyor: "Seni biraz kızdırıyor muyum?" Arkasına yaslanıp beni inceliyor, bakışları vücudumda geziniyor ve sonra tekrar yukarı çıkıp gözlerimle buluşuyor. "Yoksa çaresizce tuvalete mi gitmen gerekiyor?"

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama sonra mılıyorum ve haklı olduğunu anlıyorum. "Şey, sen beni

cevap vermeyerek saçımı başımı yoluyorsun. Ama son söylediğin şey tam yerindeydi. Çok iyisin." "Keşke *ne kadar* iyi olduğunu bilseydin."

İçimden bir heyecan geçiyor ve gözlerindeki aç bakıştan bunun fark edilmediğini hissediyorum. Kalbim hızla çarparak ayağa fırladım. "Sakıncası var mı?" Ani bir kaçma isteğiyle dolup taşıyorum.

Ayağa kalkıyor ama yoldan pek çekilmiyor. Bu sefer açıkça kasıtlı. Yanından sıkıca geçtiğimde, içimden bir elektrik akımı geçiyor. Keskin nefes alışını hissediyorum. Sanki bana yol gösterecekmiş gibi elini kalçama koyuyor. Dokunuş kıyafetlerimi yakıyor ve midemde bir kelebek sürüsü patlıyor. Eli amıma doğru bir ihtiyaç ışını fırlatıyor. Dengesiz bacaklarımın üzerinde tuvalete doğru ilerliyorum. Neredeyse küçücük alana düşecekken kapıyı arkamdan kilitliyorum ve koltuğa gömülüyorum. Midem düğüm düğüm, düşüncelerim dağınık. Tanrım, oraya geri dönmekten korkuyorum. Sanki bir olaylar zinciri harekete geçmiş gibi hissediyorum ve ne kadar kontrolüm olduğundan emin değilim. Öte yandan, hayatımda farklı bir şeyler olsun istiyordum. Bu kesinlikle farklı. Daha önce hiç kimseye bu kadar çabuk tepki vermemiştim.

Koltuklarımıza doğru yürürken onu arkadan inceliyorum. Parmaklarım o koyu, ipeksi saçlara dokunmak için kaşınıyorum.

Yanına geldiğimde başını kaldırıyor, gözleri parlıyor. "Tazelendin mi?"

Bir anlaşma mırıldanıyorum ve koltuğuma geri düşüyorum, sersemliyorum çünkü bir kez daha beni onun yanından geçirdi. Bıraktıktan sonra avucunun sıcaklığı uzun süre belimde kalıyor. Ona bakıyorum. Tanrım, çok çekici.

"Çok hoş bir arkadaşsın Sydney." Samimi ses tonu kollarımda tüylerimi diken diken ediyor. "Bana Syd diyebilirsin. Arkadaşlarımdan çoğu öyle der. Sydney kulağa çok... resmi geliyor."

"Artık arkadaş mıyız?" Başını eğip bana bakıyor, gözleri parlıyor.

Dudaklarımı yalıyorum ve gözleri dilimi takip ediyor. "Şey, uzun bir uçuş ve yan yana sıkışık durumdayız. Gayri resmi de olabilir. Kısaca Nate mi?"

"Eğer seni mutlu edecekse."

Elimi kaldırıyorum ve siyah saçlarından bir tutamı yüzünden itiyorum. "Bu beni deli ediyor." "Öyle mi?" Başını sallıyor ve saçları tekrar öne düşüyor.

İnledim. "Erkek demek istiyorsun."

Bakışlarını tutuyor. "Belki..."

Gözlerimi ondan ayıramıyorum.

"Bana kendin hakkında kimsenin bilmediği bir şey söyle" diyor.

"Hayır. Şimdi sen başla."

Gözleri hâlâ benimkilere kilitlenmiş durumda. "Yemek yapmayı seviyorum. Çıplak, üzerimde sadece önlükle, tembel bir Pazar sabahı."

Neredeyse boğuluyordum.

"Yumurtanı nasıl seversin, tatlım?" diye devam ediyor.

"Çırpılmış," diye karşılık veriyorum. Sonra ikimiz de kendimizi tutamıyoruz ve kahkahayı patlatıyoruz.

Gözlerini kaçırıyor ama omuzlarının titrediğini görebiliyorum. Bana döndüğünde yüzü düzene girmişti. "Sıra sende."

"Yirmi dört yaşına kadar bakireydim," diye geveledim ve sonra ağzımı kapattım. Bu biraz fazla kişiseldi ama olsun.

Gözünü bile kırpmıyor. "Peki... 24'te ne oldu? Bay Doğru'yu buldun mu?" "Hayır. Artık kendimi bir koca için saklamayacağıma karar verdim."
"Bu kararı vermene ne sebep oldu? Tanrı'ya olan inancını mı kaybettin?"

"Tanrım hayır. Ben hiç dindar olmadım." "Oh, Tanrı'ya şükür," diye hızlıca cevap verir.

Gülüyorum. "Bunun benim değil ailemin istediği şey olduğunu fark ettim."

"Neden onları dinliyordun ki? Kendini kurtarmak biraz modası geçmiş bir şey."

Çekiniyorum. "Evet. Ailem... oldukça katıydı. Ben onların küçük prensesiydim. Sanırım çok uzun süre buna uygun yaşamaya çalıştım. Annem çok aşırı korumacıydı. Sanırım kendimi bulmam biraz zaman aldı. Kendi irademi, ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

"Nasıl yaptınız peki? Şehirde bol içkili bir gece mi?"

"Aşağı yukarı..." Michael'ı düşünüyorum, söz konusu adamı. Jayna'nın birçok sevgilisinden birinin arkadaşıydı. Çifte randevu için onu seçmişti. Yakışıklı ve komikti ama fazla tatlıydı, eğer böyle bir şey varsa. Hiç tipim değildi ama o zamana kadar bunu aradan çıkarmam gerekiyordu. Yeterince iyi gitti.

"Şehirde bir gece, bir sürü içki. Tanıdık geliyor. Tanıştığımızda bakire olsaydın, o zaman benimle gider miydin?"

"Tabii ki hayır."

"Hadi ama. Yaralandım. Neden?"

Sertçe yutkunuyorum ve başımı ele geçirmekle tehdit eden sersemlikten kurtarmaya çalışıyorum. Teklifini gerçekten kabul etmiş olsaydım nasıl olurdu diye merak ediyorum. Kalbim bu düşünceyle daha çok çarpıyor. Birden kulağa o kadar da korkunç gelmiyor.

"Sanırım biraz... tehlikeli görünüyordun," diye kekeliyorum, bu kelimelerin nereden geldiğini bilmeden. Gözlerinden hınzırca bir şey geçiyor, midemin sıkışmasına neden olan bir şey.

"Gerçekten mi?"

"Boş ver. Özür dilerim. Ne dediğimi bilmiyorum."

"Belki de öyleyimdir?"

Kalbim daha çok çarpıyor. Neden beni bu kadar meraklandırıyor?

Nathan dudaklarını yarım bir gülümsemeyle büküyor. "Seni rahatsız mı ediyorum? Peki, ona söyledin mi?" Kendimi büyüden kurtarmak için başımı sallıyorum. "Kime? Şu adama mı?"

Hayır. Kesinlikle söylemedim."

"Ama sen bana söyledin." Başını eğdi ve bana şaşkınlıkla baktı. "Sanırım söyledim."

"Neden?"

Evet, neden ona söyledim ki? Nathan'ın nesi farklı? "Uçaktaki yabancı olabilir mi?"

"Yabancı mı? Arkadaş olduğumuzu sanıyordum. Sana Syd diyebiliyorum."

"Belki de-" Sesimi fısıltıya indiriyorum ve yüzümü buruşturuyorum, "çünkü biz-" Aramızda bir işaret yapıyorum.

"Ne değil?" diye sorar, soğukkanlı bir şekilde.

Benimle dalga geçiyor. Bunu biliyorum. Omzuna vurdum. "Şimdi yine kabalaşıyorsun."

Gülüyor. "Neden ona söylemedin?"

"Şey. Bunun bir şey olmasını istemedim. Bekaret. Sadece içgüdülerimi takip ettim."

"Gerçekten mi? İyi içgüdülerin var mı?" diye mırıldanıyor.

Ona bakarken gözlerimi kısıyorum. "Evet derdim."

Yaklaşıyor ve sesini alçaltıyor. "Sydney Lewis, içgüdülerin sana benim hakkımda ne söylüyor?"

Bana bakışları kasıklarına doğru bir şok dalgası gönderiyor. *Ellerini üzerimde istediğimi.* "Bir

içkiye ihtiyacım var. Ya da beş." Sertçe yutkunuyorum.

Çağrı düğmesine basar. "Hanımefendi, bir şişe şarap lütfen," der hostes

yukarı. "Kırmızı."

Dudaklarında yarım bir gülümsemeyle başını tekrar bana çeviriyor.

"Güzel kurtarış." Gülüyorum. "Biliyorum, değil mi?"

"Yine de buna geri

döneceğim." "İçimde öyle bir

his var, evet."

Kaşlarını kaldırıyor ve bir eliyle saçlarını karıştırarak yüzünden uzaklaştırıyor. "Yoksa bekle, bunu mu yapmak istiyorsun?"

"Ben iyiyim, teşekkürler." Ama ben değilim. Parmaklarım ona dokunmak için kaşınıyor.

Hostesin şarabımızı getirmesiyle sözümüz kesildi. Nathan kadehlerimizi dolduruyor ve

on

un. "İçgüdülere."

"İçgüdülerime," diye cevap veriyorum. İçindekileri tek seferde yutuyorum ve

hemen yeniden dolduruyorum. "Peki içgüdülerin sana benim hakkımda ne

söylüyor?"

"Umm..." Bir cevap düşünürken kıvranıyorum ve alt dudağımı çiğniyorum. *Cehennem kadar seksi mi?* "Sen... bir

biraz korkutucu," diye geveledim.

Bir an için şaşırmış görünüyor. "Öyle mi?"

İrkildim. Belki de içkiyi biraz azaltmalıyım? "Özür dilerim. İyi birine benziyorsun."

"Peki... hangisi? Korkutucu mu, iyi mi?" Bana bakışıyla içim daralıyor.

"Güzel mi?" Soru sorarcasına ona bakıyorum.

Gülüyor. "Güzel mi? İçgüdülerin berbat, Syd."

"Hadi ama. Bu hiç adil değil. O zaman bana nasıl iyi olmadığını anlatmalısın. Çünkü ben başka bir şey görmedim. Kulüp hariç."

"Çünkü sana iyi davranıyorum. Kulüpte de kibardım. Sadece biraz doğrudan. Ve lütfen sözlükteki en ezik kelimeden başka bir kelime kullanabilir misin?"

Cehennem kadar sıcak mı?

"Hoş mu? Keyifli mi? Eğlenceli mi?"

"Tüm bulabildiğin bu mu? Sanki bir eşanlamlılar sözlüğünden alıntı yapmışsın gibi."

"Gördüğüm şey bu. Kalkışta dikkatimi dağıttın. Bana bunu verdin." Şarap dolu bardağı kaldırdım.

Bakışlarımı tutuyor ve gözlerinde bir şeyler titreşiyor. "Daha fazlasını görmek ister misin?"

Öyle mi? Şarabın kalanını yudum yudum içiyorum. "Muhtemelen."

"Bununla çalışabilirim." Göz kırıyor, gözleri benimkilere odaklanmış.

"Peki, başka türlü iyi bir insan değilsen neden bana iyi davranıyorsun?"

"Keyifli, hoş ve eğlencelisin."

"Bu hiç adil değil," diyorum sinirlenerek.

"Yani *sen* topal olabiliyorsun ama ben olamıyorum öyle mi?" diye

soruyor, sesinde alaycı bir umutsuzluk. "Evet."

"Pekala. Sydney, seni tatlı, zeki, sevimli bir şekilde utangaç ve biraz da muamma buluyorum. Yüzeyinin altına inmek ve orada saklı olduğunu düşündüğüm cevheri bulmak isterim." Eğiliyor, sesini alçaltıyor, ağzı kulağıma yaklaşıyor. "Ve sana bakmak gerçekten çok hoş."

Karnıma bir yumruk gibi çarptı. Bacaklarımın arasına ağır bir his yerleşirken tüm hava içimden boşalıyor. "Nathan," diye mırıldanıyorum. "Daha fazla şaraba ihtiyacım var."

"Çok mu fazla?"

"Mm-hmm, belki." Bardağıma biraz daha dolduruyor ve ben de büyük bir yudum alıyorum, hoş bir baş dönmesi hissetmeye başlıyorum. Kıvranıyorum ve vücudumu tekrar düzene sokmak için mücadele ediyorum. "Her zamanki tavlama cümle 'Seni becereceğim' mi?" I

hafifçe söyle.

"Hayır. 'Seni daha önce burada görmemiş miydim'."

Gülüyorum. "Neden sana inanmıyorum?" Yarı boş kamarada etrafımıza bakıyorum. Görebildiğim birkaç kişi uyuyor, birkaçı konuşuyor ya da kitap okuyor. Bir yabancıyla yoğun bir flört balonuna yakalanmış kimseyi göremiyorum. Bir esnemeyi bastırmaya çalışıyorum. Bir buçuk saattir yoldayız. Sabahın erken saatleri beni daha iyi yapıyor. Ve şarap.

"Yorgun musun?" diye soruyor.

"Hayır," diye cevap veriyorum. Sonra tekrar esnedim. "Tamam, belki biraz."

"Uyumalısın. Bu zamanın daha hızlı geçmesini sağlar. Bu uzun bir uçuş."

"Bir de bana sor. Şimdiden biraz tutuk hissediyorum." Uzunlarımı esnetiyorum ve yeniden düzenliyorum. "Mmm, evet. Biraz kestirebilirim." Duvara yaslanıyorum ve beni en az rahatsız edecek bir pozisyon bulmaya çalışıyorum.

"Akıllıca bir seçim," diyor, sonra hostesi çağırmak için düğmeye basıyor ve hostes geldiğinde, 'yanımdaki güzel bayan için' bir battaniye ve yastık istiyor.

Oh, neredeyse çok
pürüzsüzsün. Ama
gülümsemekten kendimi
alamıyorum.

Bölüm 5

Nathan

YASTIK VE BATTANIYE GELDI. Bunları ona veriyorum ve o da duvara yaslanıp rahat bir pozisyon bulmaya çalışıyor. Üzerini örtüyorum, battaniyeyi vücudunun etrafına doluyorum, centilmen görünmeye çalışırken kıvrımlarını hissediyorum. Gözleri yukarı fırlıyor ve bana bakarken biraz daralıyor. Yani bunu anladı ama itiraz etmedi mi? Güzel. İçimde bir heyecan şimşegi çıkıyor. Gözlerini kapatıp yastığı düzeltiyor ama yastık kaymak istiyor. İç çekiyor ve kıvranıyor.

Onun mücadelesini takip ediyorum ve kafamda bir fikir oluşuyor. "Syd." Gözlerini açıyor ve bana dönüyor.

"Mmm?"

"Bana yaslanabilirsin. Yastığını kucağıma koy ve kıvrıl." Kol dayanağını itip kolumu kaldırıyorum. Onun iç mücadelesini görüyorum. Gözleri benim, kucağımın ve kolumun arasında gidip geliyor. Sonra başını sallıyor, kendini nasıl mahkûm ettiğinin farkında olmadan teslim oluyor.

"Tamam. Teşekkürler." Küçük bir kedi gibi koltuğuna kıvrılır, yastığını düzenler ve uzanır.

Battaniyeyi etrafına sarıp onu yatırdığımda kalbim küt küt atıyor. Bu sefer, beni çok şaşırtacak şekilde, tam bir centilmenim. Neredeyse. Ona yaklaşıp kulağına fısıldıyorum, "Uyu, güzelim."

Boynunun kalçama değdiği andaki sıcaklık, yoğunluğuyla beni neredeyse yakıyor. Başını okşamak istiyorum ama bunu sonraya saklayacağım. Bir süre sonra nefes alışındaki değişikliği hissediyorum, göğsü yavaşça inip kalkıyor. Kolumu çok hafifçe beline koymuştum ama şimdi gevşiyor ve kıvrımlarına doğru inmesine izin veriyorum. Battaniyenin üzerinden kalçasını okşuyorum, keşke daha fazlasını yapabilseydim diyorum. Ama o kadar da domuz değilim, o yüzden bu kadarla yetinmek zorundayım. Şimdilik. Yine de saçlarını okşuyorum, parmaklarım yavaşça buklelerinin arasından geçiyor. Onu yakalama, başını geriye itme ve öpme dürtüsüyle savaşıyorum. Nefes alıyorum ve rahatlamaya çalışıyorum.

İşe odaklanın. İşe odaklan. Daha önce bir göreve giderken hiç bu kadar dikkatim dağılmamıştı. On iki yaşımıdayken babam öldürüldüğünden, annem onun işlerini devralmaya zorlandığından ve yaşı tutan biz çocukları da bu işe dahil ettiğinden beri bir makinenin verimliliğiyle çalışıyorum. Sadece son zamanlarda her şey bok gibi, anlamsız geliyor. Her gün aynısı oluyor ve içimde bir değişim hissediyorum, sadece bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum.

Kucağında güvenle uyuyan Sydney'e bakıyorum ve göğsüm biraz sıkışıyor. Dünyada kim bana böyle güvenebilir ki? Muhtemelen kız kardeşime. Kardeşlerim, tabii ki, ama biz pek sevimli değiliz.

bizden.

Elim başının üzerinde geziniyor ve sikim kıpırdıyor. Bu kızla keşfetmek istediğim çok şey var.

Sidney

PARMAKLARIM SAÇLARIMIN ARASINDAN GEÇİYOR.

Hareket etmiyorum, kalbim hızlanıyor. Bir anda nerede olduğumu hatırlıyorum. Ne yaptığımı. Hala ifade edemediğim bir şeye açık bir davetiye olduğunu bile bile onun kucağında uyudum. Nefesimi kontrol etmek için savaşıyorum ve kıpırdamamaya çalışıyorum çünkü uyanık olduğumu bilmesini istemiyorum. Bunu nereye götüreceğini görmek istiyorum.

Nefesimi tuttuğumu fark ediyorum ve kendimi tekrar nefes almaya zorluyorum. Sakince nefes almaya çalışıyorum ama boğazımda düğümleniyor. Belime doladığı kolu geriliyor. Uyanık olduğumu biliyor, itiraz etmediğimi biliyor ve durmuyor.

Eli battaniyenin altına kayıyor. İnce bluzumun üzerinden tenime değiyor. Kolum boyunca göğsümün önünde duran elime doğru bir yol izliyor, sonra hareket ediyor ve avucunu göğüslerimin altına yerleştirip orada durmasına izin veriyor. Bir parmağı meme ucumun üzerinde kayıyor. Anında sertleşiyor. Onun dikkatini çekmek için çığlık atıyor ve bu hafif fırça tatmin edici olmaktan çok uzak. Nefes almayı unutuyorum ve sonra tamamen vazgeçiyorum. Daha fazlasını istiyorum. Bu çok sapıkça hissettiriyor. Çok yasak.

Kıpırdamadan durmak için kendimi zorlamam gerekiyor.

Eli meme ucumun üzerinde geziniyor, sonra hafifçe çimdikliyor ve nefesim kesiliyor, içimde arzu dalgaları yükseliyor. Bu uyuyormuş gibi yapma rutinini sürdürmek zor olacak. İtiraz etmediğimde daha da cesaretleniyor ve göğsümü kavrayıp sıkıyor. Önce dikkatlice, sonra daha da kuvvetle. Birden durdu ve yaklaşan birinin yumuşak adımlarını duydum.

"İhtiyacınız olan bir şey var mı efendim? Kahve? Kendiniz için bir yastık?" "Teşekkür ederim. Böyle iyiyim," diye neşeyle cevap veriyor.

"İyi bir uyku çekiyor gibi görünüyor."

"Oh evet. Herkes onu kıskanırdı." Sesi göğsünde yankılanıyor. Oh evet gerçekten!

Eli tekrar keşfetmeye başlıyor. Karnıma doğru ilerliyor ve ben bir piyano teli gibi geriliyorum. Düşündüğüm yere mi gidiyor? Ama sonra elini bluzumun altına sokup tekrar yukarı doğru hareket ettirirken sıcak avucunu çıplak tenimde hissediyorum. Sütyenimi yukarı itiyor, göğüslerimi serbest bırakıyor, önce bir meme ucunu, sonra diğerini sıkıyor, sonra göğüslerimi sıkıyor, ikisine de dikkat ediyor. Kıvraniyorum ve boğazımdan kaçmak isteyen iniltiyi zar zor bastırabiliyorum. Diğer eli başının üzerinde duruyor, saçlarımla oynuyor, sonra nefes alış verişini değiştikçe daha kuvvetli bir şekilde tutuyor. Bu hoşuma gidiyor. Onun beni etkilediği kadar benim de onu etkilemem hoşuma gidiyor.

Eli göğüslerimi terk ettiğinde, varlığını hemen özlüyorum. Keşfetmeyi bitirdi mi diye merak ediyorum, ama yön değiştiriyor, karnımı ve sonra kalçamın önünü okşuyor. *Aman Tanrım!* Elini eteğimden aşağı kaydırarak, parmakları kalçamda kavurucu sıcaklığa dayanana kadar yukarı

ekiyor. Acı verici bir yavaşlıkla, eli külotuma dayanana kadar kalçamda ilerliyor. Nemden sırlsıklam olmuş külotuma.

Bir parmak kumaşın içinden klitorisimin etrafında dönmeye başladığında, benden kaçan inlemeye engel olamıyorum.

"Kımlıdama," diye fısıldıyor, sıcak nefesi kulağımı okşuyor. Saçlarımı sıkıca kavırıyor. "Gözlerini kapalı tut ve sessiz kal."

Başımı bile sallamıyorum, tamamen itaat ediyorum. Birinin bana hükmetmesinin tahrik edici olacağını hiç bilmezdim ama uyarılmanın etkisiyle neredeyse titriyorum.

Eli kalçalarımın arasından aşağı kayıyor, kumaşı yana itiyor ve sonra parmakları şişmiş, ağrıyan etimde geziniyor. Bağımamaya çalışarak nefesimi tutuyorum, ama hiçbir şekilde daha iyi değil. Titrek bir iç çekiyorum ama hemen ardından kafa derimden bir çekiştirmeye cezalandırılıyorum.

Tanrım! Bu nasıl oldu?

Parmakları sıırılsıklam kıvrımlarım boyunca aşağı yukarı hareket ediyor, başımı döndürüyor ve içimde çığlık çığlığa artan bir serbest bırakma ihtiyacı yaratıyor. Girişimi ittiğinde nefesim kesiliyor ve dokunuşunu karşılamak için doğruluyorum. Saçlarımı tekrar çekiştiriyor. Bu sefer daha sert.

"Shhhh." Nefesi yanağımnda sıcak. Sonra elini saçlarımdan çekip yastığı başımın altından çıkarıyor. Yanağım doğrudan kalçasına dayanıyor ve kalın, sert bir uzunluk hissedene kadar beni kendisine yaklaştırıyor. Keskin bir nefes alıyor ve daha da yaklaştırıyor.

"Şşşt,"

diyorum.

Kıkırdıyor.

Parmakları içeri ve dışarı hareket ediyor, ağrıyan klitorisimin etrafında dönüyor ve sonra tekrar içeri giriyor. İnliyorum. Bu sefer beni cezalandırmıyor, onun yerine pelvisini ritmik bir şekilde yanağıma doğru hareket ettiriyor. Birden donuyor ve sesler duyuyorum, insanlar geçiyor. Üzerimi örten battaniyeyi düzeltiyor. Parmakları hareket ediyor ve tekrar içime girip sertçe itmeye başlıyor, başparmağı hala şişmiş klitorisime bastırıyor. Spazmların patlamasıyla neredeyse bayılana kadar basınç artmaya devam ediyor, inlemeleri bastırmak için yüzümü kucağına bastırıyorum.

NATHAN

ELIME BOŞALDI. Çok sertleştim. Şimdi bana dokunsa, bir saniye bile dayanamam. Onu sikmeye o kadar ihtiyacım var ki nefes bile alamıyorum. Vay anasını. Ne kadar iyi bir kız. Elim bacaklarının arasında, parmaklarım hala sıırılsıklam amında.

"Peçeteye ihtiyacım yok," diye fısıldadım. "Lanet bir havluya ihtiyacım var."

Kıkırdıyor ve gözlerini açıyor. Yüz hatlarının güzelliğine hayranlıkla bakıyorum. Özellikle boğazına kadar uzanan ve bluzunun yakasının altında kaybolan yüzündeki kızarıklık, dağınık saçları, çok dağınık, onunla hiç iyi oynamıyordum ve şehvetle kararmış gözleri. Sertçe yutkundum. *Aman Tanrım. Seni gerçekten becermem gerek.* Bir şişe suya uzandım, kapağını kapattım ve birazını battaniyenin üzerine döktüm.

"Sen ne-"

"Şşşt." Uçuş görevlisinin dikkatini çekmek için düğmeye basıyorum ve yastığı yerden alıp tekrar başının altına koyuyorum.

Hostes geldiğinde "Sakarım ben," dedim. "Biraz su döktüm. Peçeteniz var mı? Ya da belki bir havlu?"

"Havlum yok ama sizin için peçete getireceğim. Arkadaşınıza da yeni bir battaniye

getireceğim."

"Teşekkür ederim." Dönüp gittiğinde sırtıtmaya dönüşen geniş bir gülümseme fırlatıyorum.

"Nathan," diyor Sydney kısık, boğuk bir sesle. "Bu- Bu-" Bir titremeyle nefesini veriyor.

Parmaklarımı içinde esnetirken, onu ne kadar ıslattığımı ve nasıl nefes alıp gerildiğini, bir elinin yüzünü örtmek için nasıl geldiğini görüyorum. Şu anda ona o kadar çok ihtiyacım var ki, bu beni öldürüyor.

Sırıtiyorum. "Beklenmedik mi?"

Hostes elinde kalın bir kâğıt parçası ve battaniyeyle geldi. O gidince katlanmış battaniyeyi Sydney'in kalçasına koyuyorum ve eğilip alnına hızlı bir öpücük konduruyorum. Islak etinin etrafında bir kez daha dönüyorum ve sonra elimi kasıklarından çekip silmeye başlıyorum.

Sessizce inliyor ve kıvranıyor. "Belki o kadar da beklenmedik değil, ama inanılmaz," diyor. "Ben hiç... Tanrım!"

Daha önce uçakta bir yabancı tarafından parmaklanmış mıydınız? Sana bir sır verebilirim: Bu benim için de yeni.

"Dindar olmadığını sanıyordum." Ona göz kırptım.

"Oh, bir kız daha azına da dindar olabilir," diyor uzun ve titrek bir iç çekişle. Gülüyorum. "Hayata bakışını değiştirdim o zaman?"

Sertçe yutkunuyor ve alt dudağını ısıırıyor. "Belki."

"Bir erkek böyle övgülerle daha azı için kendine aşırı güvenebilir." Gülüyor. "Sanırım zaten bununla ilgili bir sorunun var." Daha yakına eğilip kulağına fısıldıyorum.

"Gerçekten mi, şimdi mi?"

"Mm-hmm." Dudaklarını yalıyor ve bana bakıyor.

Ona baktım. "Kendine çeki düzen verip ayağa kalksan iyi olur. Bir tur atıyorlar."

"Ah." Telaşla etrafımıza bakınıyor ve sonra sutyenini, bluzunu ve eteğini düzeltmeye başlıyor, hareketleri sarsıntılı ve kötü kontrollü. Gülümsememi gizliyorum ve ona biraz mahremiyet vererek arkamı dönüyorum.

Ona tekrar baktığımda, oturuyordu. Berbat görünüyordu. Güldüm.

"Aman Tanrım, Syd." Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip, dağınık saç tellerini kulağının arkasına itiyorum. Sonra elimi bluzunun ve eteğinin üzerinde gezdirerek onları düzeltiyorum, 'yanlışlıkla' hemen sertleşen bir meme ucuna dokunuyorum.

"Kes şunu," diye fısıldıyor. Kıkırdıyorum.

Sidney

Kırıışmış kıyafetlerimi **GÖRÜYÖRÖM** ve bunun mahkum bir çaba olduğunu fark ediyorum. İyi değil. Berbat görünüyorum. Uçaktan inmeden önce kıyafetlerimi değiştirmeye çalışmam gerekecek. Acaba nerede kalıyor? Ya aynı şehirde olacaksak? Gittiği işle ne kadar meşgul olacak? Aynı performansı tekrarlama şansı var mı? Kıvranıyorum. Bunu çok isterim.

Uçuş görevlileri yaklaşıyor ve ben saçlarımı düzeltmeye çalışıyorum, sonra gözlerimin altını dikkatlice ovuyorum, orada bulaşmış olduğuna emin olduğum rimeli silmeye çalışıyorum. Onu

yandan dürtüyorum.

"Hey. Şunlardan birini bana ver." Peçete yığınınına başımla işaret ediyorum. Bütün tomarı kaldırıyor ve kuru görünen bir tanesini alıyorum, sonra şişeden üzerine biraz su döküyorum. Nemli peçeteyle yüzümü ovuyorum ve ona dönüyorum.

"Nasıl görünüyorsun?"

"Sanki iyice sikilmişsin gibi," diyor göz kırpa rak ve dikkatini hostese çevirerek biraz daha şarap sipariş ediyor.

"Beni sarhoş etmeye mi çalışıyorsun?"

Gözleri muziplikle doludur. "Tabii ki. Sarhoşken eğlenelisin." "Ayıkken eğleneli değil miyim?" Soruyorum ve dudak büküyorum.

"Hiçbir fikrim yok. Seni ayıkken çok az

tanıyorum." "Beni neredeyse hiç tanımıyorsun."

"Doğru. Ama belki bunu değiştirmek mümkün olabilir diye

düşünüyorum." Başım dikleşti. "Ben de... aynı şeyi

düşünüyordum."

Dudaklarını yalıyor, sonra gülümsüyor ve şarap dolu kupasını kaldırıyor. "Dominik Cumhuriyeti'nde çok ilginç günlere."

İçimde bir arzu patlaması yaşıyorum. Kendi kupamı kaldırıyorum ve şaraptan birkaç yudum alıyorum. "Gizemli bir ajan işine gittiğini sanıyordum?"

"İş ve eğlence dedim," diye karşı çıkıyor.

"Çok iş ve biraz eğlence mi? Yoksa çok ve çok fazla zevk ve... çok az iş mi?" "Bu şu anda tahmin edemeyeceğim bir şey. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen çok fazla iş."

"Beyaz kumsallarda güneşin tadını çıkarıyor, şemsiyeli içkilerimi yudumluyor, diğer turistlere bakıyor ve şehri keşfediyor olacağım. Zamanınız olup olmadığını görmek için aç bir şekilde beklemeyeceğim."

"Böyle bir varsayımda bulunmayı aklımdan bile geçirmem."

"Evet, yaparsın." Dudaklarımı yalıyorum, bakışlarının dilimin hareketini takip ettiğinin farkındayım. Onun baskın tarafını düşünüyorum ve bana patronluk taslamaya kalkarsa hiç şaşırmayacağım. Sadece sapkınlık için. Sonra aklıma geldi. "Nereye gidiyorsun bu arada? Şehre yani."

"Santo Domingo."

Hayal kırıklığı içime işliyor. "Oh." "Nereye gidiyorsun o zaman?"

"La Romana," diyorum, biraz kasvetli bir şekilde.

"Gerçekten mi? Yanlış havaalanına gidiyorsun, tatlım. Ben de aynı yeri ziyaret ettiğimizi sanıyordum."

"Bugün hiç uçuş yoktu," diyorum üzülerken, turistik planlarla dolu programım geçici olarak unutulmuştu.

"Çok yazık."

"Evet." Yüzümü buruşturuyorum. Sanırım uçakta yaşayacağımız macera bu olacak. Boğazımı temizliyorum. "Ne kadar baygın kaldım?"

"Yaklaşık kırk dakika." Yüzünde okunamayan bir ifadeyle bana bakıyor.

Ona bakarken gözlerimi kısıyorum. Kesinlikle şeytani görünüyor. "Ben uyurken bana dokundun mu?"

"Dokunmayı

tanımla."

"Bilirsin,"

diyorum.

"Zerre kadar değil. Burada yardımınıza ihtiyacım var."

İnliyorum ve ona üretebildiğim en sert bakışı atıyorum. "Battaniyenin altında." "Elimi battaniyenin altına mı koyayım?"

"Hayır... şey, o da var."

"Hayır."

"Ne yok?"

"Elimin battaniyenin altında kalmasına izin vermedim."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Ne duyuyorsun?"

"Soruyu tamamen geçiştiriyorsun."

"Öyleyse bana düzgünce sor."

Nefes veriyorum. Alaycılığı beni tekrar tahrik ediyor. "Göğüslerime dokundun mu?" Daha yakına eğiliyor. "Ne şekilde?"

İki kişi bu oyunu oynayabilir. "Elin bluzumun altında dolaştı mı? Çıplak pürüzsüz tenimi avuçlarınla okşadın mı? Sütyenimin içinden meme uçlarımı çimdikledin mi? Onları sertçe sıktın mı? Elin külotumun içine doğru kayd mı? Bu seni tahrik etti mi?"

"Dalga geçiyorsun," diye nefes nefese kalıyor. "Yakında bir tuvalet molasına ihtiyacım olacak!"

Tatlı tatlı gülümsüyorum. "Bu arada, harika bir fikir." Birdenbire kendim gitmek için güçlü bir ihtiyaç hissediyorum. "Bana izin verir misiniz?" Diyorum ve ayağa kalkıyorum.

"Milyon yıl geçse de olmaz," diye muğlak bir şekilde cevap verir ve o da ayağa kalkar.

Yanından geçerken gözleri muziplikle parlıyor. Kaya gibi sert bir parçası karnıma doğru bastırıyor. Bir gülümsemeyi gizleyerek koridora çıkıyorum ve kıyafetlerimi değiştirmem gerektiğini fark etmeden önce birkaç adım atıyorum. Ve külotumu. Baş üstü bölmesini açarak bavulumu çıkarmaya başlıyorum.

"İzin ver." Ayağa fırlıyor ve çantayı benim için indirip koltuğuna yerleştiriyor, ben aradığımı bulana kadar içindekileri karıştırırken beni inceliyor. Ben kapatırken kıkırdıyor ve yerine koyarken de kıkırdamaya devam ediyor. Onu tersledikten sonra yanaklarım yanarak topuklarımın üzerinde dönüyorum.

Yol boyunca bakışlarını sırtımda hissediyorum.

Bölüm 6

Nathan

BERBAT DURUMDAYIM. Koltuğuma çöktüm, başımı arkaya yasladım ve gözlerimi sıkıca kapattım. Düşüncelerim karmakarışık ve titriyorum. Etrafıma bakıyorum ve taş gibi sertleşmiş sikimi düzeltiyorum. Pantolonum çok dar. Bu beklenmedik bir şeydi. Kulüpte tam bir başarısızlık. Yine birbirimize çarpıyoruz. Bazı eğlenceli ipuçları. Üzerime boşalana kadar onu parmaklıyorum. Lanet olsun. Sertçe yutkunuyorum ve arkama, birkaç sıra ötedeki tuvaletin kapalı kapısına bakıyorum. Elimi burnuma götürüp kokusunu içime çekiyorum. Onun şeklini hissetmek avuçlarıma kazınıyor. Yaşadığımız her saniyeyi, sertleşen meme uçlarını, kıvranışını, mutlak itaatini, ne kadar sıcak ve ıslak olduğunu yeniden yaşıyorum.

Sikeyim.

Yapamam.

Arkama tekrar bakıyorum, sonra yerimden fırlıyorum ve kapının dışına çıkana kadar birkaç uzun adım atıyorum.

Sidney

Kapıyı **kapatıp** kilitledikten **sonra** alnımı soğuk ve sert yüzeye yaslıyorum. Ne gündü ama! Elimi bacaklarıma arasına koyuyorum ve onun parmaklarını içimde yeniden hissederken ürperiyorum. Kendimi toparlamaya çalışarak doğruluyorum ve aynadaki yansıma bakıyorum. Ne bekliyordum bilmiyorum ama kesinlikle parıldıyorum, gözlerim mutlu, yanaklarım kızarmış, dudaklarım dokunulmamış olmasına rağmen daha dolgun. Gülümsüyorum. Bu sahip olduğumuz tek saatler olabilir, ama tadını sonuna kadar çıkaracağım.

Dolu mesanemle ilgileniyorum. Silerken ne kadar kaygan olduğumu fark ediyorum ve içimde yeniden bir uyarılma dalgası dolaşıyor.

Beyaz, sade bir üst giyiyorum ve ardından umutsuzca kırıışmış eteğimi yenisiyle değiştiriyorum. Biraz daha uzun ama geniş. Neden pantolon değil de etek tercih ettiğimi itiraf etmekten hiç utanmıyorum.

tekrar bir performans için. Ama bunun nasıl olacağından emin değilim. Tekrar uyuyormuş gibi yapamam. Ellerimi yıkayıp kuruladıktan sonra kapıyı açıyorum. Hemen dışarıda Nathan duruyor. Gülümsüyorum. Evet, o da gitmesi gerektiğini söylemişti. Yanından geçmek için hamle yapıyorum, ama o, pek de nazik olmayan bir şekilde, beni içeri itiyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

Şok içinde gözlerimi açtım. *Ne oldu?*

Kilidin klik sesi aşırı hassaslaşmış zihnimde neredeyse sağır edici.

Sonra dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve beni duvara doğru itiyor, göğsü boyun eğmiyor, beni olduğum yere kilitliyor.

Bunalmış bir halde konuşmak için nefes alıyorum ama sözümü kesiyor.

"Tek kelime etme," diye fısıldıyor dudaklarıma karşı kısık sesle. Eli kalçam boyunca aşağı kayıyor, etimi neredeyse çok kabaca sıkıyor. Bacaklarımin arasını kavıyor ve eteğin içinden, külotun içinden itiyor, parmaklarını ve kumaşı olabildiğince içeri sokuyor, tüm avucuyla beni ovuyor. Dizlerim bükülüyor ama o beni sabitliyor ve ağzımı yalarken kıkırdıyor. Miyavlayarak ağzımı onunkine açıyorum ve öpüşmemiz neredeyse şiddetli bir şekilde derinleşiyor. Onun tadına ve beni istila edişinin hissine doyamıyorum.

Ellerimi göğsüne koyuyorum ve vücudunun hatlarını takip ediyorum, beline kadar iniyorum, pantolonunun önüne dokunuyorum ve parmaklarımin altında belirgin bir şekilde sert bir uzunluk hissediyorum. Şimdi bükülme sırası onda ve dudaklarından bir inilti kaçıyor.

"Tek kelime etme," diye mırıldanıyorum ağzının içinde ve gülümsediğini hissediyorum. Onu okşamaya devam ediyorum, yukarı, aşağı, tekrar yukarı, gözlerinin derinliklerine bakarken biraz sıkıyorum, yoğun mavi bakışlarında boğuluyorum.

"Bu bir kelime değildi," diye fısıldıyor ve avucuma vuruyor.

Alt dudağını ısıriyorum ve tıslıyor, elini kasıklarına daha sert bastırıyor, sonra tek bir hamleyle eteğimi yukarı çekiyor ve külotumu dizlerime kadar indiriyor. Yolun geri kalanını ayak bileklerime kadar düşerken, biraz kıpırdanıyorum ve tek ayağımla onlardan çıkmayı başarıyorum. Hemen parmaklarını içimin derinliklerine sokuyor. Nefesim kesiliyor ve onun elinde kıvraniyorum.

"Şşşt," diyor alçak bir sesle.

"Bu bir kelime değildi," diye fısıldıyorum, alaycı bir şekilde.

"Bunun için *çok* yalvarıyorsun." Sesi sert ve içimde bir heyecan dolaşıyor.

"Ne için yalvarıyorsun?" Dudağıımı ısıriyorum ve masum görünmeye çalışarak bakışlarını karılıyorum. Gözleri kapüşonlu ve yoğun bir şekilde bana bakıyor. Sonra kemerini çözüyor. Düğmeleri açmasına yardım etmek için hamle yapıyorum ama elimi itiyor ve düğmeleri açarak pantolonunu indiriyor.

"Yap. Kımıldama. Kıpırdama," diye kulağıma nefes veriyor, sonra bacaklarımdan birini yukarı çekerek beni duvara doğru itiyor ve tek hamlede içime giriyor. Kalın sikinin hazırlıksız amıma girmesinin etkisiyle yüksek sesle inliyorum. *Oh Tanrım!*

Avucuyla ağzımı kapatıyor ve tekrar sertçe itiyor. Ve tekrar, ve tekrar, içeri ve dışarı, beni geriyor, hızı acımasız. Beni duvara yaslıyor ve bu iyi bir şey çünkü aksi takdirde çaresizce itilip kakılabilirdim. Ona sarılıyorum, sıkıca tutuyorum, içimi doldurmasının, çıplak kalçalarımızın birbirine değmesinin, vücudunun benimkine bastırmasının ve dudaklarımızın, dillerimizin buluşmasının verdiği hissin tadını çıkarıyorum. Ateş içimi yalıyor ve bedenim gittikçe yaklaşan serbest bırakılma için çığlık atıyor.

"Kendine dokun, Syd," diye pantolonunu indirdi.

Nasıl olduğunu merak ediyorum, çünkü yer yok, ama itaat ediyorum ve elimi vücutlarımızın arasından aşağıya, muhtaç etime doğru itiyorum. Şişmiş klitorisime dokunuyorum, daire çiziyorum

ve hepsi bu kadar. Hayatımda hiç olmadığım kadar sert boşalıyorum. Eli hareket ediyor ve dudakları dudaklarıma çarparken avucunu boğazıma bastırıyor, ağızlarımız birbirini yutuyor, açlıkla, umutsuzca. İtmeye devam ediyor ve

Sıkışma azalmaya başladı, sessizce inliyor ve sonuna kadar itip hareket etmeyi bıraktığı için seğiriyor. Kalçalarımı onunkilere doğru çeviriyorum ve o yine inliyor. Yüzünü okşuyorum, sonra elini ağzıma götürüyorum ve birkaç parmağını ağzıma alıp emmeden önce avucunu yalıyorum, dilim parmaklarının arasında dolaşüyor, dudaklarımın arasına sokup çıkarıyor.

"Lanet olsun, Syd," diye inliyor ve beni sertçe itiyor. "Tekrar gitmek istememe neden oluyorsun. Ama artık on yedi yaşında değilim."

Terli alnını benimkine yasladı ve öylece durduk. Çılgınca ve inanılmazdı. Muhtemelen elimize geçecek tek şey de buydu ama *Tanrı*'ya şükür, elimizden gelenin en iyisini yaptık. İçime daha yumuşak girdi ve dışarı kayd. Dağıtıcıdan büyük bir parça tuvalet kâğıdı çıkararak yavaşça bacaklarımın arasına itti. Kâğıdı kaptım ve hepsini emmesi için orada tuttum.

Beni bıraktığında aynada kendimi görüyorum. "*Olamaz!*" "Ne?"

"Berbat durumdayım."

Bana baktı. "Harika görünüyorsun."

Gülüyorum. "Görenin gözünde."

"Olabilir. Ama dağınık saçların ve yüzündeki 'lütfen beni yine becer' ifadesiyle hâlâ inanılmaz seksisin."

Eğildim ve sıırıslıklam olmuş külotumu aldım. "Bunları giymenin bir anlamı var mı ki?"

Gözleri parlıyor. "Onları ben alırım." Onları elimden çekip alıyor ve ceplerinden birine tikiştiriyor, bana sıırıtıyor.

"Hey!"

Göz kırıyor ve bana hızlı bir öpücük veriyor. İnanmayarak başımı sallıyorum ama sıırıtmadan da edemiyorum.

İşimizi bitirip kendimizi yeniden neredeyse şık bir hale getiriyoruz. Kapıyı açıp dışarı bakıyor, sonra başını sallıyor. Kapıya doğru bir adım atıyorum, soru dolu gözlerle ona bakıyorum.

"Benim de insani ihtiyaçlarım var," diyor ve gülümsüyor. "Doğru. Tabii ki."

Elimde eski kıyafetim, sallana sallana koltuklarımıza geri dönüyorum. Koltuğuma geri çöktüğümde, zihnim dönüyor, hala tahrik oluyorum, Mile High Club'a yeni katıldığımı fark ediyorum. Kendi kendime gülümsüyorum ve yanımdan geçen bir kadından tuhaf bir bakış alıyorum. Bu beni yüksek sesle güldürdü.

NATHAN

Kapıyı arkasından kapattım ve neredeyse kapının üzerine düşecektim, titriyordum. Bu küçük kadın beni kesinlikle büyüledi. Bunu yapamam. İşime odaklanmalıyım. Ayağa kalkıp aynaya dönüyorum ve ellerimi lavabonun soğuk metaline dayayarak kendimi destekliyorum. Kendimi incelerken bunun beni mahvedip mahvetmeyeceğini, işimi berbat edip etmeyeceğini merak ediyorum. İç çekiyorum ve bir elimi saçlarımın arasından geçiriyorum, sonra suyu açıyorum ve yüzüme biraz sıçratıyorum. Olmayacağına karar verdim. Buna izin vermeyeceğim. Şu kadar saatimiz var, o kadar ve sonra kapatacağım.

Birkaç kadeh şarap ve üstüne kahvenin bana verdiği diğer ihtiyaçlarımla ilgileniyorum. Yine de

çok zor, çünkü düşüncelerim sapıyor ve bedenimin bu düşüncelere nasıl tepki vereceğini kontrol edemiyorum. Şimdiden onu tekrar istiyorum.

Elimi yüzümü yıkıyorum, ellerimi kuruluyorum, kravatımı düzeltirken aynaya tekrar bakıyorum ve gömleğimi düzgünce pantolonumun içine sokuyorum. Yansımama gülümsüyorum ve sonra kapıyı açıyorum. Döndüğümde Sydney beni baştan aşağı süzüyor.

"Ne?" Diyorum ve ona bakarken koltuğa yaslanıyorum. "Bu hiç adil değil" diyor.

"Adil olmayan ne?" Oturuyorum ve pantolonumu düzeltiyorum. "Sanki hiçbir şey olmamış gibi görünüyorsun," diye homurdanıyor.

Gülüyorum. "Pek sayılmaz." Kasıklarına doğru başımı sallıyorum. Sikim yine kaya gibi sertleşmişti.

"Ne kötü bir durum." Etrafımıza bakıyor, sonra elini kaldırıp beni okşuyor.

Kumaşın içinden sıcacık uzanan eli omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. Bu durumu kontrol altına almam gerekiyor. Ona bakıyorum ve göz bebeklerinin büyüdüğünü görüyorum. En azından dağınık olan tek kişi ben değilim. İnliyorum ve kucağına doğru başımı sallıyorum. "Altında hâlâ çıplak mısın?" Kalbim hızla çarpıyor. Onun sıcak, yumuşak amını hissetmek istiyorum. Dudaklarını sikimin etrafında istiyorum. Saçlarını yumruğuma dolamak ve ona tecavüz etmek istiyorum. Kafayı takmış durumdayım.

Bakışlarımın altında kıvranıyor ve başını sallıyor. Sanki ne düşündüğümü biliyor gibi.

Ona bakıyorum ama başka bir şey söylemiyorum, sonra çağrı düğmesine basıyorum. Hostes geldiğinde "Hanımefendi," diyorum. "Kahve içme şansınız var mı?"

"Elbette." Kibarca gülümsüyor.

"Oh güzel. İki kahve o zaman." Programlarını mahvettiğime eminim ama dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var ve şu anda daha fazla alkol alamam.

Hostes gittiğinde Sydney alçak sesle "Ve soğuk bir duş" diye ekler.

Yüksek sesle gülüyorum ve bir elimi bacağına koyup sıkıyorum, sonra da kalçasını okşuyorum. Tekrar doğrulmadan önce eğilip ağzına bir öpücük konduruyorum. "Duşta bir arkadaşın olma ihtimali var mı?" Yanağımda teninin sıcaklığını hissederek kulağına fısıldıyorum.

"Belki..." Kaşlarını oynatıyor.

"Bununla çalışabilirim," diyorum.

Heyecan balonuna ve her şeyin gerçeküstülüğüne rağmen aniden çok gerçek bir düşünce aklıma geliyor. Bunu nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum. Her şeyi kirletiyor. Ne söyleyeceğimi düşünüyorum ama sonra söylüyorum.

"Sydney-"

Tabii ki kahvemiz de tam o zamanı seçmişti. Tekrar yalnız kaldığımızda beklentiyle bana baktı. Dudaklarımı yalıyorum. "Sağlıklı mısın?"

Hemen anlıyor. "Evet, öyleyim. Öyle olduğumu biliyorum. Belki de bunu daha önce düşünmeliydik." diye alay ediyor. "Ama bu ikimizin de hatası sanırım. Kendimizi biraz kaptırdık."

Başımı salladım. Birden ayıldım. Kahretsin, bu aptalcaydı. "Peki ya sen, Nathan?"

Başımı salladım. "Evet. Evet, öyleyim." Artık ciddiym. Kalbim daha çok çarpıyor. *Hay sikeyim.*

"Syd... küçük Nathanlar ya da Sydneyler olacak mı?"

"Aman Tanrım, hayır! Kendimi koruduğumdan eminim."

"Hata yapmaktan korkuyorsun o zaman?" Rahatlamış bir şekilde nefes vererek soruyorum. Ben baba olacak adam *değilim*.

"Daha önce olmadı," diyor, "ama güvende olmayı seviyorum. Sanırım biraz kontrol manyağımı. Yani, prezervatif kırılabilir ya da sızdırabilir."

"Sen zeki bir kadınsın." Nefesimi verirken ona gülümsüyorum, gerginliğin vücudumu terk ettiğini hissediyorum.

"Bu konuda kendimle gurur duyuyorum. Normalde," diye ekledikten sonra dikkatini kahveye çeviriyor ve bir yudum alıyor. "Ah, bu çok gecikmişti."

Kıkırdıyorum. "Her halükarda oldu ve artık bir önemi yok, değil mi? Yani biz-" "Evet." Ne söylemeye çalıştığımı biliyor. "Zaten sıçtık."

Yüksek sesle gülüyorum. "Evet. Tam anlamıyla."

Kahvelerimizi bitirip fincanları önümüzdeki cebe dolduruyoruz, dergiler ve güvenlik talimatlarıyla yer kapma yarışına giriyoruz. Varmamıza bir saat var. Karnı yüksek sesle gurulduyor.

"Aç mısın?"

"Egzersizden sonra her zaman yemek gerekir." Göz kırıyor.

Gülüyorum, sonra bir elimi tekrar bacağına koyuyorum, çıplak tenini hissedene kadar eteğini yukarı kaldırıyorum. Kalçalarının arasını itiyorum ve o güzel, sıırılsıklam amcığını buluyorum. Uyluklarını biraz açarak bana erişim sağlıyor.

"Nathan," diye inliyor avucuma doğru eğilirken. "Seyahatlerinde hep kadınlara mı saldırırsın?"

"Sadece kolay olanları."

Omzuma vuruyor. "Ben kolay biri değilim."

"Sen öyle diyorsan..." İçine doğru itip parmaklarımı içinde hareket ettirmeye başladığımda nefesi kesiliyor ve eğiliyor. Eğilip dudaklarımı boynuna götürüyorum ve ağzına kadar uzanan bir yolu öpüyorum. Kıvranıyor ve nefes alış verışı sığlaşıyor.

"Sakin ol," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı.

Oflayıp pufluyor ve kalçalarını sıkıyor.

"Aç onları," diye homurdanıyorum. Sarsılıyor ve itaat ediyor. "Daha geniş." Titriyor, tereddüt ediyor, etrafımıza bakıyor. Klitorisini çimdikliyorum, zıplamasına neden oluyorum. "Yap hadi. Ve gözlerini kapat. Ben söyleyene kadar onları açamazsın."

Taş gibiyim. Onun tatlı dudaklarına bakıyorum. Kahretsin, onları sikimin etrafında istiyorum. Parmaklarımı onun içine sokup oynatıyorum. Nasıl gerilmeye başladığını, yaklaştığını hissetmenin tadını çıkarıyorum.

"Gelemezsin Sydney," diye fısıldıyorum bir hevesle. Ben gelemem. O da gelemez. Bu adil ve ona işkence etmeyi çok seviyorum.

"Sana bunun sözünü veremem," diye nefes nefese kalıyor.

Ondan ayrıldım ve parmaklarımı peçeteye sildim. "O zaman burada işimiz bitti." Kıvranıyor ve inliyor. "Beni öldürüyorsun."

Gülüyorum. Onu öldürüyor olsaydım, burada oturuyor olmazdı. Kaçmaya çalışırdı. Ve ben onu yakalardım. Nereye giderse gitsin. Darmadağınık görüntüsüne bakıp sırtıyorum, sonra inişimizi anons etmeye başladıklarında içimi bir hayal kırıklığı kaplıyor.

Bölüm 7

Nathan

DOMİNİKAN CUMHURİYETİ ayaklarımızın altında. Önce uzaktaki küçük yeşil bir nokta gibi, ama aşağı indikçe hızla büyüyor. Sydney'e bakıyorum. Kolçakları kavırıyor, parmak eklemleri bembeyaz, gözlerini sıkarak kapatıyor. Eğilip bir elini çözüyorum ve kendi elime alıyorum.

"Hey, sakın ol. İyisin."

Bana bakıyor, sıkıntısı yüzünden okunuyor. İç çekiyorum.

"Bak. Ben şöyle görüyorum. Ne yapabilirsin ki? Tamam mı? Zamanın dolmuşsa, dolmuştur. Bu konuda bir bok yapamazsın. Elindeyken hayatın değerini bil. Bir gün olmayacak. Ne zaman olacağını bilemezsin ve şimdiden endişelenmenin bir faydası yok. Değil mi? Ve bugün bitmeyecek. Sadece rahatla. Ben yanıdayım."

İtiraz edecekmiş gibi ağzını açıyor ama sonra sanki sönüyor. Elimi daha sıkı tutuyor ve ağzından bir 'teşekkür ederim' çıkıyor.

Şaşkınlıkla başımı sallıyorum. Nathan Russo bu kadınla tanışmadan önce en son altı yıl önce, küçük kız kardeşim tecavüze uğradıktan sonra Christian'la birlikte komşusunu bulup öldüresiye dövmeden hemen önce başka bir insanı teselli etmişti. Kimse bizim ailemize bulaşamaz. Pencereden bakarken sahilleri ve yemyeşil doğayı görüyorum ama fark etmiyorum. Yapmam gereken telefon görüşmelerini, bağlantımla nerede buluşacağımı, malları nasıl alacağımı ve bana belirttiğim silahı verip vermeyeceklerini düşünüyorum.

Bu hedefe karşı çok dikkatli olmamız gerekecek. Tuttuğu korumalar sıradan güvenlik görevlileri değil; Kolombiyalı uyuşturucu baronlarından kiralanmışlar, yani anlaşılan başının belada olduğunu biliyor.

Bunun için aylardır hazırlanıyorum. Muhafızlar, gerçek hedefimize ulaşmadan önce uğraşmamız gereken insanlar. Nerede yaşadıklarını biliyoruz. Zayıflıklarını ve güçlü yanlarını biliyoruz. Ne zaman yemek yediklerini, ne yediklerini, kiminle yattıklarını, ailelerinin nerede yaşadığını, köpeklerinin isimlerini biliyoruz. Hatta hangi marka diş macunu kullandıklarını bile.

"Nate?"

Sağımdan gelen yumuşak bir ses beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

"Ha?" Elini koluma koydu. "Neredesin sen?"

İçimden homurdanıyorum. Evet. Kesik kafalar, yanan evler, benzin ve kan kokusu. İşte bu

Aklımın nerede olduğunu. "Aklımda bir sürü şey var." Bir elimi kaldırıp yanağını okşuyorum. "Özür dilerim, tatlım. İş çağırıyor."

Hayal kırıklığına uğradım çünkü ikilemde kaldım. Aslında bu güzel esmerle birkaç saat daha geçirmek istiyorum. Dört saat boyunca aklımı şimdiki zamandan başka her şeyden uzaklaştırdı. En son ne zaman bu kadar memnun olduğumu hatırlamıyorum. Değişiklik olması güzeldi. Bundan biraz daha fazla yararlanmak istedim. Onu çıplak görmek, her şeyini hissetmek, onu anlamsızca becermek ve boşalırken benim için attığı çığlıkları duymak istiyorum.

Ama yapamayacağımı zaten biliyorum. Yolculuğun bu kısmı bitti.

Ona baktım. Mutlu görünüyor. Beklenmedik bir şekilde göğsüm sıkışıyor. Ona birazdan söyleyeceğim.

Sidney

Las Americas Uluslararası Havaalanı'na iniyoruz. Nathan bana dokunmaya devam ediyor. Sırtımın küçük kısmında bir el. Parmakları eteğimle bluzum arasındaki boşluğu buluyor. Tenimde sıcak. Saatlerce akılsızca seks yapmak için onu otele kadar takip etmek istiyorum. Çılgınca olsa da umurumda değil. Mantıksız olsa da umurumda değil. Bir ayağımdan diğerine geçiyorum, iç çekiyorum, sabırsızca önümüzden geçen bavullara bakıyorum.

Nathan yüzünde bir gülümsemeyle bana bakıyor.

"Gergin misin?" "Tedirgin," diye cevap veriyorum.

Kıkırdıyor. Birden öne doğru bir adım atıyor ve çok sayıda yan cebi ve sağlam bir şifreli asma kilidi olan büyük, siyah, pahalı görünümlü bir çanta alıyor. İsim etiketini kontrol ettikten sonra çantayı omzuna atıyor. Gümrüğe doğru ilerlerken bana bakıyor, kolumu tutuyor, beni kendine çekiyor ve boynumu öpüyor. Karnımdaki kelebekler uçuşuyor ve sanki steroid almışlar gibi hissediyorum. Onun uzun ve zayıf vücuduna bakıyorum. Dokunuşunu ve beni nelerin beklediğini düşündüğümde içimi bir ürperti kaplıyor. Bacaklarımın arasında sürekli bir ağrı var ve külotsuz durum da yardımcı olmuyor.

Bir an duruyorum ve önümüzde açılan uğultulu gelen yolcu terminaline bakıyorum. Gürültüler, kokular ve insanlarla dolu. En hafif tabirle çok kalabalık olan MIA'dan farklı değil, ama aynı zamanda tamamen farklı. Havayı kokluyorum ve kahve kokusu alıyorum.

"Zamanımız var mı?" Soruyorum ve başımla küçük kafeyi işaret ediyorum.

Başımı salladığım yere bakıyor ve gülüyor. "Sydney, senin için hiç umut yok. Sen tanıdığım en kötü kahve bağımlısısın." Telefonu çaldığında adımlarımızı ona doğru yönlendiriyoruz. Elini kaldırıyor. "Özür dilerim. Devam edin." Kafeye doğru başını sallıyor.

Tezgâhtaki bayanı selamlıyorum. Mükemmel İngilizce konuşuyor. Dürüst olmak gerekirse o kadar da egzotik hissetmiyorum ama ne bekliyordum bilmiyorum. Ne aptalım. Arka planda Nathan'ın telefonda konuştuğunu duyuyorum.

"-pasaport-uluslararası politika-belgeler-ne zaman biz...-" Bana doğru bir bakış attı ve biraz daha uzaklaştı, biraz eğildi ve sırtını bana döndü.

İki kahve sipariş ettim. Nathan telefonu cebine atıp yanıma geliyor. İçimde huzursuz bir his var, ama bunu görmezden gelmeye çalışıyorum ve fincanlardan birini ona uzatıyorum.

"Yani..." Ben de diyorum ki.

Kahveyi alıp bir yudum içtikten sonra başıyla masaya doğru işaret ediyor. "Oturalım mı?"

"Elbette." Sıcak sıvıyı içiyorum ve bunu sadece ellerimi meşgul edecek bir şey olsun diye aldığımı fark ediyorum. Belki biraz zaman kazanmak için. İçimde hoşlanmadığım bir aciliyet hissi var. Birkaç dakika arkadaşça bir sessizlik içinde oturup hareketli terminali izliyoruz. İnsanları izlemeyi her zaman sevmişimdir ve havaalanlarında bir şey var: havada heyecan var, herkes bir yere gidiyor.

Aniden konuştuğunda irkiliyorum. "Sydney."

"Hmm?" Karnım zonkluyor. Bunun olacağını biliyordum.

"Çok güzeldi ve hem şirketinizi hem de yaptığımız beklenmedik ve harika toplantıyı çok takdir ettim."

"Ama?" Diyorum, kalbim giderek büyüyen hayal kırıklığıyla daha sert çarpmaya başlıyor.

"Ama gitmem gerek. Gerçekten çok ama çok üzgünüm. Belki çok soğuk olmayan bir duş sözünü tutmak isterdim ve bunu düzgün bir şekilde bitirmek isterdim ama..." Biraz çaresiz bir ifadeyle eliyle işaret ediyor.

"Elbette," diyorum ve boğazımda büyüyen yumruya karşı yutkunuyorum. "Çalışmak için buradasın. Her ne yapıyorsan... Ve bu aptalca bir düşünceydi. Çok isterdim... Her neyse. Yapman gerekeni yapmalısın. Git hadi. Çok fazla çalışma. Zevk için de biraz zaman ayırmayı unutma." Zorla gülümsedim.

Kahvesini bitirir ve ayağa kalkar. "Buraya gel," diyor. Bir elini omzuma koyuyor ve beni kendine çekiyor. Yüzünü saçlarıma gömdükten sonra bir elini saçlarımin arasından geçiriyor. "Saçlarını ve sırtından aşağı kıvrılışını seviyorum. Çok seksi. Onu çekmeyi sevdim." Bana daha sert bastırıyor ve bunu ne kadar takdir ettiği belli oluyor. "Birkaç harika saat için teşekkür ederim, Syd."

Biraz tıklandım ama bunun sadece tesadüfî bir karşılaşma olduğunu ve uzun sürmeyeceğini çok iyi biliyordum. "Sen de, Nathan."

Doğruldu ve çantasını aldı. Beni yanağımdan öpüyor, sonra dönüp masaların arasından çıkışa doğru manevra yapıyor. Gözden kaybolana kadar ona bakıyorum. Kalabalığın içinde tamamen yabancı görünmesine rağmen hâlâ oraya aitmiş gibi görünüyor.

Taksi çağırmak için yürüdüğümde kalbime bir taş saplanıyor.

La Romana'daki turistik tesisin lobisinde HER ŞEY SOĞUK: beyaz mermer, tamamen klimalı, şaşırtıcı derecede sessiz. Dış dünyayla arasında büyük bir fark var. Bir anahtar kartı ve birkaç broşürle donanmış olarak odama doğru ilerliyorum. Rahatlama ve yüzmek, güneşlenmek, diğer turistlere bakmak, bir şeyler içmek ve okumak dışında hiçbir şey yapmama zamanı. Telefon yok, iş düşüncesi yok, makyaj yok ve yüksek topuklu ayakkabılar yok.

Verandanın kapılarını açıyorum ve sıcaklığın üzerime çökmesine izin veriyorum. Güneşe karşı gözlerimi kapatarak tenimdeki hafif esintinin tadını çıkarıyorum. Önümde tam da hayal ettiğim gibi bir okyanus var. Neredeyse bir gizli ajanın gözleri kadar mavi ama tam olarak değil. Onunki bir bakıma daha soğuktu ama aynı zamanda tutkulu ve yoğun. Okyanus bir su kütlesinden başka bir şey değildir. Nefes kesici güzellikte ama duygudan yoksun ve şu anda tek yaptığı rengiyle benimle alay etmek.

Kırışmış giysilerimi çıkarıp yatağın üzerine bırakıyorum, bavulumu açıyorum ve yerine bikinimi giyiyorum. Sonra kapıyı kilitleyip plaja doğru yola çıkıyorum. Lobide yürürken, kullanılmış kitaplarla dolu bir raftan rastgele bir kitap alıyorum. Elimde çevirip kapağına

bakıyorum. Seksi bir adam. Harlequin. Romantik. Seks.
Rakamlar. Hatırlatmaya ihtiyacım yok.

NATHAN

Şehrin diğer tarafındaki daireye arabayla kırk dakikada gidiliyor. Araba lüks. Motor sesi neredeyse hiç duyulmuyor. Kliması ve renkli camları var. Şoför mükemmel İngilizce konuşuyor ama tam da istediğim gibi, kendisiyle konuşulmadığı sürece sessiz. Ellili yaşlarında, siyah takım elbise, beyaz gömlek, siyah kravat ve cilalı siyah ayakkabılar giyiyor. Ve bir şoför şapkası. Çabasını takdir ediyorum. Söz verdikleri gibi bir profesyonel gibi araba kullanıyor, ki buna çok ihtiyacımız var çünkü biz çalışırken de bizi herhangi bir saatte, şüphe uyandırmadan görülebilecek sıradan bir minibüsle götürecek.

Arka koltukta, yanımda siyah deri bir çanta duruyor. Fermuarı açıp küçük nesneye bakmadan önce onu elime alıp içindekilerin şeklini hissediyorum. Dışarı çekerek, pencereden gelen ışığın onu aydınlatması için açıyorum. Koyu gri metal avucumda serinliyor. Beretta Bobcat 22. Takım elbise ceketimin cebine koydum. O kadar küçük ki fark edilmiyor. İşler ters giderse kendi kişisel kullanımım için ve işin kendisi için kullanacağım bir şey değil.

Keseyi çantama koydum ve öne doğru eğildim. "Oraya varmamıza ne kadar var?" "On beş dakika daha efendim."

Sokaklar insanlar, hayvanlar, bisikletler ve arabalarla dolu. Kurşun geçirmez camlardan içeri neredeyse hiç ses girmiyor. Bu biraz utanç verici, yerel kültürü umursamıyorum. Düğmeye basıyorum ve camın yarıya kadar açılmasına izin veriyorum. Hareketli sesler kulaklarıma saldırıyor: müzik, bağırışlar, korna çalan arabalar. Bir de kokular var: lezzetli yemek kokuları, eski arabaların egzoz kokuları, toz, çöp. Girmek üzere olduğum dünyayı birkaç dakika daha gözlemliyorum, sonra camı tekrar açıp gözlerimi kapatıyorum.

Yaklaşık on dakika sonra araba kaldırımın yanına yanaştı. Şoförüm arabadan atladı, arabanın etrafında birkaç hızlı adım attı ve benim için kapıyı açtı.

"Çantanızı alayım, efendim."

"Ben iyiyim," diyorum. İnsanların eşyalarım dokunmasına izin vermem. "Anahtarlar mı?"

"Kapıcının yanındalar." Önümde yürüyor ve kapıyı açık tutuyor. Onu geçip serin bir lobiye giriyorum. Zemin bej mermer, duvarlar ise az önce geçtiklerimize çok benzeyen bir sokak sahnesi ile ustaca boyanmış bir tanesi dışında beyaz. Ben etrafımı kolaçan ederken şoförüm kapıcıyla konuşuyor. Lobinin diğer tarafında ilgimi çeken bir kapı var.

Adamların sözünü kesiyorum. "Bu yol nereye çıkıyor?" Başımla kapıyı gösteriyorum. İki adam da dönüp arkalarına bakıyor. Kapıcı, "Evin arkasındaki ara sokağa, Senyor," diyor.

"Kilitli mi?"

Başını sallıyor. "Evet,

Sinyor." "Anahtara

ihtiyacım var."

İtiraz edecektim gibi ağzını açıyor ama sonra vazgeçiyor. "Ben ayarlarım. Bir saat içinde size getirsem sorun olur mu?"

"İşe yarar." Cüzdanımı çıkarıp yerel para biriminden yüklü bir meblağ seçiyorum ve ona uzatıyorum. Büyük olasılıkla bir yılda kazandığı paraya yakın bir miktar. "Biri beni sorarsa burada değilim. Beni hiç görmediniz. Sen ve ailen güvende olacaksınız, her şeyle ilgilenilecek ve eğer

kalışımın sonunda performansınızdan memnun kalırsam, bunun geldiği yerde daha fazlası olacak."

Adam kayıyor, belli ki rahatsız. Durumun ciddiyetini anladığından emin olana kadar bakışlarımı onunkilere kilitliyorum.

"Ne hakkında-" Dudaklarını yalıyor. "-Sen gittikten sonra." "Ne olmuş ona?"

"Eğer biri... benimle mutsuz olacaksa."

Ah. "Hiç 'mutsuz' insan kalmayacak."

"Oh, tamam." Titreyen elleriyle bana anahtarı verdi. "Başka bir şeye ihtiyacınız var mı, Sinyor?"

"Buzdolabı dolu mu?"

Başını sallıyor.

"Havlular? Tüm ihtiyaçlar mı? Dışarı çıkıp bir şey almam gerekmiyor mu?"

"Her şey belirtildiği gibi. Ama bir şey kaçırırsanız, ben her zaman buradayım ya da arayabilirsiniz."

Başımı salladım. Sonra asansöre ve tekrar ona bakıyorum. Sarsılıyor ve lobide birkaç adım atarak benim için yukarı düğmesine basıyor. Şoförüne bakıyorum. "Bir saat. Bana ihtiyacım olanı getir." Hiçbir şey sormuyor, sadece başını sallıyor ve kapıya dönüp gidiyor.

Asansöre doğru yürüdüm. "Adın ne senin?" Kapıcıya

soruyorum. "Serge," diyor, belli ki hâlâ çok gergin.

Elimi koluna koydum. "Serge, rahatla. Tamamen iyi olacaksın. Bu iş bittiğinde aileni alıp güzel, uzun bir tatile çıkabilirsin." Elimdeki anahtarı çeviriyorum. Oda numarası on üç. Kendi kendime gülümsüyorum. Batıl inançlarım yok, kötü şansım olmayacak. Kötü şans benim.

"Buradan sonrasını ben hallederim,"

diyorum. "Kat?" "Üçüncü, Sinyor."

Çantamı alıp omzuma atıyorum, sonra asansöre binip düğmeye basıyorum. Kafes temiz. Bunu takdir ediyorum, ama yolculuk yavaş ve bunun yerine merdivenleri kullanmak için aklıma bir not alıyorum. Daha verimli olur.

Koridorda beş kapı var. Pencere yok. Mükemmel. On üç numara en uçta. Adımlarım halı kaplı zeminde ses çıkarmıyor. Çoğu insan için bu çok hoş olurdu ama benim hiç hoşuma gitmiyor. Gerçi kapıyı açtığımda biraz gıcırıyor. Bu daha iyi. İnsanların bana gizlice yaklaşması düşüncesi hoşuma gitmiyor. Tekrar koridora bakıp tavanı tarıyorum. Telefonuma görüntü aktaran bir gözetleme sistemi kuracağım. Yorgun olmama rağmen bunu hemen yapmalıyım. Burası büyük değil ama ihtiyacım olan her şeye sahip. Güneş büyük pencerelerden kör edici bir şekilde parlıyor ve perdeleri çekip kapatarak odayı loş bir dünyaya çeviriyorum. Daha iyi. Yatak odasında ve mutfakta hızlıca bir tur atıyorum. Açık renk ahşap. Beyaz duvarlar. Modern bir duş. Dondurucu yok. Standart bir buzdolabı. Açtım ve söz verdiğim gibi tamamen dolu.

Midem gurulduyor ama çantanın fermuarını açıp dizüstü bilgisayarımı ve geri kalan ekipmanı alıyorum. Bunların arasında çok küçük, geniş lensli, kendinden yapışkanlı bir kamera var ve onu koridorun bir köşesine, duvarla tavanın birleştiği yere yerleştiriyorum. Telefonumdaki görüntü mükemmel. İşimden memnun bir şekilde saati kontrol ediyorum. Şoförümün ihtiyacım olan şeyle dönmesine otuz dakika var. Bu süreyi kıyafetlerimi yerleştirmek ve bir portakal yemek için kullanıyorum.

Zaman dolduğunda, lobiye hızlıca uğrayıp söz verdiğim gibi dosyaları ve anahtarı alıyorum. İkisinin içeriğini biliyorum. Bu benim kendi araştırmam. Diğerlerinde her birine isim ve adres ilıştırılmış resimler var. Bunlar kurtulacağımız insanlar.

Telefonu açıyorum, bir uydu yayınına bağlı, izlenemez, ele geçirilemez. Gerekli numaralar zaten programlanmıştı. Aralarında geziniyorum. Beş kişi. İlki Philipe ile, bu sözleşme

imzalanmadan önce korumalarla çalışmış olan ve bu geceki oturumu ayarlayan Kolombiyalı ile.

"Evet."

"Russo."

Bana bir sokak adı ve bir numara veriyor. "Beş," diye ekledi. Gereksiz kelimeler yok. Bunu daha önce de yaptığı belli. Saatime bakıyorum. Dört saat. Muhtemelen bütün gece sürecek ve uykuya ihtiyacım var.

"İhtiyacım olan şey var mı?" diye sordum. "Tabii ki var."

"Görüşürüz o zaman."

Bağlantıyı kesiyorum ve başka bir kişiye dokunuyorum. Eric Reed. Hızlı bir mesaj yazıyorum. 'Geldim. Dosyaları aldım. 5. Detaylar için Philipe'i arayın.'

Başım dönüyor. Telefonu masaya bırakıyorum ve zarfları kapatıp kendi iki zarfımı da kendi yığınlarına koyuyorum. Onları incelememe gerek kalmayacak. Diğer üçünü yan yana koyuyorum. Programın, planların ve ana hedefimizin adreslerinin olduğu zarfı en sola, teslim alma noktalarının, beş korumanın resimlerinin, adreslerinin ve uzaktan yakından ilgilendikleri herkesin ve her şeyin olduğu zarfı ortaya ve ana hedefimizle ilgili tüm bilgilerin olduğu zarfı da sağa koyuyorum. Küçük, pis bir yerel uyuşturucu baronu. Ama kaçınılmaz ölümünün sebebi bu değil. Yanlış insanlardan para almış ve geri ödememiş. Muhtemelen yeterince güçlü ve dokunulmaz olduğunu düşünüyor. Kimse değildir. Ölüm hepimizi yakalar. Sadece zamanını ve yerini bilmeyiz. Bu durumda, dünyada onun ölümünün nasıl ve ne zaman olacağını bilen beş kişi var. Ve yakında o da ölecek. Sadece önce çaldığı parayı nerede bulacağımızı söylemesi gerekiyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve sallanıyorum. Çok yorgunum. Buluşmaya kadar üç buçuk saatim var, yani beni almalarına üç saat var. En az iki saat uyuyabilirim ve hâlâ duş alıp tıraş olacak vaktim var.

Yatak çarşafı beyaz ve serin, cennet gibi görünüyor. Soyunuyorum ve külotumu çıkarıp yere bıraktığımda seks kokusu yükseliyor ve hemen Sydney'i düşünüyorum. Çalıştığım için onu aklımdan uzak tutmayı başarmıştım ama şimdi dinlenmek üzereyken, onun yumuşak vücudunun ve işveli gözlerinin anısı bir gelgit dalgası gibi üzerime yıkılıyor. Sikimin sertleşmesi bir saniye sürdü. *Tanrı aşkına.* Onu burada, yatağında, çıplak, solgun kalçalarını açmış hayal ediyorum ve aniden artık yorgun değilim. Sikimi okşuyorum, yatağa bir göz atıyorum ve sonra banyoya gidiyorum. Boşalmam neredeyse anında gerçekleşiyor, yere attığım bir havluya takılıyor. Terliyim ve rahatsızım. *Bu hiç iyi değil.*

Alarm çaldığında muhtemelen yarım saat uyumuş oluyorum.

Bu tam bir felaket.

Buluşma noktasına giderken arabada zihnimi dikkatimi dağıtacak her şeyden arındırıyorum. Materyali tekrar gözden geçiriyorum, ayrıntıları ezberliyorum, ihtiyacım olmayanları ayıklıyorum, ihtiyacım olanları ve ne zaman ihtiyacım olacaklarını düzgün bir şekilde zihnimde yığın haline getiriyorum. Bu gece plan yapacağız. Gündüz, hiçbir şey olmayacak. Yarın gece, kargaşa başlayacak.

Her lanet görevden sonra geri çekilip emekliliğimi planlıyorum. Sonra yeni bir şey oluyor, adamlarım benimle iletişime geçiyor ve ben de geri çekiliyorum. Bazen iki kişi olduğumu düşünüyorum. Biri on dört yaşındayken organize suç örgütüne alınmasına asla izin vermeyen, babamızın katiline o ilk kurşunu sıkmayan. Biri hayır dedi, annesine karşı çıktı ve aileden çıkmanın bir yolunu buldu. Ve sonra diğeri, vicdanı olmayan adrenalin bağımlısı.

Keş yine uyandı. Heyecanı hissediyorum. İşe koyulma zamanı.

Bölüm 8

Sydney

"BU KOLTUK DOLU MU?"

Sarsılarak uyandım. Uykuya daldığımı bilmiyordum. Kafamı kaldırdığımda yanımda bir adamın durduğunu gördüm. "Oh, hayır. Öyle değil." Gülümsüyorum ve üzerimden düşen kitabı elime alıp sayfaların arasındaki kumları silkeliyorum.

Sandalyenin üzerine renkli bir havlu serdikten sonra oturuyor. Otel havlusu olmadığını fark ettim. Ona şöyle bir bakıyorum. Uzun boylu, geniş omuzlu ve bronzlaşmış göğsünün üzerinde, başındaki asi buklelerle uyumlu kalın bir sarı saç halısı var. Kırk ila elli yaşlarında, yakışıklı ve dünyayı görmüş, tüm zevklerini denemiş, tüm uyuşturucularından kafayı bulmuş, tüm kadınlarıyla birlikte olmuş ve tüm erkekleriyle dövüşmüş gibi görünüyor.

Kitabıma başını sallıyor. "Sıcak mı?"

Meraklı yeşil gözleriyle tekrar karşılaşmadan önce ters çevirip arkasına bakıyorum. "Çok uzağa gidemedim. Uzun bir yolculuk günüydü-" Uçuş anılarım bana saldırıyor ve sıcağa rağmen titriyorum. "-ve güneş beni alt etti. Sanırım kahramanın hayallerindeki yakışıklı adamı ilk kez gördüğü yere kadar geldim." Gülüyorum. "Yine de pek benim tarzım bir kitap değil."

"Oh, inanın bana, hepsi böyle söylüyor. Herkes klasikleri okuduğunu iddia ediyor ama ellerinde sadece ateşli aşk romanları var. 'Tasadüfen'." Göz kırıyor.

Gözlerimi deviriyorum ama gülümsüyorum. "Bu bir tesadüf.

Söz veriyorum." "Tabii ki öyle. Buraya ilk gelişiniz mi?" diye soruyor.

"Mm-hmm."

"Çok güzel, değil mi?"

"Daha önce burada bulundunuz mu?"

"Eskiden burada yaşıyordum. Bir seyahat şirketinde rehber olarak çalışıyordum. Ama şimdi buraya sadece dinlenmek için geliyorum." "Gerçekten mi? Ve tatil için geri geliyorsun. Bu iyiye işaret."

"Ah, evet. Umarım rahatsız etmiyorumdur, misafiriniz olmadığını gördüm ve... Ah, hayır, bu

tamamen yanlış oldu. Size bir içki ısmarlayabilir miyim?"

Gülüyorum. "Elbette."

"Size ne getirebilirim? Ben James, bu arada. Ama Jim olarak tanınırım." Bana elini uzattı.

Sallıyorum. "Sydney. Beyaz şarap harika olur."

"Hayır, hayır. Ne kadar sıkıcı. Sizi şaşırtmama izin verin. Yerel bir şeyler denemelisin. Harika rom içkileri var. Bilirsiniz, bronzlaşmak, okyanusta serinlemek ve bir yabancıyla sohbet etmek dışında hiçbir yükümlülüğünüz olmadan sahilde biraz çakırkeyif olmak... Bundan daha iyisi olamaz."

"Bir içkiyle başlayacağım."

O gittiğinde, kafam oldukça karıştı. Elbette, bir şirket tamamen yanlış olmazdı. Burada çocuklu ya da çocuksuz çiftlerden başka bir şey olmadığını fark ettim. Çoğu benden çok daha yaşlı. Ama bu yolculukta kesinlikle benim de flört ettiğim oldu.

"Peki Sydney, seni dünyanın tam da bu noktasına getiren nedir?" Aniden arkamda belirip bir kolunu omzuma doğru uzattığında irkiliyorum. Bana bir bardak uzatıyor ve cevap vermeden önce birkaç yudum içiyorum. İçki taze ve hafif. Aslında mükemmel.

"Bu harika."

"Şerefe Sydney," diyor ve bardağını benimkiyle tokuşturup göz kırpmıyor.

"Selam," diye karşılık veriyorum ve o da şaşırılmış görünüyor. "Buraya tatile geldim, tabii ki... Çok uzağa gitmek istemedim ama aynı zamanda evimdekenden tamamen farklı bir şey görmek istedim."

"Güney ABD o zaman?"

İçimden bir ses yalan söylememi söylüyor. "Hayır," diyorum hafifçe, yıllar süren profesyonelliğimi sözlerime yansıtarak. "Detroit."

"Gerçekten mi? Pek öyle görünmüyorsun. Ben olsam Florida'ya giderdim."

Kalbim küt küt atıyor. "Olamaz. Ama bu komik, bunu çok duyuyorum. Annemle babam ülkenin farklı yerlerinden gelmişti, sanırım bu yüzden benzersiz bir şey ortaya çıktı. Sen nerelisin o zaman?" Sorgusunu saptırarak sordum. Ondan daha fazla kişisel ayrıntı almaya çalıştığımda Nathan böyle mi hissediyordu?

"Chicago," diyor. "Ama dünyanın her yerinde yaşadım."

Görünüşe göre içgüdülerim doğruymuş. Kadehlerimizi tekrar kaldırıp içiyoruz. "Peki başka nerede çalıştın ya da yaşadın?" diye soruyorum.

"Sayamayacağım kadar çok yer var ama çoğunlukla Güney Amerika ülkeleri ve Latin Amerika'da kaldım. Avustralya'da birkaç kez kaldım. Tam bir plaj serserisiyim." Neredeyse boş olan bardağıma başını sallıyor. "Bir tane daha ister misin?"

"Bu turu satın alabilirim," diyorum ve kalkmaya başlıyorum.

Elini omzuma koyarak beni durdurdu. "Saçmalama tatlım. Bırak da olduğum gibi bir beyefendi olayım. Aynı mı?"

"İçmemeliyim. Daha fazla içersen kontrolümü kaybedeceğim."

"Tatildesiniz. Kontrolü kaybetmek için buradasın. Daha sonra, belki benimle sahneye çıkmanı sağlayabilirim? Havuzun orada."

Gülüyorum. "Bu kesin bir hayır. Ama tabii, ben de aynısından alacağım. Gerçekten güzeldi, hatırlamam gerekecek.

Adı ne?"

"Bu bir Santo Libre," diyor, Santo'daki 'a'yı vurgulayarak, ki bunun doğru olduğundan şüpheliyim. "Bu gece dans etmenin, şarkı söylemenin ve genel olarak aptallaşmanın harika bir fikir olduğunu hissettirecek. Söz veriyorum." Göz kırpmıyor ve ortadan kayboluyor.

Bana uzattığı yeni içkiden birkaç yudum aldıktan sonra başım ağırlaşmaya başlıyor. Sadece bir içkiden sonra beklediğimden biraz daha fazla başım dönüyor. "Bunlar sert içkiler," diye

mırıldanıyorum başım sandalyenin arkasına yaslanırken.

Sürekli turistik yerlerden bahsediyor. "-Yüzeyin seksen iki metre altındaki sekiz yüz metrelik patikayı takip ediyorsunuz. Duvarlarda dört yüzden fazla Kızılderili resmi var. Sonra yürüyeceğiz.

Chavón Nehri boyunca, Altos de Chavón'da sona erecek. Oradan otobüse binip buraya döneceğiz ve akşam yemeği ile kendimizi şımartacağız. Tabii ki otelde değil, kasabadaki güzel bir restoranda."

Zar zor takip ediyorum. "Kulağa harika geliyor," diyorum, tutarlı kalmaya çalışarak. Güneş çok sıcak. Başım uğulduyor.

Eğiliyor ve elini dizime koyuyor. İtiraz etmeliyim ama çok yorgunum. "Seni götürmeme izin ver Sydney. Çok seveceksin. Sana bu adanın güzelliğini göstermeyi çok isterim." Yanağıma bir el. "Aman Tanrım, yorgun musun? Gel buraya, odana dönmene yardım edeyim." Beni sabitliyor, eşyalarımı topluyor ve yarı sürüklüyor, yarı taşıyor. "Oda numarası?"

"Ahm... bir o... iki." Kelimeleri zar zor oluşturabiliyorum. Ayaklarımın tabanında soğuk mermer, sonra da yumuşak bir halı hissediyorum. Sıcak esintinin yerini soğuk klima aldı. Nasıl bu kadar sarhoş oldum?

"Anahtar kartı?" Bir kapı açılıp kapanıyor ve ben yumuşak bir şeyin üzerine düşüp kıvrılıyorum, sürükleniyorum. Bir el yanağıma okşuyor. Eşyaların hareket ettiğini, hışırtı sesleri duyuyorum. Gözlerimi açamıyorum ama açmam gerektiğini biliyorum. Kalp atışlarım hızlanıyor ve göğsüm sıkışıyor. Bu doğru değil. Zayıf kollarımla kendimi yataktan itmeye başlıyorum. Jim'i pencerenin yanında, bir şeyin üzerine eğilmiş, bulanık bir şekilde görüyorum. Koridorun kapısı olması gereken yere doğru ilerlemeye başladığımda bacaklarım sallanıyor ve yanlış adım atıyorum. Dünya eğiliyor ve kapı gittikçe daha uzak görünüyor.

"Ah-ah." Aniden belimi saran güçlü kollar nefesimi kesiyor. Kaldırılıyorum. Olamaz! Başım göğsüne doğru düşüyor. Zayıfça tekmeliyorum. Beni tekrar üzerine fırlatırken yatak bana doğru hızla geliyor. "Kötü kız. Kal."

Bana tekrar sırtını dönüyor ve kendimi yataktan sürükleyerek yere düşüyorum. Ağzım kâğıt gibi kurudu. Çığlık atmak istiyorum ama atamıyorum. O kadar ağırım ki, her uzvum kurşunla doluymuş gibi hissediyorum. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde tekrar kapıya doğru sürünüyorum. Yardım etmeliyim.

"İnatçı değilsen hiçbir şeysin," diye homurdanıyor. Bir el saçlarımı kavırıyor ve başımı yukarı çekiyor. Bağırıyorum ve kollarım çırpınıyor. "Burada işe yarar bir şeyiniz yok mu? Bir milyon dolar gibi görünen Amerikalı bir piliç."

Önümde çömeliyor. Sallanıyorum ve gözlerine odaklanmaya çalışıyorum, artık hiç de dostça bakmayan yeşil gözlerine. Diğer eli boğazımı kavırıyor, sıcak terli avucu tenime değdiği her yerde beni kavuruyor, sonra bakışları göğsüme iniyor.

"Bu odada tek bir varlık olduğunu düşünmeye başlıyorum."

"Hayır," diye inliyorum. Zar zor bir fısıltı olarak çıkıyor ama içimden hayatım için çığlık atıyorum. Çiğ korku kalbimi pençeliyor, her duyum güçleniyor ve yine de uzuvlarım gevşek ve işe yaramaz.

Elleri aşağı kayıyor, sonra büyük bir patlama, üzgün sesler, kargaşa oluyor. Jim'in elleri kayboluyor ve ben öne düşüyorum, yüzüstü halıya kapaklanıyorum. Küfürler duyuluyor, yanımdaki yere bir şey çarpıyor. Başka sesler, gümbürtüler ve bir homurtu. Sonra biri kulağıma konuşmaya başlayana kadar sessizleşiyor, ama anlam veremiyorum. Hareket ettiriliyorum ve bir cereyan hissediyorum ve yumuşak bir şey beni örtüyor.

Hemşire kıyafeti giymiş bir **KADIN** yanıma oturuyor ve uyanık olduğumu görünce ayağa kalkıp

üzerime eğiliyor.

"Nasıl hissediyorsun?"

Ağzımı açıyorum. Çöl gibi kuru ve konuşmaya çalıştığımda tıkırtı sesleri çıkarıyorum. "Daha iyiydim," diyorum sonunda. "Neredeyim ben?"

"La Romana'daki Clinica doktor Soto'ya götürüldünüz, Sinyora."

"Neden?" Başımı kaldırmaya çalışıyorum ama hemen pişman oluyorum. Çok acıyor. "Ne oldu?" Alnımı tutarken soruyorum.

"Sen... ehm, uyuşturulmuşsun." Kelimeleri bulmakta zorlanıyor. "Neredeyse soyuluyordun, ama bir otel... resepsiyonist tepki gösterdi ve la seguridad'ı aradı. Dinlenmeniz için buraya getirildiniz, iyi olmanız için uyumanız gerekiyor. Başın mı ağrıyor?" Kendi başını işaret ediyor.

Uyuşturulmuş! Her şeyden çok alındım. "Evet." Gitmek için ayağa kalktı, kolunu tuttum. "Hemşire, eşyalarım, onlar..."

"Onlar güvende. Polis onu tutukladı. Hiçbir şey almamış. Şanslıymışsınız."

Bir iniltiyle yastığa geri düşüyorum ve gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Şanslı". Ben de bir aptalım. Üzerimdeki ellerini hatırlıyorum ve içimde bulantı yükseliyor. Lucky bunu örtbas etmiyor, ürpererek fark ediyorum.

Güler yüzlü hemşire boğazını temizler. "Sizinle konuşmak istiyorlar, Sinyora. Sizi bekliyorlar."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Kim?" Ama cevap vermesine gerek yok. Arkasında kusursuz gri üniformalar giymiş iki genç adam görüyorum. Başımı sallayıp gülümsemeye çalışıyorum. "Tabii ki."

Nihayet klinikten ayrılmama izin verildiğinde akşamın erken saatleriydi. Kendime çok kızgınım. Saf ve aptal olduğum için bütün öğleden sonrayı kaçırdım. "Evrak işlerini nasıl halledeceğiz? Sigortam var," diyorum.

"Endişelenmeyin, Senyora, otel her şeyi halletti. Ayrıca sizin için bir ulaşım aracı ayarladılar ve parasını ödediler."

"Oh, tamam. Her şey için teşekkür ederim. Yani... Aklandım mı? Burada bir şeyim var mı?

Pasaport?

Cüzdan?"

"Her şey sizin için otelde."

Ayağa kalkıyorum ve artık başımın dönmediğini fark ederek memnun oluyorum. Hemşireye sarılıyorum ve bu onu şaşırtıyor. Garip bir şekilde sırtımı sıvazlıyor ve beni dışarı çıkarmaya başlıyor. Taksi şoförü tek kelime İngilizce bilmiyor ve hemşire ona talimatlar veriyor.

"Buenas tardes," diyorum. "Es una hermosa noche."

Şaşırmış görünüyor ve yüzü kocaman bir gülümsemeye dönüşüyor. Sonra otele kadar yol boyunca konuşuyor. Şehre bakarken uygun yerlerde kibarca cevap veriyorum blok blok geçerken. Pitoresk, güzel, cephelerde sıcak renkler, tüccarlar, sokak müzisyenleri, küçük barlarda kendiliğinden şarkı söyleyip dans eden insanlar, turistler için olmayanlar. Lezzetli yemek kokuları alıyorum ve midem gurulduyor. Geriye dönüp baktığımda uçaktan beri bir şey yemediğimi fark ediyorum.

Otelin girişinde durduğumuzda güneş ufukta batıyor. Şoför bana gülümsüyor, ben de ona gülümseyip teşekkür ediyorum. "Adios. Gracias."

"De nada. Buenas noches, Señorita." Sonra tekrar caddeye çıktı ve gitti. Lobide hemen ön büro personeli tarafından kuşatıldım.

"Nasılsınız hanımefendi? Çok üzgünüz. Böyle olmamalıydı. Odanıza gitmenize yardım edelim. Sizin için akşam yemeğimiz var ve bir şeye ihtiyacınız olursa bize haber verin."

Tüm eşyalarımı yerli yerinde buldum. Odam temizlenmiş ve olağandışı bir şey yapıldığına dair hiçbir iz yok.

"Her şey sizi tatmin etti mi?" Bana eşlik eden adam ellerini ovuşturuyor.

"Beni kim gördü? Bir şeylerin ters gittiğini kim gördü?" "Resepsiyondaki personelimizden biri. Maria."

"O burada mı? Onunla konuşabilir miyim?"

"Bugünlük gitti. Yarın sabah burada olacak. İsterseniz ona o zaman haber verebilirim?" "Evet, lütfen. Peki ya akşam yemeği? Restoranda mı?"

"İsterseniz, ama şu anda kalabalık ve verandanızda oturmak isteyebileceğinizi düşündük.

İstediginiz her şeyi getirebiliriz."

Neat. "Bununla gideceğim. Kulağa harika geliyor."

Gülümsüyor. "Seninle ilgilenmemize izin ver. Hem sizin hem de bizim için korkutucu bir olaydı." "Ah, evet." Başımı salladım.

Kapıyı kapatıyor ve ben sırt üstü yatağa düşüyorum. Yarın yeni bir gün. Bunu değerli bir ders olarak geride bırakıp önüme bakacağım. Korkmuyorum. Kızgınım. Ama olumsuz duyguların buradaki birkaç günümü mahvetmesini istemiyorum. Büyükannemin hep dediği gibi: Hayat pişmanlıklar için çok kısa. Polis in onu yakalamasına sevindim.

Kapıya vurulmasıyla düşüncelerimden sıyrılıyorum. Dışarıda aynı adam elinde yemek dolu bir el arabasıyla duruyor. Ben kenara çekiliyorum, o da verandadaki masaya bir tepsi koyuyor ve bir şişe beyaz şarap ile bir kadeh getiriyor.

"Umarım sizi memnun edecektir. İhtiyacınız olan başka bir şey olursa bizi çağırın hanımefendi." Küçük bir selam veriyor ve ben ona teşekkür bile edemedenden ortadan kayboluyor.

Jambon, zeytin, sebze, balık ve meyve çeşitleri buluyorum. Biraz şarap koyuyorum ve tıka basa yememeye çalışarak içine dalıyorum. Rahatça doyduğumda, bir şekilde odama geri dönen kitabımla birlikte oturuyorum. Güneşin son ışıklarını yakalamak istiyorum ama huzursuz oluyorum. Neredeyse bütün gün ya kışımın üstünde ya da sırtüstüydüm. Bunun yerine ayağa fırlayıp iPhone'umu ve kulaklıklarımı alıyorum, sonra kapıları çekip dikkatlice kilitliyorum. Kulağım da hareketli Mozart ile sahil boyunca yalınayak yürümeye başlıyorum. Hava kararıyor. Gökyüzü ve okyanus alevli turuncu tonlarında birbiriyle yarışıyor ve tenimi parlatıyor. Otel hala görüş alanımdayken sahilde oturup ayak parmaklarımı serinletici ince taneli beyaz kuma gömüyorum. Bu sabahtan beri ilk kez Nathan Russo'yu özlemle düşünüyorum. Onu tekrar görmek güzel olurdu. En hafif tabiriyle tatilime garip bir başlangıç yaptım ve kendime bu seyahatin geri kalanının sakın ve olaysız geçeceğine dair söz veriyorum. Sömürge döneminden kalma anıtlara bakacağım, rehberli bir otobüs turu bulacağım, harika yemekler yiyeceğim, biraz şarap içeceğim, kitap okuyacağım ve dinleneceğim.

Zihnimdeki kararlılıkla ayağa kalkıyorum, pantolonumdaki kumları fırçalıyorum ve tesise geri dönüyorum.

NATHAN

SABAHIN ERKEN SAATLERİ. Çok yorgunum. Zar zor uyudum. Dün berbat bir haldeydim ve eğer kendime gelmezsem burada berbat bir iş çıkaracağım ve itibarım zedelenecek. Sadece son işin kadar iyisin. Ne daha fazla, ne daha az.

Çarşafı yana atıyorum, bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallıyorum ve doğruluyorum.

Esneyerek ve gerinerek mutfağa yöneliyorum ve kahve makinesine su dolduruyorum. İçinde zaten çekirdek var, bir tanesini alıp kokluyorum, sonra bir ısırık alıyorum. Evet, taze. Makine bir fincan dumanı tüten kahve üretirken ızgaralı bir ses çıkarıyor.

Onu alıp mutfak masasına oturuyorum ve bugünün ilk telefon görüşmesini yapıyorum. "Evet," diye cevaplıyor diğer uçtaki adam.

"Shakes, benim için neyin var?" Daha dik oturduğunu neredeyse duyabiliyorum. Shakes yıllar boyunca ara sıra birlikte çalıştığım bir adam. Genç ama deneyimli. Çavuşesku sonrası Romanya'da büyümüş ve erken yaşta çetelerle ilgili suçlara karışmış. Orası neredeyse kanunsuz bir ülke. Bu işte yetenekli olduğu ortaya çıkmış ve yükselmiş. Şimdi serbest çalışıyor. İlginç bir adam, görünüşte hiçbir şey hakkında ciddi değil, ama bir makinenin verimliliği ile işin kendine düşen kısmını yapıyor. Aptal yüzünün ardında ciddi bir zeka saklıyor.

Konuştuğunda, tanımlanamayan bir aksanla bir şeyler söylüyor. "Batı yakasına, bir depoya gelmeni istiyorum," diyor. "Orada buluşacağız. Her şeyi hazırladık ve bu gece onları teker teker vuracağız. Bu adamların sahip olduğu ekipman Russo... Savaşa gidiyoruz gibi görünüyor. Bunu görünce neredeyse pantolonuma boşalacaktım."

"Öyleyiz," diyorum ve homurdanıyorum. "Hedefler ağır silahlı olacak. Bir ton güvenlik görevlisi." "Evet. Sanırım bu yüzden evleri havaya uçuracağız."

Aslında hiçbir şeyi havaya uçurmuyoruz. Shakes aşırı dramatik olma eğiliminde. Gözlerimi deviriyorum ve saatime bakıyorum. İki saatim var. "Bunu telefonda daha fazla uzatmamalıyız, Shakes. Hat güvenli ama önemli değil." Duş almak için zamanım olacak, bir kafede kahvaltı edeceğim ve yine de oraya zamanında varacağım. Binaya girmeden önce etrafı kolaçan edecek kadar zamanım olacak.

"Doğru, ben aptalım," diyor. Alnını tokatladığını hayal edebiliyorum.

Gözlerimi deviriyorum, bu ifade hakkında yorum yapmıyorum. "Adresi şoförüne bırakın. Birisi en geç bir saat içinde fiziksel olarak ona teslim etsin."

"Olmuş bilin," diyor.

Telefonu kapatıyorum, kahveden büyük bir yudum alıp fincanı boşaltıyorum, sonra banyoya gidiyorum. Dairenin geri kalanından çok daha sıcak renklerle dekore edilmiş. Yerdeki ve duvarlardaki fayanslar kahverenginin nüanslarıyla boyanmış ve içinde altın çizgiler var, rüküşlük sınırında. Kot pantolonumu çıkarırken düşün bir süre akmasına izin veriyorum. Uçaktaki kadını düşünmeden edemiyorum. Dün gecedan beri onu aklımdan uzak tutmaya çalışıyorum ama burada çıplak bir şekilde duş almak üzereyken başka bir şey düşünemiyorum. Onu o duшта istiyorum, teni kaygan ve sıcak, onu arkadan alırken yüksek sesle inliyor, duvara yaslanmış, ellerim göğüslerini yoğuruyor. Tanrı aşkına, sikim bir saniyede taş gibi sertleşiyor. Bir iş üzerindeyken bunu yapmam ama otuz bir çekmem lazım. Sert uzunluğumu okşarken sıcak akıntının altına giriyorum. Onunla ilgili görüntüler aklımdan geçiyor: dudakları üzerimde, ellerim güzel saçlarında, sikim içine gömülü, uçaktaki o tuvaletteki çılgınca sıcaklık ve o kadar sert boşalıyorum ki nefesim kesiliyor.

Siktir

Siktir

İşim bittiğinde havluyu atlıyorum. Yükselen sıcakta zaten birkaç dakika içinde kuruyacağım. İkinci bir fincan kahve yapıyorum, birkaç yudum içiyorum ve sonra takım elbisemi giyiyorum. İş üniformamı.

Ayrılmadan önce kameranın yayını kontrol ettim. Tabii ki sessizdi. Aksi takdirde haberim olurdu.

Bölüm 9

Nathan

ŞOFÖR evin dışında bekliyor. Çantamı yanımdaki koltuğa atıyorum ve araba hızlanırken gözlerimi kapatıyorum. Belgeleri ezbere biliyorum. Fotoğrafik bir hafızam var. Çok yardımı oluyor. Çarpmak üzere olduğumuz her kişinin adını, her evin planını, sokak adlarını ve numaralarını, kaçış yollarını, haritalanmış zaman çizelgesini biliyorum.

Rıhtımın yanındaki büyük, sıradan bir binada duruyoruz. Ön tarafta büyük, paslı, demir bir sürgülü kapı var. Kamyonlar için boyutlandırılmış. Yanında insan boyunda bir giriş var. Etrafıma bakıyorum. Daha uzakta gemilere konteyner yükleyen insanlar var. Giriş ve çıkış için tek bir yol var. Bu hem iyi hem de kötü. Pencere yok ve gözetleme de görmüyorum. İkincisi için bir şeyler yapmalıyım. Etrafta bir tur atıyorum. Diğer üç tarafı dikenli tellerle çevrili. Araç yok. Çitler zarar görmemiş. Yeterince iyi.

İçeri girdiğimde beş kafa yukarı bakıyor.

Eric'e yaklaşıp elini sıkıca kavriyorum.

"Seni gördüğüme sevindim." Omzumu tutuyor ve sonra okşuyor. "Hayat sana iyi davranıyor mu?" Omuz silkiyorum. "Son zamanlarda Salvatore ile konuştun mu?"

Bir kaşını kaldırıyor. "Bundan sonra onu görmeye gidiyorum. Bir boklar dönüyordu. Gidip onu kendin görmelisin."

Eric Reed, Salvatore Amca'nın sağ kolu olabilirdi ama kendi yolunu seçti. Hâlâ borçlu, hepimiz öyle ya da böyle borçluyuz ama gelip gitmekte nispeten özgür. O vahşi biri ve onunla bir işte çalışmak konusunda her zaman çelişkiler yaşıyorum. Benim kontrollü olduğum yerde o duygusal. Değişken ve tehlikeli biri ve keşfedebildiğim kadarıyla hiç vicdanı yok. On beş yaşındayken kendi babasını öldürmüş. Bu konuda ne düşünmem gerektiğinden emin değilim.

"Evet, böyle iyiyim." Çantamı bir sandalyenin üzerine bırakıp etrafa göz gezdiriyorum.

Arka tarafta ekipman yığınlarıyla dolu büyük bir masa var. Çeşitli silahlar, bıçaklar, koruyucu giysiler, gözlükler, el bombaları, iletişim cihazları.

Ekibimize bakıyorum. Philipe, Kolombiyalı dostlarımızdan ödünç alınmış, kısa kıvrıkcık saçlı, yaralı bir yüz, siyah gözler. Başını kaldırıyor ve varlığını onaylarcasına başını sallıyor. Dean ve Alexei bazı belgelerin üzerinde eğilmiş duruyorlar, birbirlerinin tam tersi, uzun boylu sarışın Dean

Alexei, Rus bağlantımız. Etraflarındaki herhangi bir şeyden ya da kimseden habersiz görünüyorlar.

Shakes yanıma geliyor, her zamanki kıyafetlerini giymiş: siyah kot pantolon, botlar, deri pardösü, siyah tişört ve boynuna doladığı şal desenli bandana. Eriyor gibi görünüyor. Kibrin bir bedeli var.

"Russo, adamım."

Elimi uzatıyorum ve onunkini sıkıyorum. "Hayat sana nasıl davranıyor, Shakes?"

"Oh, bilirsin işte. Sadece idare ediyorum. Rio'daki *büyük* bir rezaletten yeni döndüm. Zar zor kurtuldum." Ellerini iki yana açarken siyah gözleri parlıyor.

Gülüyorum, yığınlara dönüyorum ve teçhizatı ayırmaya başlıyorum. Shakes omzumun üzerinden bakıyor ve şunun ya da bunun artılarını ve eksilerini işaret ediyor. Ne yaptığımı biliyorum ama faydalı olduğunu düşünmesine izin veriyorum. Temelde üzerine düşeni yaptı ve yakında Tanrı bilir nereye doğru yola çıkacak. Aklıma bir fikir geldi ve yaptığım şeyi bıraktım. Bu zekice değil, ama kaşımam gereken bir kaşıntı var. Buna o kadar ihtiyacım var ki zar zor odaklanabiliyorum ve aniden fark ediyorum ki aklımı gerçekten toparlayabilmek için bunu çözmem gerekiyor.

"Shakes." Ona döndüm.

"Evet?" Masanın üzerine yarı oturmuş, bir kibritle bir sigara yakıyor, sonra bileğinin birkaç hareketiyle önündeki alevi söndürüyor. Derin bir nefes alıyor, ardından tatlı kokulu kalın bir duman bulutu üflüyor.

Kolumu omzuna atıyorum ve onu diğerlerinin duyamayacağı bir mesafeye götürüyorum. "Senin için bir işim var. Benim için. Bu... kişisel."

Canlandı. "Kulağım sende dostum."

"Benim için birini bulmanı istiyorum. Sydney Lewis. Turist. La Romana'da bir tatil köyünde." "Kim o?"

Cevap vermeyeceğim.

"Tamam," diyor. "Bana yarım saat ver." Göz kırıyor, sigarasını ağzının diğer köşesine götürüyor, telefonunu çıkarıyor ve çıkışa doğru yürüyor. "Seni arayacağım," diye bağırıyor bana ve sonra gözden kayboluyor.

Masayı toplayıp kağıtlar ve dizüstü bilgisayarlarla dolduruyoruz ve bu gecenin faaliyetlerini gözden geçiriyoruz. Tüm bunların ortasında telefonum çalıyor. Ekranı baktım. "Üzgünüm, buna bakmalıyım." Sonra telefonu açtım. "Benim için neyin var?"

"Tatil köyünün adını, oda numarasını, en sevdiği ayakkabı markasını ve şampuanının nasıl koktuğunu öğrendim." "Bu ne lan? Seni sürüngen."

Gülüyor. "Dreams Dominicus. La Romana. Dün öğleden sonra giriş yaptı ve dört gece için ödeme yaptı. İstersen telefon numarası da var."

"Bilgileri mesaj olarak gönder, hepsini. İyi işti. İyi uçuşlar. Görüşmek üzere." "Evet. İyi şanslar."

"Yapmamayı tercih ederim."

Gülüyor ve aramayı sonlandırıyor. Diğerlerine dönüyorum ve birkaç sinirli bakışla karşılaşıyorum. Eric gözlerini kısıyor ve beni biraz daha uzun süre süzüyor. Bazen insanların içini görebildiği hissinden kurtulamıyorum. Onları suçlayamam. Dikkatim dağınık ve bu belli oluyor.

Erkenden uyandım ve kendimi dinç hissediyorum. İyi bir gece uykusu çekmişim. Oturduğum yerden kalkarken, James ellerini üzerime koyduğunda oturduğum yere bakarken içimi hafif bir ürperti kaplıyor. Bir an için oda değiştirmenin işe yarayıp yaramayacağını düşündüm ama sonra sinirlendim. Ne yapacağımı o belirleyemez. Siktir et onu! Çarşafımı doldurmayı başardığım ince taneli kumu fırçalıyorum ve duş almaya gidiyorum.

Resepsiyonda yorgun ama güler yüzlü bir gece görevlisi bana gündüz görevlilerinin yarım saat içinde burada olacağını söylüyor. Kulağa makul geliyor. Kahvaltı olup olmadığını soruyorum ama o da yarım saat sonra. Yine de kahve var.

Elimde ağzına kadar dumanı tüten siyah içerikle dolu bir kupayla restoranın dışındaki geniş verandaya gidip oturuyorum. Hafif bir esinti var ve güneş henüz havayı ısıtmamış. Denizin kokusunu alabiliyorum. Neredeyse tadını alıyorum. Tuzlu, biraz da çürümüş deniz yosunu.

Yediyi on geçe kalktım ve resepsiyona geri döndüm. "Merhaba, Maria ile konuşmak istiyorum."

"Bu benim," diyor önümdeki genç kadın. Ufak tefek, siyah saçlı, genç ve ağırbaşlı bir güzelliği var ve giydiği üniforma düzgün fiziğini ortaya çıkarıyor. Uzun saçları sırtına düşen düzgün bir at kuyruğu şeklinde bağlanmış ve hiç makyaj yapmamış. Şaşırtıcı.

"Bir dakika oturabilir miyiz?" Başımla fuayenin diğer ucundaki beyaz deri koltukları işaret ediyorum.

Etrafımıza bir göz atıyor. "Aslında buna iznim yok-" Avuçlarını elbiseye silerek bir karara varıyor. "-Ama evet, elbette."

"Sana teşekkür etmek istiyorum Maria, bu kadar hızlı davrandığın ve durumuma tepki verdiğin için. Beni kurtardın ve bunun benim için ne kadar önemli olduğunu sana asla yeterince gösteremem."

Biraz rahatsız görünüyor. "Ben sadece işimi yapıyordum hanımefendi."

"Hayır. Oh, hayır. Hızlı düşünmen bunun çok ötesindeydi. Bunu almanı istiyorum. Ve hayır cevabını kabul etmeyeceğim." Ona içinde yüz dolar olan bir zarf uzatıyorum. "Bunu evde aç. Sende kalsın."

Şaşkın görünüyor. "Hanımefendi, buna iznim yok."

Başının derde girmesini ve işini riske atmasını istemediğim için başka bir yol deniyorum. "O zaman çıkış yapacağım, böylece artık misafir olmayacağım ve vardiyam bittikten sonra sana teslim edeceğim." Ciddiyim. Bunu yapacağım.

"Yapma bunu! Sana izin veremem-"

"Cebine koy. Böyle bir şey hiç olmadı. Ve teşekkür ederim." Ayağa kalkıyorum ve o da hemen beni takip ediyor. Hâlâ boş olan lobiye bakarak zarfı gizlice cebine sokuyor. Tokalaşıyoruz, diğer elimi onunkinin üzerine koyuyorum ve birkaç dakika daha tutuyorum, sonra bırakıyorum ve hepsi bu kadar.

Kahvaltıdan sonra mağaralar ve sonrasında ziyaret edilecek bir köy hakkında broşürlere göz gezdiriyorum, akşam yemeği de dahil. Bir paket anlaşma. Saat 14:00'te bir otobüs kalkacak ve ücreti de makul. Bugünkü maceram bu olacak. Ne eksik ne fazla.

Havuz kenarındaki en kötü sıçramalardan kaçınıyorum ve kargaşadan güvenli bir mesafede bir koltuk buluyorum. Kulaklarıma kulaklık takıp kafamı müzikle dolduruyorum. Güneş, yeni bir fincan kahve ve ışıltılı okyanusla birlikte hayatı oldukça hoş buluyorum. Çalkantılı bir başlangıç yapmışım ama şimdi her şey yoluna giriyor.

Güneş aniden gölgeleniyor ve başımı kaldırıp bana doğru yaklaşan bir adamın silüetine bakıyorum. "Bayan Lewis?" diye soruyor.

"Evet?" Parlak gökyüzüne karşı gözlerimi kısıyorum. Görünüşe bakılırsa buralı, kısa boylu, ellili yaşlarında ya da altmışlı yaşlarının başında, siyah bir takım elbise giymiş, kravat takmış ve parlak ayakkabılar giymiş. Sıcaktan yanıyor olmalı.

acımasız güneş, ama öyle görünmüyor. Gözlerim kısılıyor. Yabancıların bana gizlice yaklaşmasından pek hoşlanmam. Bu konuda kötü tecrübelerim var.

"Benimle gelmenizi istemek için talimat aldım." Elleri arkasında, nöbet tutar gibi duruyor.

Kalbim hızlanıyor. Olamaz. "Nereye? Kim tarafından?"

"Bana sadece size eşlik etmem söylendi, bayan." Bir aksanı var ama İspanyol aksanı değil, bu beni şaşırttı. Çıkaramadım. "Arabam otelin önünde bekliyor."

Alay ediyorum ve kendimi huzursuz hissediyorum. "Bakın, bir yere gitmek için bir yabancıyı arabasına kadar takip edecek değilim."

Yumuşak kuma biraz batmış ayaklarını sürüyerek yürüyor. "Sana kahve olacağını söylemem istendi."

Dik oturuyorum ve ağzım açık kalıyor. Kalbim, özgür kalmaya çalışan vahşi bir at gibi göğsümde çarpmaya başlıyor. Gideceğimiz yere kadar bir yabancının peşinden gideceğim. "Önce gidip bir şeyler almam lazım."

"Her şey halledildi hanımefendi."

"Nasıl... *Ne?*" İtirazlarına rağmen anahtar kartımı ve tuniğimi kaptığım gibi başıma geçiriyorum ve ayağa kalkıp uzun adımlarla odama doğru yürüyorum. Bunu kendim görmeliyim.

Kapının hemen içinde donup kalıyorum ve önümdeki manzaraya bakakalıyorum. Bavulum, yatağımın üzerine serpiştirilmiş kıyafetlerimle birlikte gitmişti. Banyonun kapısını açıyorum ve evet, banyo malzemeleri de gitmiş. Arkamı dönüp beni takip eden ve şu anda kapı aralığında duran, çerçeveye yaslanmış, kollarını kavuşturmuş adama bakıyorum. Öfkelendim. Ve biraz da meraklandım.

Omuz silkiyor ve başını sallıyor.

Gözlerimi deviriyorum. *İyi o zaman*. "Gidelim o zaman," diye mırıldandım.

Bu bir limuzin. Limuzin göndermiş. Nathan Russo'nun gerçekte kim olduğunu merak ediyorum. İşlerinin ne olduğunu. Bir şoförü var, pahalı arabalar kir alıyor, masum kadınları kaçırıyor.

Küçük kasabayı arkamızda bırakıp ana yolda batıya doğru ilerlerken manzaraya bakıyorum. Araba serin ve ben titriyorum. Üzerimde sadece bir bikini ve ince bir tunik var. Bir camı indirmek için düğmeyi buluyorum ve sıcak esintinin tadını çıkarmak için ona doğru eğiliyorum. Bir süre sonra gömme bir bar görüyorum, karıştırıyorum ve bir şişe viski buluyorum. Normalde içmem ama bu normal değil ve biraz sıvı cesarete ihtiyacım olabilir.

Hareketli bir caddede, lüks bir otelin önünde duruyoruz. Girişin üzerinde büyük altın harflerle Hotel Palacio yazıyor. Şoför küçük bir selamla kapıyı açtığında, beni hemen ısıtan sıcak duvarın tadını çıkararak dışarı çıkıyorum. Bana bir zarf uzatıyor ve kolunu otelin girişine doğru uzatıyor. Kararsızca olduğum yerde kalıyorum. Tabii ki pahalı olacaktı. Nathan'ın gerçekte nasıl biri olduğunu bir kez daha merak ediyorum. Zarfı kıvrıyorum ve içinde düz, sert, kare bir şeklin ana hatlarını hissediyorum. Yırtıp açıyorum ve yeterince eminim. Bir anahtar kartı.

Birden kendimi savunmasız hissettim. Pasaportum, param, kredi kartım ve kıyafetlerim yok. Ayaklarıma bakıyorum. Ayakkabıları da yok. Şaşkınlığımdan bunu düşünemedim bile.

Midem sıkışıyor, gergin keleklerle doluyor, ama aynı zamanda daha önce hiç hissetmediğim bir şey hissediyorum. Emredilmenin verdiği bir heyecan.

Her halükarda talimatları takip etmekten başka yapacak pek bir şey yok.

Lobiye, pelüş mor haliya adım attığımda, plaj tuniğim ve çıplak, hala kumlu ayaklarımla kendimi bir uzaylı gibi hissediyorum. Bana bunu yaşattığı için tam bir pislik. Ateşli bir göt, ama yine de. Doğrudum ve bu işi bitirmeye karar verdim. Yalınayak olmam benim suçum değil. Bir adam beni fark etti ve hemen yaptığı işi bıraktı. Masanın etrafından dolanıyor ve küçük bir selam veriyor.

"Bayan Lewis! Size odanızı göstermem söylendi."

Gözlerimi kısıyorum. Sanırım onlara bikinili, kafası karışık bir kadını aramaları söylenmişti. "Beni takip edin lütfen. Kahve ister misiniz diye sormam da söylendi."

Tanrı aşkına. "Teşekkürler. Görüşürüz," diye mırıldanıyorum, aslında biraz şirin olduğu halde huysuz kalmayı biraz zor buluyorum.

Asansör en üst katta duruyor ve dört koyu meşe kapının olduğu bir koridora çıkıyoruz. Bana en uzaktakini gösteriyor. Halı yumuşak ve koyu kırmızı, duvarlar ihtiyatlı bir bej.

"Anahtar kartınız var mı

hanımefendi?" Başımı salladım.

"Başka bir şeye ihtiyacınız var mı, Bayan?"

Hayatımda biraz daha az kaçırılma ve genel tuhaflık mı? Başımı sallıyorum. Küçük bir selam verip yanımdan ayrılıyor. Nefes veriyorum ve kapıya dönüyorum. Bana hiçbir şey söylemiyor. Diğer tarafta beni neyin beklediğini göstermiyor. İçeride olacak mı? Ya bu bir tuzaksa? Tehlikeli bir şeye isteyerek mi girdim? Nathan hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyorum. Delirdim mi ben? Eşyalarım burada olacak mı?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu var. Kartı kilide soktum ve kapıyı iterek açtım. Önümde muhteşem bir şehir ve okyanus manzarasına sahip geniş, aydınlık, güzel bir oda var. Pencerelelere koşuyorum ve dairenin dışını tamamen çevreleyen eski moda siyah dökme demir parmaklıklı bir balkon buluyorum.

Aceleyle odadan odaya geçiyorum. Çift balkon kapısı açık ve uzun beyaz perdeler ılık esintide tembelce hareket ediyor. Ahşap paneller koyu, yatak örtüsü, dekoratif yastıklar ve halının renkleri sıcak ve davetkâr. Yatağın üzerinde eşyalarımдан oluşan düzgün bir yığın buluyorum. Onları karıştırıyorum ve her şeyin orada olduğunu görmekten memnun oluyorum. Banyoda birisi banyo malzemelerini çoktan yerleştirmiş. Kaşlarımı çatıyorum. Eşyalarımı karıştırma cüretini kim gösterdi? Beni buraya getiren adam mı? Nathan mı? Otel personeli mi?

Burada yaşayan başka birine dair bir iz göremiyorum. Bu beni şaşırtıyor. Beni onun yerine yerleştirmesini beklerdim. Gelecek mi? Yoksa hepsi benim için mi? Onu hiç görecektim mi? Yatağa uzandım ve bekledim. Hiçbir şey olmuyor. Şehrin uzaktan gelen sesini, kuş cıvıltılarını ve perdelerin yumuşak hışırtısını dinliyorum. Bikinimin içinde kendimi gülünç hissediyorum, bu yüzden tuniği başımın üzerine çekip yanıma bırakıyorum. Giyecek bir şeyler ararken kırıkmış iki eteği buluyorum, anılara gülümsüyorum ve onları kenara koyuyorum. Üstümü değiştirmek için soyunurken terli ve biraz da kumlu olduğumu fark ediyorum. Duş o zaman.

Suyun fayanslara çarpma sesleri arasında dış odalardan gelen sesleri dinlemeye devam ediyorum ama hiçbir şey garip yalnızlığımı bozmuyor. Sonra etrafıma bir havlu sarıyorum ve hala ıslak bir şekilde balkona çıkıp oturuyorum. Yakında sıcakta kuruyacağım ve bu serinlemek için harika bir yol. Sokağın gürültüsünden rahatlamış bir şekilde, ılık esintinin beni okşadığı gölgede, koltukta uykuya dalıyorum. Nereye gittiğimi bilmediğim bir gemide yolcu olduğumu hayal ediyorum. Göğüslerimde eller, kulağımda yumuşak bir ses hayal ediyorum. "Sydney". Bir sarsıntıyla uyanıyorum. Nefesimi tutuyorum ve kalbim çarparak dinliyorum. Yalnızım. Hala içeriden gelen sessizlikten başka bir şey yok. Telefonumu elime alıp saate bakıyorum. Üç saat olmuş. Kafam karışık, sinirliyim ve çok açım. Saat akşam altı. Bıktım artık. O piçi beklemeyeceğim.

"Bayan Lewis." Resepsiyonda az önceki adam beni geniş bir gülümsemeyle karşılıyor.

Gülümsemeye zorluyorum. Sinirimi ondan çıkarmak için hiçbir nedenim yok. "İyi akşamlar. Kaldığım odayı kiralayan kişi hakkında bir şey biliyor musunuz acaba?"

"Çok üzgünüm hanımefendi. Kaldığınız yerle ilgili bilgiler bize telefonla iletildi." "Evet ama... Sizi arayan numara sizde var mı acaba?"

"Bu bizim verebileceğimiz bir bilgi değil."

"Peki, tamam. Sorun değil. Endişelenme," diye homurdanıyorum ve dişlerimi gıcırdatıyorum.

"En azından bana güzel bir restoranın yerini söyleyebilir misin?" Sesimde zehir var ama elimde değil. Bu adamın kaçırılmamda suç ortağı olduğunu hissediyorum ve şimdi tatilimin bir yarım gününü daha kaybettim. Onu gördüğümde Nathan'ın kışını tekmeleyeceğim.

"Okyanus kenarında mı yoksa

şehirde mi, hanımefendi?"

"Okyanus," diye mırıldandım.

"Kesinlikle," diyor neşeyle.

Bir restoranın adresini aldım. Dışarıda beni bir ses duvarı, çiçek ve yemek kokuları karşılıyor. Biraz rahatlıyorum. Sanırım en azından bir yemek yiyebilir ve kaynaşmaya geri dönmekten önce güneşin ufukta batışını izleyebilirim. Nathan'ı lanetliyorum. Benimle oyun mu oynuyor? Buluşacağımızı sanıyordum. Önünden geçtiğim küçük bir dükkândan ciltsiz bir kitap alıyorum. Okuduğum adi aşk romanı 'taşındığımda' kaybolmuştu. Muhtemelen şu anda başka bir yalnız kadın tarafından 'kazara' okunuyordur. En azından bana tam adının James Fintan olduğunu söyledikleri kişiyle karşılaşmak zorunda kalmayacak. O hapiste. Umarım çok uzun bir süre için.

Restoranda karides salatası ve bir kadeh beyaz şarap içiyorum. Bir kadeh iki kadehe dönüşüyor ve tek arkadaşım olarak kitabın tadını çıkarıyorum. Bu, kısmen, bu konaklamada yapmak istediğim şeydi. Zorunluluk yok. Beni arayan kimse yok. Sadece ben ve biraz huzur.

Döndüğümde personel değişmişti. Resepsiyondaki kadına kendimi tanıtıyorum. "Benim için mesaj bırakan oldu mu?"

"Hayır, hanımefendi," diyor İngiliz İngilizcesine benzeyen bir sesle.

"Tamam... Buraya kimse gelmiş olabilir mi? Odamda kimse var mı?"

"Hayır, hanımefendi." Başını sallıyor ve gülümsüyor.

Dişlerimi gıcırdatıyorum ve Nathan'a tekrar lanet okuyarak odaya geri dönüyorum. Kapı arkamdan bir fısıltıyla kapanıyor. Sessizce durup dinliyorum. Hiçbir şey yok. Burada kimse yok. "Nate?" Sesleniyorum.

Yüksek sesle inledim. *Güzel!*

Kıyafetlerimi çıkarıp bir sandalyenin üzerine atıyorum, dişlerimi fırçalıyorum ve günün yorgunluğunu yüzümden atıyorum. Sonra cennet gibi bir yatakta serin çarşafın altına giriyorum. Temiz kokuyor. Uykunun beni ele geçirmesi uzun sürmüyor.

Bölüm 10

Nathan

BEŞ AĞIR SİLAHLI, siyah giyimli adam villanın arkasındaki yemyeşil arazide sessizce ilerliyor. Dışarıda ay yok ve en yakın sokak lambalarını söndürdük. Tek bir vücut gibi hareket ediyoruz. Elektrikli çite on metre kala Alexei sessiz bir işaretle bizi durduruyor, sonra da el kol hareketleriyle bizi ayırıyor. İki adam öne, iki adam arkaya, o ise durumu görebileceği bir yerde kalıyor.

Benzin dolu tenekeleri aramızda paylaştık, susturucuları silahlarımıza taktık ve harekete geçtik. Kambur, hızlı adımlarla Eric ve ben evin arka tarafına doğru ilerliyoruz. Kar maskemi indirdim. Durduk ve çömeldik. Eric de yüzünü kapattı. Yerden bir tutam ot koparıp çite doğru fırlatıyorum. Vızıldıyor ve yere düşerken otlar duman çıkarıyor. Sessizce bekliyoruz ve diğer grubun çiti hallettiğini doğrulayınca bir kilim daha atıyorum. Bu sefer bir şey olmuyor. Eric cıvata kesiciyi eline alıyor ve hızla geçebileceğimiz büyüklükte bir açıklık yaratıyor.

Avlu karanlık, ama ilerlediğimizde her yeri aydınlatan spot ışıkları olacak. Yere çöküp karnımın üzerine yatıyorum ve yarı otomatik tüfeği elime alıyorum. Dirseklerimin üzerinde durarak dürbünden nişan alıyorum. Duvarın çatıyla birleştiği çizgi boyunca ilerliyorum ve ilk lambayı bulduğumda tetiği çekiyorum. Atış sesi yeterince sessiz, ama kırılan cam yere çarptığında bir gürültü çıkıyor. Kıpırdamadan durup gözlemliyoruz ama evin içinden hiçbir hareket yok. Pencerelemler parlak bir şekilde aydınlatılmış ve arkalarından yüksek sesli müzik ve geveze sesler duyulabiliyor. Sabırla bir sonraki spot ışığını aramaya devam ediyorum ve onu sağ köşede buluyorum. Nişangâhın ortasında durana kadar bekliyorum ve bir merminin onu da yok etmesine izin veriyorum. Evin içinden hâlâ bir tepki yok. Bizim için iyi. Onlar için pek değil.

Kulağımda bir ses çatırdayarak canlandı. "*Alfa, tamam.*"

"Bravo, tamamdır," diye

cevaplıyor Eric. Bekliyoruz.

"İkisi oturma odasında, biri mutfakta. Gidin."

Vakit geldi. Ayağa kalkıyorum. Hâlâ çömelerek arka kapıya

doğru koşuyoruz. "Bravo yukarı."

Kısa cevap "*Alfa yukarı,*" oldu.

Kilide bir el atış ediyorum ve Eric kapıyı tekmeleyerek zahmetsizce açıyor. Neredeyse

Aynı anda evin önünden de aynı gürültüyü duyuyorum.

Yarı otomatiklerimiz hazır bir şekilde duvar boyunca hızla kayıyor ve oturma odasına dalıyoruz. Kanepeden fırlayan iki adamı tespit edip üç el ateş ediyoruz ve göğüslerine isabet ettiriyoruz. Vücutları çarpmanın etkisiyle geriye savruldu ve uzaktaki duvar kanla kaplandı. Oyuk uçlu mermiler acımasızdır. Evin diğer ucundan bir kadın çılgılığı duyuyorum, iki el ateş, sessizlik, sonra bir el daha ateş.

"Alfa, temiz," diye duyuyorum kulağımın dibinden ve köşeden.

"Bravo, temiz."

Eric ve ben koridorda yürürken Philipe ve Dean ile karşılaştık. Birbirimize selam veriyoruz. Mutfak olan mezbahaya bakıyorum. Bir kadın yerde kan gölünün içinde yatıyor, gözleri cam gibi ve görmüyor. Sonra dönüp evin arka tarafına doğru yürüyorum ve bidonları getiriyorum. Bir tanesini Eric'e veriyorum ve her odaya, kanepeye, perdeler, yatak örtülerine, kolayca alev alabilecek her şeye benzin dökmeye başlıyoruz. Dean kemerinden küçük bir alev silahı çıkarıyor ve odadan odaya metodik bir şekilde yürüyerek yakında bu evi küle çevirecek şiddetli bir fırın yaratıyor. Geldiğimiz yoldan geri dönüyoruz ve evin arkasındaki yeşillikte toplanıyoruz. Alevler cephe boyunca tırmanırken kükreyen ateşi izliyorum, görüş alanımdaki her pencere beyaz sıcak bir fırının içinde. Dean'in başını sallaması ve bir hareketiyle minibüse geri dönüyoruz. Kar maskemi çıkarıyorum ve yüzümdeki teri silerek nefes alıyorum. Teçhizat ağır, hava nemli ve günün sıcaklığı devam ediyor.

Yirmi dakika sürdü. Dört durağımız daha var.

Yarın, hedefimizin evine Kolombiyalı korumaları yerine beşimiz gideceğiz.

Sydney'in odaya yerleştirildiğini saatler önce teyit ettim. Juan'la gittiği için çok sevindim ve biraz da etkilendim. Ne kadar pervasızca. Öte yandan, reddetmesini de beklemiyordum. O da en az benim ona olduğum kadar bana bağımlı ve bu meydan okumayı kabul etmeyecek kadar La Romana'dan keyif alıyor olamaz. İnce vücudunu, gür saçlarını ve onları yumruğumun etrafına sarmanın zevkini düşünüyorum. Sikimi onun daracık amına sokmayı düşünüyorum ve pantolonum geriliyor. Yatakta bekliyor olacak, yumuşak, sıcak ve esnek. Kaçmak isteyen bir iniltiyi bastırıyorum ve kendimi elimdeki göreve geri dönmeye zorluyorum.

BEŞ EV YANARAK YERLE BİR OLDU. Bu gece dokuz kişi hayatını kaybetti. Ekipmanı yırtıyorum ve karanlık deponun sert beton zeminine bırakıyorum. Çınlama sesleri duvarların arasında yankılanıyor. Yarın icabına bakar, temizler ve tasnif ederim. Meslektaşlarım da aynısını yapacak. Hepimiz iliklerimize kadar yorgunuz, terliyiz, isliyiz ve üzerimize kan sıçramış durumda. İki kez vurulduk ama üstesinden gelemeyeceğimiz bir şey değildi. Bir kadın odadan koşarak çıktı ve neredeyse Dean'in bir gözünü oyuyordu. Öfkeli kadını yere yatırmak zorunda kaldı ve ben göğsüne bir mermi yerleştirirken boğazına bir tekme atarak onu tuttu.

Sadece soğuk su bulunan kirli bir lavaboda, yüzümdeki, boynumdaki ve ellerimdeki en kötü boyayı ve isiyi yıkıyorum, sonra takım elbisemin ceketini asılı durduğu sandalyeden alıp omzuma atıyorum. İş arkadaşlarıma başımla selam verip eski paslı kapıyı iterek açıyorum.

"Russo." Dean'in sesi arkamı dönmeme neden oldu.

"Eşyaların." "Bittim ben. Sabah ilk iş bununla ilgileneceğim."

"Bu gece pantolonun düğümlemiş, Nate." Eric bana bakıyor, gözleri kısılıyor. "İyi bir sikiş olmalı."

Cevap vermiyorum, kargaşadan arta kalanlara sırtımı dönüyorum ve binadan çıkıyorum. Dışarıdaki hava serin. Şoförü aramamaya karar veriyorum, bunun yerine yumuşak, sıcak, büyük olasılıkla uyuyan bir güzelle buluşmadan önce serinlemek için şehirde uzun bir yürüyüş yapıyorum. Bazı görüntülerden kurtulmam gerekiyor: vahşet, çılgınlık, kan ve şiddet. Kendimi kirli hissediyorum ve bu cildimdeki ter ve kurumdan çok daha derinlere iniyor.

Sokaklar sessiz. Köhne blokların, sanayilerin arasından hızla yürüyorum, önce fakir sonra giderek zenginleşen konut alanlarına dönüyorum. Oteline gitmeden önce küçük bir sapma yapıp dairemde on beş dakika geçiriyorum, duş alıp kıyafetlerimi değiştiriyorum. Yanından geçerken gece görevlisi bana başıyla selam veriyor. Sekiz kat merdiveni ikişer ikişer çıkıyorum, sonra kendi anahtar kartımı kilide sokuyorum ve sessizce kapıyı açıyorum.

Dinliyorum. Ses yok. Burada olmalı. Gelmezse büyük hayal kırıklığına uğrayacağım çünkü vücudum onu istiyor. Tamamen ve bütünüyle. Umutsuzca.

Yatak odasına doğru yürürken halı adımlarımı susturuyor.

Önümdeki görüntüden etkilenip durdum. Sydney burada. Uyuyor. Çarşaflar beyaz, vücudunu çenesine kadar kaplıyor. Yüzü solgun ve tam tersine, başının altındaki yastığın üzerinde koyu renk saçlarının taçlandığı bir ihtişam var.

Sidney

BİR SES BENİ UYANDIRDI. Dik oturuyorum, kalbim küt küt atıyor. Kapı aralığında bir adam silueti görüyorum. Geri çekilip ışık düğmesini aradım ama bulamadım.

"Yeni konaklamanızdan memnun musunuz?" Ses sessiz, boğuk.

Bunu çok iyi tanıyorum ve içimden bir ürperti geçiyor. "Seni lanet olası, kibirli pislik!"

Tükürüyorum. Gülüyor ve adımlarını yaklaşıyor. "Beni bu şekilde mi selamlamak istiyorsun?"

"Evet! Buraya geldiğime

inanamıyorum." "Ama yine de geldin."

Yatağa sadece külotumla girdiğim için vücudumun üst kısmında bir iplik bile olmadan oturduğumu fark ediyorum. Tekrar lambaya uzanmadan önce üzerimi örtmek için çarşafı hızla çekiyorum. Düğmeyi çeviriyorum ve yumuşak sarı bir ışık bizi aydınlatıyor. Nathan yatağın kenarında oturuyor. Gerçek olmayan gözlerinde karanlık bir kenar var. Açlık ve tanımlayamadığım bir duyguyla dolu, bu da midemin sıkışmasına neden oluyor.

"Sydney, buraya gelerek bir sınırı geçtiğinin farkındasın."

Sertçe yutkunuyorum, göğsümdeki çarpıntıyla savaşıyorum.

"Çizgi mi? I-" "Kendini bana teslim ettin. Ben emrettim ve sen itaat ettin."

"Hayır... Ben-" Bana dokunmasına bile gerek yok. Bir karıncalanma dalgası doğrudan bacaklarımın arasına fırlıyor. "Sen neden bahsediyorsun?" Fısıldıyorum.

"Ne dediğimi çok iyi biliyorsun Sydney." Eğiliyor ve dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. Belli belirsiz duman ve sigara kokuyor, taze sabun kokusunun altında bir miktar metal var. Gözleri dipsiz bir kuyu gibi karanlık, sonra ağzımı talep ediyor ve nefesim kesiliyor, vücudum hemen karşılık veriyor. Boynumu okşuyor, boğazımı okşuyor, sonra eli

ensemenden tutup beni kendine çekiyor. Öpüşmeyi derinleştirirken, diğer eli omzumun kıvrımını kolum boyunca takip ediyor ve aşağı doğru ilerlerken çarşafı da beraberinde çekiyor. Göğsümü avuçlayarak meme ucunu parmaklarının arasında yuvarlıyor. "Çıplak mısın?" diye fısıldıyor ağzımın içine.

Başımı salladım. "Üzerimde külot var." Gırtlaktan gelen sesimi zar zor tanıyorum.

Beni yatağa itiyor, daha yakına eğiliyor ve vücudumu kendi vücuduyla kaplıyor. "Sana asla külot giyme demedim mi?"

"Hayır," diye yarı gıcırđıyorum.

"Evet, çıkardım. Çıkar şunları." Sesi sert ve talepkâr.

Bakışlarını tutuyorum. "Çıkarmazsam ne olur?"

"Benimle oyun mu oynamak istiyorsun?" diyor, gözleri gölgeli ve sesi aniden çok ciddi.

Ses tonu midemde endişeye yol açıyor. Sertçe yutkunuyorum. Bu adam hakkında gerçekten ne biliyorum? Uçakta güvendeydim, etrafım insanlarla çevriliydi, bu aniden çok güvensiz hissettirdi.

"Ben... hayır... sen

-" Titreyerek söylüyorum, sesim titriyor.

"Syd." Parmağını dudaklarıma götürerek beni susturdu. "Korkma. Dediğimi yap. Külotunu çıkar."

Gergin bir ürpertiyle nefes veriyorum. Doğrulup çarşafın belime kadar düşmesine izin verdiğimde içimde sıcaklık dalgaları dolaşıyor. Ellerimi altına daldırıp külotumu çıkarıyorum ve onun önünde sallıyorum.

"Onları ben alacağım," diyor, onları benden kaparken ve gülerken. Bu beni biraz rahatlatan özgürleştirici bir ses. Bir sonraki anda çarşafı bedenimden sıyrıp beni aşağı itiyor ve önünde cırılçıplak uzanıyorum. "Çok güzel. Kesinlikle çok güzel." Üzerime eğilip göğüslerimi öpüp dişlerken, onları avuçlarken, göbeğimin üzerinde bir yol öpmeye devam ederken meme uçlarımı sıkarken sesi tahrikle kalınlaşıyor. Bacaklarımı ayırarak beni iyice açıyor ve ağzını amıma dayıyor, bir parmağını içime sokarken dili klitorisimi buluyor. İçimde kabaran heyecanın çıldırtıcı telaşıyla nefesim kesiliyor. Ayak parmaklarım kıvrılıyor ve uzuvlarımı kontrol edemediğimde neredeyse başını kalçalarımın arasına sıkıştırıyorum. Durduğunda inliyorum. Kalçalarımı birbirinden ayırıyor, bu sefer daha sert bir şekilde, kıkırdayarak, doğrulmadan ve tekrar yukarı çıkıp beni derinden öpmeden önce. Dudaklarında kendi tadımı alıyorum.

"Beni soyun."

Titreyen uzuvlarımla ayağa kalkıyorum ve takım elbise ceketini itiyorum, yere düşürmeden önce önünde alaycı bir şekilde sallıyorum. Gözlerini kısıyor ama bir şey söylemiyor. Kravatını gevşetip başının üzerinden çekiyorum. Devriliyormuş gibi yaparak öne düşüyorum ve burnuna bir öpücük konduruyorum. Ellerini kalçalarımın koyarak refleks olarak beni sabitliyor, dokunuşu çıplak tenimi kavuruyor.

Her seferinde bir düğme açarak gömleğini çıkarıyorum ve ortaya çıkan her yeni ten parçasına bir öpücük konduruyorum. Üzerinden çıkarıp yerdeki yığına ekliyorum.

"Ateşle oynuyorsun, kızım."

Dilimi ona doğru uzattım ve beni bir anda sırtüstü yatırdı, vücudu benimkiyle aynı hizadaydı. Sert bir çıkıntı kalçalarımın tepesine baskı yapıyor, amımın beklentiyle sıkılmasına neden oluyor, ama onu itiyorum.

"Hey, daha bitirmemiştin."

Beni süzüyor, sonra ayağa kalkıyor, aç gözlerle bana bakarken gözleri neredeyse simsiyah. "Devam et," diye homurdanıyor.

Kemerini ilmeklerinden çıkarıp yere bırakırken bakışlarımız kilitleniyor. Fermuarı aşağı çekerken, sert boyuna sürtündüğümde emin oluyorum. Kıpırdıyor ve bir homurtu çıkarıyor. Sırıtiyorum ve onu sırt üstü itiyorum, sonra birkaç sarsıntılı hareketle pantolonunu ve çoraplarını çıkarıyorum. Arkama yaslanıp, yaptığım işe ve önümdeki pozitif güzellikteki yaratığa hayranlıkla bakıyorum. İç çamaşırına bakarak başını sallıyor. Bunu yapmaktan çok mutluyum.

Yatağımdaki nefes kesici adamı içime çekerken titriyorum.

Bölüm 11

Nathan

Biraz ağırdan alıyor, küçük kız. Üzerine atlamamak için kendimi kontrol etmem gerekiyor. Onu altımda istiyorum, onu anlamsızca becermek, çılgınlıklarını duymak. Şiddet, kan ve adrenalinle kafam iyi. Bunların her bir parçasını ona aktarmak istiyorum. Sikim kaya gibi sertleşti ve gözleri kasıklarımınla yüzüm arasında gidip geliyor. Harika bir şekilde güvensiz görünüyor. O masumiyetin her zerresini yok edeceğim. Onu benim yapacağım. Hayatının sonuna kadar beni hatırlamasını sağlayacağım. İlk reddedilişinin bedelini ona ödeteceğim. O bu gece benim. Kulüpte yumuşak güzelliğiyle beni büyüleyen tatlı kız burada, benimle, ona asla sahip olamayacağını düşünen canavarla birlikte. Parmaklarımı ensesindeki saçlara doluyorum ve onu kasıklarına bakacak şekilde aşağı itiyorum.

"Beni ağzına al." Uçakta başını kucağıma yaslayıp yanağını sikime dayadığından beri dudaklarını etrafımda hissetmek, tüm uzunluğumu boğazına gömmek istiyordum.

Yemyeşil dudaklarını sikimin başının etrafına sarıp beni ateşlerken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Dili ucun etrafında dönüyor ve sanki içimde bir elektrik şimşegi çıkıyor. Sikimin ilk kısmını içine alıyor, ağzını onun etrafında şekillendiriyor. Çarşafı kavırıyorum ve onu aşağı itmemek ve kendimi boğazına gömmek için çok mücadele ediyorum. Açıkça deneyimsiz ve uçakta söylediklerini hatırlıyorum, bu yüzden zamanımı biraz daha bekleyeceğim.

Tüm vücudum serbest kalmak için kükrüyor, bastırdığım tüm enerjimi onun üzerinde boşaltmak, onu tamamen merhametime bırakmak istiyorum. Onu sırt üstü çevirerek kalçalarını ayırmaya zorluyorum. Parmaklarımı onun küçük, dar amcığının içine sokuyorum, ne kadar ıslak olduğunun tadını çıkarıyorum. Eğiliyor ve inliyor. Onu susturuyorum, tatlı dudaklarını kendi dudaklarımla yakalıyorum, diliyle savaşıyorum, her yarığı keşfediyorum, ciğerlerinden nefesini çalıyorum. Daha sert itiyorum, onu sıradakine hazırlıyorum, çünkü onu öyle sert becereceğim ki adını bile bilmeyecek. Elimi sırlıslamak amından çekerek kalçalarını kavırıyorum ve kendimi konumlandırıyorum. Onu, parlayan gözlerini, ayrılmış dudaklarını, hızla yükselip alçalan göğsünü içine almak için bir an duraklıyorum, sonra ileri doğru itiyorum, sonuna kadar. Onu aşağı itiyorum, onu sertçe alırken yatağa sabitliyorum, kalın horozumu terk edilmiş bir şekilde ona itiyorum. Buna çok ihtiyacım var. Ona ihtiyacım var.

Her itişte çığlıkları daha da yükseliyor. Uyarılmışlığı bana geçiyor, nefes nefese kalıyor, kaygan teni terden parlıyor. Parlıyor. Gözleri büyük ve güven dolu. O en çok

gördüğüm en güzel şey.

"Kahretsin, bana ne yaptın?" İnledim. Çekiyorum, sikim ıslak ıslak parlıyor, kaya gibi sert. Mağara adamı gibi hissediyorum. "Arkanı dön. Eller ve dizler."

Ayağa fırlıyor ve ona söylediğimi yapıyor, bana doğru tereddütlü bir bakış atıyor ama gözleri kapanıyor, yanakları kızarıyor. Ellerimdeki çamur gibi. Beni istiyor ama yine de biraz endişeli. Buna bayılıyorum.

Mükemmel şekilli, sıkı, yuvarlak kıcı solgun ve lekesiz. Kıç yanaklarının arasındaki şişmiş koyu pembe ete hayranım. Benim için çok ıslak.

"Bacaklarını aç." O itaat ederken, amını avuçluyorum ve birkaç parmağımı içine sokuyorum, sık bir şekilde itiyorum, onu titretiyorum. "Hoşuna gitti mi?"

"Çok fazla," diye inliyor.

"Ne kadar küçük bir seks kedisine dönüştün."

Tek cevabı derin bir inilti oluyor, aynı anda hem daha derine itiyorum hem de kıcına sert ama aşırı sert olmayan bir tokat atıyorum. Sarsılıyor ve elimi geri itiyor.

Noktayı okşuyorum, sonra parmaklarımı içeri ve dışarı hareket ettirirken aynı anda biraz daha sert bir şekilde tekrar tokatlıyorum. "Çok güzel bir kıcın var, Syd."

"Seni içimde istiyorum," diye inliyor. "Kaba olmayı bırak."

Diğer yanağına tokat atıyorum. İki kere. Vücudu darbenin etkisiyle sarsılıyor. Çığlık atıyor ve geri çekiliyor, ama sonra geri geliyor, ben klitorisini okşarken, şişmiş yumruyu fiskelerken eğiliyor, titriyor.

"Daha kabalığa başlamadım bile, tatlım." Nefes alışlarının tadını çıkararak ona tekrar tokat atıyorum. "Teninin daha da ısındığını hissediyor musun? Amının nasıl yandığını?"

Yüzünü yatağa bastırıyor, yumruklarını sıkıyor. "Bilmiyorum," diye inliyor.

Onu tekrar tokatlıyorum, biraz daha sert. İçinden bir titreme geçiyor ve kamburunu çıkararak benden uzaklaşıyor, ama yine de kaçmıyor ve kalçalarını itişime ayak uydurarak sallamaya devam ediyor. Üzerine eğildim, ağzımı kulağına dayadım. "O zaman neden hâlâ önümde dört ayak üzerinde duruyorsun?"

"Bu... Bu da iyi," diye pantolonunu indirdi.

Güzelce kızaran kıç yanaklarındaki çiçek açan bölgeleri okşuyorum, sonra eğilip onları birbiri ardına öpüyorum.

"Güzel," diye fısıldıyorum. "Sikimi içinde hissetmek ister misin?"

Tutarsız bir ses çıkarıyor. Ona tokat atıyorum. Sertçe. Ağlıyor. "Öyle mi?" Ona bir tokat daha attım. Kıpırdadı ve yana doğru kıvrıldı. Kalçalarından tutup onu tekrar yukarı çektim. "Bana geldin, hatırladın mı? İzin istemediğimi zaten biliyordun." Bir kolumla kalçalarını kavrayıp onu sıkıca sabitleyerek tekrar tokatlıyorum, teni yavaş yavaş hafif benekli bir hal alıyor. Bu manzara ve onun isteksiz teslimiyeti karşısında sikim seğiriyor. "Başka türlü davranma."

"Acıyor," diye inliyor.

"Biliyorum." Isınmış tenini yoğurarak bir inilti daha çıkarmasını sağlıyorum. "Ama bana durmamı söylemedin, değil mi?" Onu tekrar tokatlıyorum, biraz daha hafif, sonra tekrar ve tekrar, bir yanağına, sonra diğerine, kısmen amına.

Çığlık atıyor ve sarsılıyor, nefes nefese kalıyor. Sikimi hizaladım ve hızlı bir hamleyle içine girdim.

Göğüslerini ellerimle yakalayıp, iterken meme uçlarını sertçe çimdikliyorum. "Benim için gel, bebeğim."

Sydney öne, yatağa doğru düştü. Ben de aynı şeyi yapıyorum, boynunu ısırp onu işaretlerken

amına vuruyorum. Bir elimi bacaklarının arasına götürüp şişmiş klitorisini buluyorum. "Benim için gel."

Tüm vücudu geriliyor ve göğsü kabarıyor. Amcığı kasılmalarla patlayıp sikimi kucaklarken gözlerinde yaşlar var. İçimde kendimi daha fazla tutabilecek tek bir lif bile yok ve ben

Hayatımda hiç hatırlayamadığım kadar sert boşalıyorum. Boynunu tekrar ısıırıyorum, onu kendime çekiyorum, ter içinde ve nefes nefese kalıyorum. Tüm bastırılmış enerjim, cinayetler, alev alev yanan ateşler, adrenalin, onun çığlıkları, hepsi çok fazla. Sıcacık, daracık amının içine gömülmüş sikimin hissinde kendimi kaybediyorum, kalbim bir maraton koşmuşum gibi atıyor.

Yana doğru düşünüyorum ve onu kendime çekiyorum, sırtı göğsüme dönük. Elim kışındaki sıcak teni buluyor ve parmaklarımı hafifçe üzerinde gezdiriyorum. "İyi iş çıkardın."

"Aklın başında değil," diye mırıldanıyor. "Bu kötülüğün on tonuydu."

Sırıtırıyorum ve ona hafif bir tokat atıyorum. "Ama yine de buradasın." Bildiğinden daha haklı. Aklım tamamen başımda değil ve onun bu geceki itaati içimde karanlık bir şeylerin canlanmasına neden oldu. Onu ne kadar zorlayabileceğimi keşfetmek istiyorum. Ve sonra biraz daha zorlamak. Düşüncesi bile sikimi titretiyor. Ben o kadar iyi biri değilim ve o da bunu deneyimlemek üzere.

Sydney kollarımdayken uykuya daldım, uzun zamandır ilk kez tamamen rahatlamıştım.

Telefonumun sesi beni sarsarak uyandırıyor. Gürültünün kaynağını bulmak için komodini okşarken bir rüyadan gelen belirsiz görüntüler hızla kayboluyor. Ekranı bakıyorum ve aramayı açıyorum.

"Bir dakika," diye fısıldıyorum, sonra Sydney'nin sıcak, yumuşak bedeninden sıyrılıyorum, ona yaşattıklarımın sonra kollarımda bu kadar güvenle yatıyor olmasına şaşırıyorum. Parmak uçlarımla diğer odaya geçip Alexei'nin gecenin bir yarısı ne halt istediğini sorarken aklıma gelen düşünceyle yüzümü buruşturuyorum. Görüşmeyi bitirdikten sonra yatağa özlemle bakıyorum ama tekrar yatağa girmeden önce yıkanmaya karar veriyorum.

Kadınlardan payıma düşeni aldım ve pek çok tatmin edici deneyim yaşadım, ama bu güzel esmerde beni derinden etkileyen bir şey var. Bana ne yaptığını, neden bu kadar özel olduğunu bilmiyorum. O sadece bir piliç. Tavladığım kızlarla hiç sohbet etmem. Tabii, biraz havadan sudan, biraz da edepsizce ama hiç oturup rahatlayıp sohbet etmedim. Benimle Le Bain'e gelseydi Sydney'le de bunu yapmazdım. Bize bu şansı vermezdim. Dürüst olmak gerekirse nasıl yapacağımı bildiğimden emin değilim. Uçaktaki o saatler boyunca ve sonra dün gece, onun arkadaşlığını çok özlediğimde, onda bir şeylerden hoşlandığımı fark ettim. Bir insan olarak. Beni daha fazlası için meraklandırdı. Tabii ki çok daha fazla seks ama aynı zamanda nasıl ifade edeceğimi bilmediğim bir şey. Kırılganlığı mı? Dürüstlüğü? Daha önce aile dışından hiç kimsede hissetmediğim güven duygusu?

Duş alıp kurulandıktan sonra, onu rahatsız etmemek için hafifçe öpüyorum ve tekrar yanına tırmanıyorum. Saçlarıyla oynuyorum, parmaklarımın arasından kaymalarına izin veriyorum, sonra sadece yanağını okşuyorum. Çok memnun ve çok masum görünüyor. Onun gibi bir kadının kollarımda yatacağı hiç aklıma gelmezdi.

Ben yok ederim. Yaptığım şey bu. Bunu da mı yok edeceğim? Onu da mı?

Bölüm 12

Sydney

Yan odadan gelen alçak bir sesle uyandım.

"Mm-hmm-altı? -o da orada olacak mı? -ve sonra her zamanki yerin? -tamam-hayır, bir nedenden dolayı heceleyemiyorum-eğer gelmezse ne olacağını biliyorsun-malzemeyi aldın mı? -Pekala, görüşürüz o zaman."

Yumuşak halının üzerinde ayak seslerinin sessiz hışırtısı yaklaşıyor ve ben gözlerimi kapatıp uyuyormuş gibi yapıyorum. Duymamam gereken bir şeye kulak misafiri olmuşum gibi hissediyorum. Yanımdan geçiyor ve duş alırken su şakırdıyor. Geri döndüğünde, taze frezya kokulu sabun kokusuyla çarşafın altına tırmanıyor ve beni kendine çekiyor, göğsünü sırtıma dayıyor. Ensemi öpüyor, sonra saçlarımla oynuyor, beni okşuyor. Çok ama çok şefkatli. Zar zor nefes alabiliyorum. Bu aşk değil. Ben aptal değilim. Daha yeni tanıştık. Ama şu anda kendimi saygıdeğer hissediyorum, sanki onun hayatındaki en değerli şeymişim gibi.

Tekrar uykuya dalarken nefes alış veriş değişir.

Ben uzun süre uyuyamıyorum. Zihnim dönüyor. Her yerim ağrıyor. Kıçım acıyor, bacaklarımın arası ağrıyor, meme uçlarım o kadar hassas ki çarşafa zar zor değiyorlar ve ensemi dikkatlice parmakladığımda dişlerini gömdüğü yerde şişlikler var.

Dürüst olmak gerekirse biraz şoktayım. Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Vücudumdaki tüm sinirler yanmamıştı, ihtiyaçtan çatırdamamıştı, neredeyse bayılmama neden olan bir orgazmda bir sonraki nefesimi alamamıştım.

Ve kendimi hiç bu kadar savunmasız, bu kadar sarsılmış hissetmemiştim.

Bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum. Güçlü kolları şimdi etrafımda güvende hissettiriyor, ama üzerimdeki gücü, beni iradesine nasıl boyun eğdirdiği beni korkutuyor. Bununla başa çıkabileceğimden emin değilim. Onunla. O çok fazla.

TELEFONU SES ÇIKARMAYA BAŞLADI. Uykulu bir halde gözlerimi açtığımda o arkasını

dönüyor ve delici sesi kesiyor.

"Saat kaç?" Mırıldanıyorum. Sisle savaşıyorum, neredeyse yüzeye çıkmayı başaramıyorum. Sanırım sonunda uyuyakalmışım.

"Kalkma zamanı," diye cevap veriyor ve yataktan kalkmadan önce bana sarılıyor.

Sızlanıyorum ve gözlerimi tekrar kapatarak yana dönüyorum. "Hayır gerçekten, saat kaç?" "Altı," diyor. Hareket ettiğini duyuyorum.

"Ne?" Gözlerimi bir aralık açıyorum. "Uyumak istiyorum. Gerçekten şimdi kalkmak zorunda mısın?"

Gülüyor. "Uykucu. İlgilenmem gereken şeyler var. Tatildesin, yatakta kalabilirsin. Ya da... duшта bana katılabilirsin."

Gizli telkin doğrudan içime işliyor. Onunlayken bedenimin zihnime bağlı olmadığı açık.

"Uyandım." Yataktan fırlıyorum, şimdiden karıncalanıyorum, bana dokunmasını istiyorum. Sırıttırıyor ve beni takip etmem için işaret ediyor. Çıplağım ve tenimdeki kurumuş ter, havadaki soğukla birleşince kısa sürede titriyorum. Bir elini suyun akışına tutuyor, sonra elimi tutuyor ve beni kendisiyle birlikte çekiyor. Elleri kalçalarımın, beni kendisine doğru çekiyor. Sertleşiyor, hâlâ hassas olan popoma bastırıyor. Başımı arkaya yaslayıp sıcaklığı içime çekiyorum.

Beni bırakıyor ve bir şeylerle oynadığını duyuyorum. Kaygan, sabunlu elleriyle boynumu okşuyor, sonra aşağıya doğru kayıyor, göğüslerime, sonra daha aşağıya, karnıma, kalçalarımın, kalçalarımın iyi bakıyor. Birkaç kez ileri geri kayarak bacaklarımın arasında gittikçe ağrıyan bir bölgeyi okşuyor. Çömelerek bacaklarımı ayaklarımın kadar sıvazlıyor. Elleri vücudumun kaygan hatlarını takip ederek yukarı çıkıyor ve parmaklarını şefkatle boynuma doluyor. Beni ısırıldığı yerdeki ağrıyan bölgeden geçerken irkiliyorum. Oraya hafif bir öpücük konduruyor.

"Acıyor mu?"

"Mm-hmm."

"Kımıldama." Bir kapağın açılıp kapanma sesini duyuyorum, sonra elleri saçlarımın arasından geçiyor ve kafa derime masaj yapmaya başlıyor, uzun yelelerimi iyice yıkıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve zevkle inliyorum. Bu saf altın. Beni suya sokuyor ve durulanıyorum, sonra arkamı dönmeye başlıyorum.

"Ah-ah," diyor ve beni sabitliyor. "Kal." Beni kendine çekiyor ve ereksiyonunu kalçalarımın arasına kaydırıyor, benimle alay ediyor, ileri geri hareket ediyor. Eğilip onu içime almaya çalışıyorum ama hiçbir yere varamıyorum. "Beni nerede istiyorsun?" diye soruyor boğuk bir sesle, boynumdan nefes alarak.

"Ah," diyorum, tutarlı düşünceler ya da bilinen herhangi bir dile benzeyen herhangi bir şey oluşturamıyorum.

Elleriyle göğüslerimi kapatıyor ve sıkıyor. "Söyle bana." Meme uçlarımı sertçe çimdikliyor, sonra elleri aşağı kaymadan önce onları şefkatle okşuyor.

"Lütfen," diye inliyorum ve popomu onun ereksiyonuna doğru itiyorum.

"Lütfen ne?" Kalçalarımı sıkıca kavırıyor, sert boyu ağrıyan kıvrımlarımla alay ediyor. Çok yakın, ama orada değil.

"Çok kötüsün," diye nefes nefese kaldım ve kıvrandım.

"Oh, Syd. Sen 'kaba' kelimesinin anlamını bilmiyorsun. Arkanı dön."

Geri çekiliyor ve ben onun dokunuşunu çok özleyorum. Yüzümü ona dönüyorum. Gözleri alev alev yanıyor, maviden çok siyah. İçinde boğulacak gözler. Yüzünü, biçimli burnunu, yüksek elmacık kemiklerini ve dolgun ağzını inceliyorum. Koyu renk saçları kafa derisinde düzleşmiş ve birkaç teli şakaklarını örtüyor. Ona dokunmak için elimi kaldırıyorum ama elimi havada yakalıyor.

"Dizlerinin üzerine çök." Elini uzatıp bir havlu çekti ve aramızda yere bıraktı, sonra bir elini

başına koydu ve beni aşağı itti. "Sikimi ağzına al."

Sesi tahrik edici bir tonda ve içimi ürpertiyor. Ona geçici olarak dokunuyorum, deniyorum, biraz içine alıyorum, sonra biraz daha cesaret ediyorum. Bir eliyle kendini destekliyor

ve diğeriyle saçlarımı tutuyor, daha derine itiyor, yavaşça itiyor. Gevşemeye ve içeri girmesine izin vermeye çalışıyorum ama reflekslerim bana karşı çalışıyor ve ellerimi onun kalçalarına koyup öğürerek geri itiyorum.

"Boğazını gevşet." Tekrar daha derine itiyor ve daha da derine, içeri ve dışarı itiyor. Gözlerim yaşıyor ve salyalarım üzerime akan suya karışıyor. Öğürüyorum ve itmeye çalışıyorum. Bana bir an için izin veriyor, sonra sonuna kadar itiyor ve beni orada tutuyor. Göğsüm kabarıyor ve nefes alamıyorum.

"Kendine dokun."

Emredici sesi içime bir sıcaklık dalgası gönderiyor ve bir elimi bacaklarımın arasına sokuyorum, ne kadar kaygan olduğumu hissedince şok oluyorum. Klitorisime masaj yaparken ve parmaklarımı içeri iterken, havasızlığın artan ıstırabından sersemlemiş hissederek inliyorum. Sonuna kadar çekiyor ve uzun, hırıltılı bir nefes alarak fayansların üzerine dört ayak üzerine düşüyorum.

"Tam bir pisliksin," diye mırıldandım.

"Bak nasıl da ıslatıyor seni. Ayağa kalk. Arkanı dön. Ellerini duvara koy."

Ayağa kalkarken bacaklarım titriyor. Boğazım ağrıyor ama bu, beni doldurması için çığlık atan amımın hissettikleriyle kıyaslanamaz bile. Avuçlarım soğuk fayansların üzerindeyken, kalçalarımı kavradığında ürperiyorum. Aletini ileri geri kaydırıyor, şişmiş kıvrımlarıma sürüyor, sonra içime sokuyor. Sertçe. Saçlarımdan tutup çekerken, başımı geriye itip boynumu zorlarken, içime girdiği için haykırıyorum ve nefes nefese kalıyorum. Hızı neredeyse dayanılamayacak kadar fazla, her itiş derinlere vuruyor.

"Kendine dokun," diye fısıldıyor kulağıma yakın. "Gel bana. Sikimi sıkıştığını hissetmek istiyorum."

Eli popomu okşuyor ve ben yine şaplak atıp atmayacağını bilmeden geriliyorum, ama başparmağını kıç yanaklarımın arasından geçirip diğer girişime bastırıyor. Daha önce hiç dokunulmamış minik deliğim, o dürtükledikçe yarı panikle kasılıyor.

"Çok sıkı," diye inliyor. "Bir sonraki keşfedeceğimiz şey bu."

Kalbim boğazıma kadar fırladı. Bunu kesinlikle bilmiyorum. "Nathan-" Sesim biraz titriyor.

"Öğreneceksin," diyor ve kışıma sert bir şaplak atıyor. Bir solukla, ani acıdan ayak parmaklarımın üzerinde yükseliyorum.

Elleri göğüslerimi avuçlamak için hareket ediyor ve içimde öfkeyle hareket ederken onları sertçe yoğuruyor. Meme uçlarını çimdikliyor ve acı okları içime doğru fırlayan bir ısıya dönüşüyor. Bir parmağımı klitorisimin üzerinde gezdiriyorum. Beni bu kadar sıkı tuttuğu için şanslıyım, çünkü kendimden geçip iç duvarlarım kasıldığında tüm kontrolümü kaybediyorum. Bana acımasızca vuruyor ve çığlıklarına kendi derin iniltileriyle katılıyor. Süitimiz yeterince yalıtılmış olamaz, tüm otel bizi duymuş olmalı.

Sonra, zar zor yürüyebiliyorum. Bacaklarım titriyor, kalbim çarpıyor. Hâlâ sıcak, rahatsız ve biraz da uyuşmuş durumdayım. Zihnim dönüyor. Nathan'la seks iyi, tuhaf ve korkutucu. Giyinirken telefonu çalışıyor.

"Bir dakika," diyor ve balkonun kapılarını açarak dışarı çıkıyor.

Aşağıdaki şehirden gelen sesler bana çoktan uyandığını söylüyor. Sesi sokaktan gelen kakofonide boğuluyor ama yüzünün karardığını, yüz hatlarının daha önce görmediğim bir şeye dönüştüğünü izliyorum. Neredeyse uğursuz. Sonra beni ona bakarken yakalıyor ve aptal kalbimi titreten bir gülümsemeyle ağzı genişliyor. Bunu 'düşünmeyeceğim şeyler' kutusuna koyuyorum. Nasıl olsa bana söylemeyecek.

Otelden bir blok ötede küçük şirin bir kafede birlikte kahvaltı ediyoruz.

"Emrinize amade olması için bir şoför ayarladım. Ön büro personeli size yerel turistik yerler veya plajlar, barlar, mağazalar, teknenizi sallayan her şey hakkında bilgi verebilir. Muhtemelen hiç okumadınız

Santo Domingo'da ve seni buraya çektiğimden beri-"

Ona bakıyorum, üzerinde omlet parçası olan çatal tabağımla ağzım arasında sıkışıp kalmış. "Sen mi ayarladın? Bak, buraya kendi planlarımla geldim ve kendi düzenlemelerimi nasıl yapacağımı biliyorum. Seni buraya kadar takip etmeye karar vermiş olsam bile bu gerçekleşecek."

"Yaşlı bir adamı şımart, Sydney. Israr ediyorum." İnanamayarak ona baktım. "Yaşlı mı?"

"Bazen bunu hissediyorum. Bak, bir kez olsun biri için iyi bir şey yapmak istiyorum." Bakışları benimkilerden ayrılmıyor, sanki tepkimi ölçüyormuş gibi.

Gözlerimi kısıyorum. "*Bir kez olsun*". Sormayacağım, nasıl olsa susacak. Daha fazlasını öğrenebileceğimi hiç sanmıyorum. Aklım bir şey düşünebilir, ama ağzım susmayacak.

"Yemin ederim, bazen ağzından çıkan şeyler yüzünden ne halt ettiğini merak ediyorum."

Gözleri bir ton kararır. "Syd, teklifimi kabul et."

Peki ya yapmazsam? Ama birden bunu söylemeye korkuyorum. Göğsümdeki çarpıntıya karşı yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. "Tamam. Kulağa faydalı geliyor. Olabilir. Bu 'yaşlı adamı' mutlu eder mi?"

"Çok." Sırıttıyor. "Ve bu gece için güzel bir şeyler al. Dışarı çıkacağız."

"Öyle miyiz?" Kalbim mutlu bir sarsıntı geçiriyor. "Dışarı" kulağa neredeyse normal geliyor. Biraz normal kullanabilirim. "Ne tür bir 'dışarı'?"

"Restoran. Bir elbise giy. Ya da etek. Külot yok."

"Senin sözün benim kanunumdur," diye cevap veriyorum, alaycı bir şekilde.

Gözleri parlıyor. "Öğreniyorsun." Daha yakına eğilir ve fısıldar. "Seni ödüllendirebilirim."

İçimden bir ürperti geçiyor. Onun ödülllerinden haberim yok. Önümdeki olağanüstü güzel adamı inceliyorum, vücudum ona, ellerine, ağzına, bana verdiği zevke bakarak zaten tepki veriyor. Ama aynı zamanda acıya da. Şaplak. Isırma. Birdenbire hiçbir şey hakkında bir şey bilmiyorum. Belki de bu iyi bir fikir değildi? Onu istiyorum ve o beni korkutuyor.

Başını eğip beni süzüyor. Ne düşündüğünü bilmiyorum ve bilmek istediğimden de emin değilim. İçimi görmesinden korkuyorum.

"Bu geceye kadar." Ayağa kalkıyor, cüzdanından birkaç banknot çıkarıp önümdeki masaya koyuyor, sonra dönüp gidiyor.

Bir süre daha kafede kalıyorum, önümde ikinci bir fincan kahve. Berbat durumdayım. Ağrıyan bir karmaşa. Her yerim ağrıyor. Bir parçam daha fazlasını istiyor, bu esrarengiz, gizemli adamla birlikte olmak istiyor. Hem bedenimi hem de zihnimi zorlayan ve dürten, olduğumu sandığım kişiyi benden alan ve beni çıplak bırakan bu adamla.

Sonunda ayağa kalktığımda ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Bölüm 13

Nathan

DIEGO GARCIA henüz gardiyanı olmadığını bilmiyor. Tembelin tekidir ve on birden önce nadiren kalkar. Gecenin yarısında içki içmiş ve metreslerinden biri olan Senyorita Alicia Abila'yı ziyaret ettikten sonra geç saatlerde geri dönmüş. Sabahın erken saatlerinden beri evinin önünde üç adam bekliyor. İki gece muhafızının vardiyaları bitmeden hemen önce, gündüz vardiyasının gelmediğini fark edemeden halledildiğine dair bir mesaj aldım. Devriye düzenleri haftalardır izleniyor. Herkesi alarma geçirmeden diğerleri gibi dışarı çıkarılamazlardı. Lojistiği çalıştıramadık.

Operasyonun bu kısmını denetliyorum ve ıslak çalışmaya katılmıyorum. Bir ara sokakta, malikâneneden görünmeyen bir minibüste oturuyorum, kulağımda bir kulaklık, ağızımda bir mikrofon ve önümde birkaç ekran, hepsi de diğerlerinin taşıdığı ekipman üzerindeki kameralardan yayın yapıyor. Ben de tam donanımlıyım, yanımda sessizce oturan Dean de öyle. Bir şeyler ters giderse harekete geçmeye hazırız.

Diego'nun çocukları yedi kırk beşte şoförleriyle birlikte okula gitti. Karısı saat onda manikür salonuna gitmek için ayrıldı. İçeri girdiğimizde içerideki personeliyle ilgilenilecek.

Vakit geldi. Bir birim olarak eve doğru ilerliyorlar. Nabzım hızlanıyor. Bu boku bağımlılık yapan şey bu. Başka neyin böyle bir heyecan verebileceğini hayal bile edemiyorum. Aklım bir an Sydney'e gidiyor. Gözleri yaşarırken sikim boğazından aşağı iniyor, yüzünde hafif bir korku var. Evet, aklıma birkaç şey daha geliyor.

Sera kapısının kilidi kolayca hallediliyor ve sonra içeri giriyorlar. Ayrılıyorlar ve her odayı temizlerken hareketlerini üç farklı ekrandan takip ediyorum. Bir adam ortaya çıkıyor ve göğsünden iki kurşunla vuruluyor. Hiç ses bile çıkarmıyor. Başka bir ekranda mutfağın arkasındaki depoda bir kadınla ilgileniliyor. Temizlikçi kadını bulmak en uzun süreyi alır ama sonunda onu üst kattaki bir banyoda bulurlar. Diego'nun kendisine biraz fazla yakın, ama bu kadar ileride uyarılıp uyarılmaması önemli değil.

Öyle olmadığı ortaya çıktı. Ekibimiz ana yatak odasına girdiğinde, üç farklı açıdan şişman ve çıplak bir göbeğin çirkin görüntüsüyle karşılaşırız. Adam tamamen çıplak, buruşuk bir horoz yağın altında zar zor görünüyor. Ağır horlama hepimizin kulaklarını dolduruyor.

Dean ve ben birbirimize bakıp yüzümüzü buruşturuyoruz.

Eric, tabii ki, onu bir patlamayla uyandırmanın sadizminden zevk alıyor ve kulağına kükrerken yarıçapın ucunu Diego'nun göğsünün yan tarafına çarpıyor.

"Kalkma zamanı, seni çirkin pislik!"

Diego Garcia kelimenin tam anlamıyla sıçrayarak uyanır ve acınası bir kaçma çabasıyla yatağın öbür ucuna gitmeye çalışır. Adamlardan ikisi silahlarını yüzüne doğrultur ve o hareketsiz kalır, yatağın yarısına kadar donmuş, inlemektedir. Eric silahın namlusuyla dolaba doğru bir işaret yapıyor. "Giyin," diye homurdanıyor

"Ne- Kim- Param var!" Diego kekeliyor, yüzü panik ve korkunun bir resmi.

Philipe silahını adamın yüzüne doğru kaldırır. "Ya giyinirsin ya da seni çırılçıplak dışarı sürükleriz. Seçim senin.

Bir dakikan var," diye homurdanıyor.

Birden evin sol tarafındaki çimenlikte bir hareket görüyorum. Bizimkilerin hepsi yukarıda, personel halledildi, kimse olmamalı. Nabzım hızlandı. Dean ve ben birbirimize bakıyoruz, sonra bir kapı açıp minibüsün arkasından atlıyorum. Doğruca kapılara doğru koşuyorum. Bu noktada kimse beni görmemeli çünkü hiç nöbetçi kalmadı ve komşular çok uzakta. Binanın köşesine gizlice yaklaşıp etrafına bakıyorum, silahım hazır. Genç bir kadın korku içinde eve bakıyor, geri çekiliyor, sabah çiyinden hâlâ ıslak olan çimlerin üzerinde kayıyor. Ev bu tarafı gölgeliyor ve güneş henüz onu kurutmak için ulaşmadı.

Ona doğru koştum, yarı otomatik silahı ona doğrulttum. "Kımıldama." Dondu kaldı ve bana baktı. Bir bacağını onunkinin arkasına geçirdim ve sırtüstü düştü. Namluyu yüzüne bir santim yaklaştırarak, "Kimsin sen?" diye homurdandım.

Gözyaşları kabarıyor ve yanaklarının kenarlarından aşağı dökülüyor, yere damlamadan önce kulaklarında birikiyor. Bana bakıyor, gözleri kocaman ve korkmuş. "Çiçek dağıtıyordum," diye fısıldıyor, sesi kırık ve kısık.

Onu öldürmeliyim, ama içimden bir ses bu düşünceye karşı çıkıyor. Çok genç, daha on sekizinde bile değil. Neredeyse kız kardeşim Angela'nın on altı yaşındaki haline benziyor, uzun süredir komşuları olan yaşlı bunak ondan yiyecek taşımaya yardım etmesini istemiş ve sonra da ona tecavüz etmişti. Sanırım onun masumiyetinin yok edildiğini görmek beni ondan daha çok üzdü.

Kızın kolundan tutup, sertçe ve morartarak ayağa kaldırıyorum. "Ayağa kalk ve benimle gel." Hâlâ kolundan tutarak onu çimlerin üzerinden, çakılların üzerinden minibüse doğru itiyorum. Tekrar tekrar tökezliyor ve ben onu sabit tutmak zorunda kalıyorum. Dean kapıyı açıyor ve kızı içeri itiyorum. Kıvrılmış, dehşet içinde bize bakıyor. "Kapa çeneni," diyorum Dean'e. O daha tek kelime bile edemedi.

Başını onaylamaz bir şekilde sallar.

Telsiz çatırdayarak canlanır. "*Geri çekilin.*"

Dean öne atlar ve demir kapıları geçerek girişe kadar geri gider. Arka kapılar yırtılarak açıldı. Sağ botumun ucuyla kıza dokunuyorum. "Duvara dön. Yaşamak istiyorsan kimseye bakma." Kız hemen itaat ediyor ve diğer tarafa, duvara dönüyor, gözle görülür bir şekilde titriyor. Bağlanmış ve ağzı kapatılmış Diego içeri itiliyor, omzu ve başı yere çarpıyor. Bir şeyler bağılıyor ama sesi boğuk ve hiçbir kelime çıkaramıyorum. Umursadığımı da söyleyemem. Philipe içeri atlıyor ve kapıyı çarparak kapatıyor, Eric ve Alexei minibüsün önüne atlıyorlar.

"Hadi, hadi!"

Dean motoru çalıştırır ve hızla uzaklaşır. Diego sesler çıkarmaya devam eder ve Philipe sırtına bir çizme vurur. "Kapa şu lanet çeneni." Sonra bakışlarını kaldırdı ve diğer yolcumuzu fark etti. Bir

an sessiz kaldı ve sonra bana döndü. "Russo?"

Ona ters ters bakıyorum. Başka bir şey söylemesine gerek yok. Bunun son olmayacağını biliyorum. Ne halt ettiğimi bilmiyorum. Onu vurmalıydım. O yaşayamaz.

Sikeyim.

Kar maskemi çıkarıyorum ve hâlâ itaatkâr bir şekilde duvara dönmüş olan kıza doğru bir adım atıyorum. "Kıpırdama. Başını kaldır." Başındaki şeyi çekip gözlerini kapatacak şekilde aşağı indiriyorum. "İyi olacaksın," diyorum, yalan söylediğimi bilerek.

Yolculuk sarsıntılı ve minibüsün arkası fırın gibi. Kız etrafta zıplıyor ama tek kelime etmiyor ya da hareket etmeye çalışmıyor. Diego, ayaklarımın dibinde, koli bandının altında çırpınıyor, gözleri şişiyor. Yol boyunca çığlık atmaya ve bağırmaaya çalışıyor. Burnu akıyor ve birkaç kez kendini sümük içinde boğup boğmayacağını merak ediyorum.

Göğsüne bir tekme indirdim ve öne doğru eğildim. "Kapa çeneni, seni küçük şişko böcek." Bu onu daha da kızdırıyor. Gülüyorum ve arkama yaslanıyorum. Ağlayabilir, çığlık atabilir, küfredebilir. Bunun ona bir faydası olmayacak.

Duruyoruz, deponun büyük çelik kapısının yana doğru çekilirken çıkardığı sesi duyuyorum ve sonra içeri giriyoruz, kapılar aynı hızla arkamızdan kapanıyor. Durduğumuzda Dean arka kapıları açıyor ve ben tekleyen küçük adamı dışarı itiyorum, böylece yere düşüyor. Diğerleri onu sürüklüyor ve ben gidip kızı kaldırıyorum, çok daha nazik bir şekilde. Philipe bana bakıyor ve tek kelime etmese de ne dediğini anlıyorum. O yaşayamaz. Onu arka odaya götürdüğümde hâlâ gözleri bağlı olduğu için sendeleyerek yürüyor. İçmesine izin veriyorum ama gözlerini kapatmıyorum.

"Burada kal," diye fısıldıyorum, içimde bir şey kendinden nefret ederek kararıyor ve ölüyor. "Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum."

Kızın elleri ve ayakları bağlı. Hiçbir yere gitmiyor. Garcia'yı bir sandalyeye bağlamakla meşgul olan diğerlerinin yanından geçerken zihnimi boşaltıyorum. Onu tokatlıyorlar ve sağlığına yönelik olağan tehditlerde bulunuyorlar. Olacaklar için ısınma turları. Deponun dışına çıkıp paslı bir çelik konteynere yaslanıyorum. İçimde sürünen bir huzursuzluk var. Aptal değilim. Kapıyı yumruklayanın vicdanım olduğunu biliyorum. On beş dakika içinde üçüncü sigaramı içerken, uzaktaki hareketli rıhtım vinçlerine bakıyorum, başka bir yerde, başka biri olmayı diliyorum.

"Russo." Hayal dünyamdan çıkıp arkamı döndüm. Alexei yanıma geldi. "Gitmesi gerekiyor."

Nefes alıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve sonra başımı sallıyorum. Bunu bekliyordum. Kimse bana kızı neden öldürmediğini sormadı ama bana attıkları bakışlar her şeyi anlatıyordu.

"Yumuşamışsın Russo."

Dönüp yakasından tutuyorum ve onu duvara doğru itiyorum. "İnan bana," diye yüzüne karşı hırlıyorum, "hiç yapmadım, ama asla çocuklar için gitmedim." Alexei tam gevşemek üzereyken ellerimi açıyorum, avuç içlerim ona dönük, işimin bittiğini gösteriyorum. "Bu kadar yeter. Hadi gidelim" diyorum ve sigarayı çeviriyorum. Kapıyı açtığımda ona biraz geride durmasını işaret ediyorum. Silahını çoktan kurmuş ve hazır.

Sarsılıyor ve başını bizim girişimize doğru çeviriyor. Uzun siyah saçları sırtından aşağı dökülüyor ve kısmen sandalyenin arkasıyla arasında sıkışıyor. Ufacık tefecik bir insan, kısa boylu, vücudunda zerre kadar yağ yok, üzerinde bej renkli üniformaya benzer bir elbise var, şimdi çimenlerle lekelenmiş ve kirlenmiş. O kadar masum ki. Kayıtsız kalmaya çalışıyorum ama bu beni öldürüyor. Çömelip başını okşuyorum. Dokunduğumda irkiliyor.

Elimi çekerken arkama bakıyorum. Alexei sadece birkaç adım ötede, silahını kaldırmış. Silah sesi duyuldu ve yere yığıldı. Kusmak istiyorum.

Odadan çıkıyorum, cesede bakmadan, bu lanet olası ameliyathaneye adımımı attığım için pişmanlık duyarak. İçimde bir şeyler oluşuyor, uzun zamandır. Bir yanardağın yüzeyinden çıkmaya çalışan lav gibi. Artık kim olduğumu bilmiyorum ve gördüklerimden hoşlanmıyorum. İki yoldan gidebilirim. Ya bu boku gerçekten bırakırım, lanet Salvatore'a bittiğimi söylerim ya da her şeyi,

içimdeki son insanlık parçasını da kapatırım.

Bölüm 14

Nathan

Dün sabahtan beri kiraladığım daireye gitmedim. Önce iş, sonra Sydney, sonra da iş beni oradan uzak tuttu. Sydney kısmı hiç de umurumda değildi. Ellerimdeki kil gibi kendini bana nasıl şekillendirdiğini düşündükçe içimde bir gerilim dalgası oluşuyor. Tecrübeli değil ama masumiyeti hoşuma gidiyor ve hepsini ondan almak için sabırsızlanıyorum.

Göğsüm hala ağrıyor, kız ham beton zemine düşüyor, kafasının etrafında bir kan gölü yayılıyor, uzun siyah saçları bir daha asla parlak bir şekilde taranamayacak şekilde dağılıyor. Hepsi tekrar tekrar oynuyor. Yaşadığım hayat bu. İçine doğduğum hayat bu.

Babamın bir iş anlaşması yüzünden rakip bir çete tarafından vurulmasına tanık oldum. Cansız bedeni kaldırımdaydı, yardım için çok geç kalınmıştı, bir daha asla yürüyemeyecek, aptalca şakalar yapamayacak ya da dans edemeyecekti. Çok güçlü bir adamdı, hayattan daha büyüktü, ama hiç kimse beynine giren bir kurşundan daha dayanıklı değildir. Ondan önce ölümü hiç bilmiyordum. Soyuttu, sadece bir kelimeydi. Birkaç ay sonra ölümü hiç istemediğim kadar iyi tanıdım. Russo Ana oğullarını savaşa yolladı ve biz de işimizi yaptık. İlk adamımı on iki yaşımıdayken vurdum. Gözlerinin içine baktım, gerçek korkusunun son anlarını gördüm ve tetiği çektim. Işığın sönmesini izledim. Sonra kustum. Ama hiç pişmanlık duymadım. Babamı beş çocuğundan ayırdı. Babam kemere sıkı sıkıya bağlıydı, memnun etmesi kolay bir adam değildi ama aynı zamanda harika bir mizahı vardı ve annemi güldürürdü. Babamın ölümünden sonra bir daha hiç gülmedi.

Ondan sonra hayatım gölgeler içinde uzun bir yürüyüş oldu. Tüm parama, dairelerime ve evlerime rağmen, ben hala 1990 yılının Haziran ayında sıcak bir öğleden sonra hem babasını hem de annesini kaybeden o on iki yaşındaki çocuğum. Dünyayı asla affetmedim. Annemden nefret ediyorum. Erkek kardeşlerime ve kız kardeşime şiddetle sadığım. Ama hiçbir bağlılığım yok ve herhangi birinin bana yaklaşmasına, bir kadının bana yaklaşmasına izin vermekten çok uzak durdum.

Şimdiye kadar. Hala ondan ne istediğimi bilmiyorum. Hiçbir şey istememeliyim ama hissettiğim bu bağı keşfetmek için kaşınıyorum.

Hava bayat ve balkona açılan çift kapıyı açıyorum. Yerleştirdiğim gözetleme sisteminin yayınıni takip ettim ve ben yokken buraya kimse gelmemiş. Kız bilincimin kenarlarını kemirmeye

devam ederken, hareketlerime devam ediyorum. O masumdu. Gitmesine izin veremezdim ama onu çimenlikte vurmalıydım. Ona sadece kötülük ettim. Bugün zalim olan biri varsa o da

bendim. Yüzümü ovuşturdum ve banyo aynasındaki görüntüme baktım. Bu saçmalık için çok yaşıyım. Bu hayatta üzerime düşeni yaptım. Defolup gitmek istiyorum. Telefonumu açıyorum. Öğleden sonra dört buçuk. Kız *arkadaşımın* ne yaptığını merak ediyorum. *Benim kız mı?* Oldukça eğlenceli olan bir tanıdık. Daha fazlası değil. Onunla bu akşam restoranda buluşacağım. Gergin boynumu bir o yana bir bu yana çevirip bir telefon görüşmesi yapıyorum. Otel personeli daha önce karaladığım notu teslim edecek.

"Şoför sizi 8:45'te alacak. İç çamaşırı yok, yoksa sonuçları olur. Ben dışarıda bekliyor olacağım."

Keşke gerçekten külot giyseydi. Bu ona unutamayacağı bir ceza verirdi. Ama bundan şüpheliyim. Belli ki benden biraz korkuyor, uzak duracak kadar değil ama itaatsizlik etmeyecek kadar. En azından şimdilik. Zor sınırını bulana kadar onu zorlayacağım.

Sidney

Ayağa kalkar kalkmaz, şiddetli bir aciliyet hissiyle pasaportumu, kıyafetlerimi, ayakkabılarımı, makyaj malzemelerimi ve temizlik ürünlerimi dağınık bir şekilde çantama tıktırıyorum. Çantamı kapattım ve her şeyi alıp almadığımı görmek için güzel süitin etrafında hızlı bir tur attım. Kapıyı kapatıp çıkarken kalbim kurşun gibi ağır. Nathan'ı karşımda sanki orada duruyormuş gibi net bir şekilde görüyorum. Hayal kırıklığına uğrayıp uğramayacağını merak ediyorum. Kızabileceği düşüncesi aklıma geldiğinde içimden bir ürperti geçiyor. Sanırım öfkeli bir Nathan Russo'dan çok ama çok uzakta olmam gerekiyor. Kaba biri, keyfi yerindeyken bile şiddete meyilli.

Kendime bunu akıl sağlığım için, hatta belki de sağlığım için yaptığımı söyleyip duruyorum. Sanki beni yiyip bitirecek ve bir araya getirmem için bana sadece kırıntılar bırakacakmış gibi geliyor. O bir ateş. Ve ben bir pervaneyim. Görünmez iplerle ona çekiliyorum ama kalırsam yanacağım. Attığım her adımda, aramıza mesafe koyan her dakikada kalbim daha da çok ağrıyor. Midem sıkışıyor ve tek düşünebildiğim uyurken onun güçlü kollarında ne kadar garip bir şekilde güvende hissettiğim.

Bir taksi çağırıyorum ve beni şehrin diğer tarafına götürmesini istiyorum. La Romana'ya kadar geri dönmek istemiyorum, burada kalacağım, Santo Domingo harika görünüyor, ama aramıza koyabildiğim kadar mesafe koyuyorum.

Üç yıldızlı bir otel. Sadece bir oda. Ama temiz ve iyi bir konumu var, ziyaret etmek istediğim tüm simge yapılara yakın. Mavi gözlü adamlarla ilgili tüm düşünceleri kafamdan atıp tatilime devam edeceğim. Siktir et onu.

Umarım hayal kırıklığına uğrar. Umarım onda en azından küçük bir iz bırakmışımdır, çünkü beni birlikte geçirdiğimiz kısa saatlere dair çok fazla anıyla baş başa bırakıyor. Hem içimde hem de dışımda.

Banyodaki büyük boy aynada dönüp duruyorum ve çıplak vücudumu inceliyorum. Kıçımın yanaklarındaki deri hala açık kırmızı ve küçük siyah ve mavi noktalarla benekli. Boynumun omzumla birleştiği yerde, beni ısırıldığı yerde kızgın kırmızı bir şişlik var.

Pislik.

İşaretlerimin oraya nasıl geldiğinin anısı amımda sıcaklık birikmesine neden oluyor.

Duş alırken elimi bacaklarımın arasına koyuyorum, kokusunu, dokunuşunu hatırlıyorum. Bir dakikadan kısa bir sürede boşalıyorum, var olduğu için ona lanet ediyorum.

Giyindim ve Zona Colonial'a yürümeye karar verdim. Çok uzak değıl. Görmek istediğim şeylerin hiçbirini

bu şehirde birbirinden çok uzak. Heyecanlandım. İstemedim de olsa Nathan'ın hakkını vermeliyim. Santo Domingo, La Romana'dan çok daha ilginç. Sokaklar kalabalık ve hava bağırışlar, müzik ve kahkahalarla dolu. Ve sonra kokular - sokak yemeklerinden ve çiçeklerden hoş, çöplerden ve yoğun trafikten daha az hoş. Her duysal girdi artan sıcaklıkla daha da güçleniyor. Kitap satan bir sokak satıcısının yanında duruyorum.

"Algo de interés, Señorita?" Bir adam bana yaklaşıyor, ilgimi çeken bir şey olup olmadığını merak ediyor. Yaşından dolayı bükülmüş; cildi eski deri gibi görünüyor. Buna tezat olarak üzerinde parlak turuncu bir tişört ve çitir beyaz takım elbise pantolonu var.

"Solo estoy mirando, gracias." Gülümsüyorum, yardım etmek istediği için teşekkür ediyorum ama aslında sadece bakıyorum.

O da gülümsüyor ve tezgâhının köşesine yaslanıp purosunu tütürmeye devam ediyor, vücudu yakındaki bir bardan gelen müzikle ritmik bir şekilde hareket ediyor. Gözlerimi ondan ayırıp bir kitabı çeviriyorum ve arkasındaki metni okuyorum. Başka kitapları da tarıyorum. Hiçbiri İngilizce değil ve ben İspanyolca bir roman okuyacak kadar iyi değilim. Bu fikri reddedip yoluma devam ediyorum. Hedefime yaklaştıkça, cepheler daha az yontuluyor ama her yerdeki gibi renkli kalmaya devam ediyor. Bir parkın yanından geçiyorum ve ağaçların arasından sızan serin bir rüzgârın tadını çıkarıyorum.

Kaldırım kenarında pirinç bir levha buluyorum ve durup okuyorum. Hem İspanyolca hem de İngilizce. '1498 yılında kurulan Santo Domingo Koloni Bölgesi, Yeni Dünya'daki en eski Avrupalı yerleşim yeridir.

Dünya Mirası. 1990 yılında tüm bölge UNESCO Dünya Mirası Listesi'ne alınmıştır.

Etrafıma baktığımda, burada, tarihimizde, bu ülkenin kolonileşmesinin başladığı yerde olduğumu fark ediyorum.

Adil olmak gerekirse, dünyanın bu kısmının fethi.

Sanki izleniyormuşum gibi ensemde bir karıncalanma hissediyorum. Başımı yavaşça kaldırıp etrafıma bakıyorum, saçlarımın niyetimi gizlemek için yüzüme doğru sarkmasına izin veriyorum. İki evin arasındaki dar bir sokakta yarı gölgede saklanmış bir adam, gözlerimi ona diktiğim anda kayboluyor. Buralı olamayacak kadar uzun boyluydu ve saçları daha açık renk görünüyordu ama daha fazlasını göremedim. Kalbim çarpıyor, göğsümde bir tedirginlik var, ama bunu üzerimden atıyorum. Sadece kısa bir bakış atabildim ama Nathan'a benzemiyordu ve başka kim beni gözetleme zahmetine girebilirdi ki? Burada sadece bir kişiyle tanıştım ve o da hapiste. Başıma gelenlerden sonra çok gerginim. Birkaç dakika daha durup ara sokağın girişine bakıyorum ama onu bir daha göremiyorum. Muhtemelen bir şey olmamıştır.

İki blok aşağıda ve solda bir meydan ve ardından ilk hedefim olmalı: Catedral Primada de América, Amerika'daki ilk katedral. Tahmin ettiğim kadar büyük değil. Duvarlar kirli bej bir kireçtaşı, ancak içerisi resimler ve altın süslemelerle nefes kesici. Katedralden sonra eski manastırı da ziyaret ediyorum ama sonra çok yoruluyorum. Susuzluktan ve aşırı sıcaktan bunaldığım için biraz değişiklik yapmam gerekiyor. Geniş kenarlı beyaz bir güneş şapkası ve bir şişe su alıp küçük, derme çatma bir bar bulana kadar yürümeye devam ediyorum. İki evin arasındaki dar bir avludan başka bir şey değil, muhtemelen yıllar önce beyaz olan bir kumaşla gölgeleniyor. Bir espresso alıyorum ve küçük bir dökme demir masanın yanındaki cılız mavi ahşap sandalyeye oturuyorum.

Hoparlörlerden kalbimin tellerini titreten duygusal bir müzik geliyor. Şarkıcının sesi hüzünlü, sanki hayatındaki en değerli şeyleri kaybetmiş gibi. Yanımda oturan adama ne dinlediğimizi soruyorum.

"Es bachata, Señorita."

Bachata. Daha önce hiç duymamıştım. Bana Bachata geleneğinin Dominikenlerde ne kadar derinlere gittiğini, hayattaki her şeyi nasıl ifade edebildiğini anlatıyor: aşk, kayıp, acı, neşe.

Gözlerimi kapatıyorum ve müziğin beni yıkamasına izin veriyorum. Aşk. Kayıp. Acı. Neşe.

Hissediyorum. Müzik de benimle konuşuyor. Zemini toprak olan bir barda oturuyorum. Sandalyelerimizin birkaç metre ötesinden arabalar geçiyor. Hava toz ve dumanla yoğun, sıcak ve yapış yapış, bizi serinletecek bir rüzgar esmiyor. Yine de hiçbir şeyin ve her şeyin aynı anda önemli olduğu hissine kendimi tamamen kaptırıyorum. Keşke hayat bu kadar basit olsaydı. Bunun hiç bitmemesini istiyorum. Toprak bir yolun kenarında oturmak, köhne bir binanın duvarındaki bir delikte derme çatma bir barda espressomu içmek, müzik dinlemek ve sadece olmak istiyorum. Kendimi hiç şu anda hissettiğim kadar anın içinde hissetmemiştim. Jesse ve Jayna'nın evdeki sözlerini düşünüyorum. Beni şimdi görmeliler.

Kısa bir an için burada Nathan'la oturabilmeyi diledim ama onun bunu yapabilecek biri olduğunu sanmıyorum. Burası aydınlık, o gölgelerde yaşıyor gibi görünüyor ve ben neden onu düşünüyorum ki? Siktir et onu.

Gözlerimi açıyorum. Caddenin karşısında, cepheye yaslanmış, kollarını kavuşturmuş adamı tekrar görüyorum. Bu sefer de yüz hatlarını göremiyorum ama aynı adam olduğunu düşünüyorum. Uzun boylu, haki renkli giysili, kovboy şapkalı, western görünümlü. Gözlerimi ona diktiğim anda gölgelerin içinde kayboluyor. Aniden ayağa kalkıyorum ve masanın üzerine birkaç bozuk para bırakıyorum. Tedirgin bir şekilde otele dönmeye başladım. Ayaklarım sıcak kaldırıma vururken arkama bakmaya devam ediyorum ve bir noktada onu tekrar görüyorum. Bakışlarımı yakaladığında bir grup insanın arkasında kayboluyor. Koşmak istiyorum, hızlıca, kaçmak. Mantıklı mı bilmiyorum ama kalbim çarpıyor ve bacaklarım titriyor. Sonra da sinirleniyorum. Bir kadın, biri ona bakmadan *asla* yalnız yürüyemez mi? Olduğum yerde dönüp onu en son gördüğüm yere doğru yürüyorum, kararlı bir şekilde kalabalığın arasından ilerlerken bir yandan da adamı bulmak için sağımı solumu tarıyorum.

"Hey!"

Birine çarptığımda çığlık atıyorum ve iki el omuzlarımı tutuyor. Sonra sarkıyorum. Bu o değil. Neredeyse ezdiğim zavallı bir piç kurusu.

Takipçimden hiçbir iz yok.

"Üzgünüm," diye mırıldandım.

Otele giden son birkaç blokta macera yok ve sıcağın zihnime oyun oynadığını düşünmeye başlıyorum.

Bölüm 15

Nathan

Sigaranın izmaritini oluktaki çamurlu suya atıyorum ve son dumanı üfleyerek havada dağılmasını izliyorum.

Saat dokuzu beş geçiyor. Sydney hangi cehennemde?

Geç kalmaya cesaret edemezdi, değil mi? Ve Juan kesinlikle zamanında gelmelerini sağladı. Ona bir şey olup olmadığını merak ediyorum. Kişi listemden Juan'ın numarasını bulup, telefonu açmasını beklerken kirli kaldırımında adımlıyorum.

"Evet, Bay Russo."

"Neredesin lan sen?"

"Henüz gelmedi, efendim."

Göğsümde bir parça güvensizlik dalgalanıyor. Beni terk mi etti? Buna inanamıyorum. İnanmıyorum. "Onun yerine gel beni al." Telefonu kapattım ve oteli aradım.

"Bayan Lewis çıkış yaptı mı?"

"Hayır efendim, çıkış yapmadı."

Kaşlarımı çattım. "Onu en son ne zaman gördünüz?" "Bu sabah, efendim."

Ne oluyor lan? Tedirginlik ve artan bir öfkeyle karışık telaş geri geldi. Etrafıma bakıyorum, ama en fazla bir dakika oldu, Juan on dakika sürer.

"Şimdi fiziksel olarak odasına gitmeni ve orada olup olmadığına bakmanı istiyorum." Ya bir şey yaptıysa

Olur mu? Hay

sikeyim!

"Evet, efendim."

Sessizliği ve arka planda ara sıra duyulan hışırtı ve çarpma seslerini dinliyorum. "Üzülerek söylüyorum ki Bayan Lewis odasından ayrılmış görünüyor."

"Sol mu? Ne demek gitti? Dışarı mı çıktı?" Kalbim hızlanıyor. Sadece oyalanıyorum. Ne söyleyeceğini çok iyi biliyorum.

"Hayır, efendim. Sanmıyorum. Görünüşe göre tüm eşyaları çantasıyla birlikte gitmiş. Sanırım bizi terk etti."

Ne. Ne? Sikeyim mi?

Sıkılmış çenemi açmak için kendimi zorlamam gerekti. Gerçekten mi

Sydney? "Adın ne senin?"

"Ben mi efendim? Ben Carlos."

"Carlos. Benim için Bayan Lewis'in yerini bulmanı istiyorum. Santo Domingo'dan başla, üç yıldız ve üstü tüm oteller."

"Ama-"

"Zamanına değmesini sağlayacağım. Eğer onu bir saat içinde bulursan, hayatının geri kalanında çalışmak zorunda kalmayacaksın."

Carlos çok sessiz. Bekliyorum. Sokağın öbür ucundan bir araba hızla geliyor.

"Size nereden ulaşabilirim, efendim?"

"Seni ararım." Juan yanıma yanaşıp arabadan atlayıp kapıyı açtığı anda telefonu kapatıyorum. Telefonu cebime koyarken titrediğimi fark ediyorum. Reddedilmeye alışık değilim ve bu konuda nasıl hissettiğimi sıralayamıyorum. Büyürken tek bir kişiden bile sevgi dolu bir söz duymayan, çocukluğunu ve tüm masumiyetini çok erken kaybeden o çocuğun anıları ruhumu kemiriyor. Genelde bu kadar duygusal değilimdir. Sanki hayatımın çizgileri aynı hizaya gelmiş, mükemmel bir fırtına kopuyor gibi.

"Beni lanet olası depoya götür, Juan." Arka koltuğa kayıyorum ve araba hareket etmeye başladığında gözlerimi kapatıyorum. Sydney'i beceremezsem Diego'yu konuşturacağım. Sydney Lewis'i tekrar bulursam, bu karanlık enerjiyi önce başka bir şeye harcarsam onun için daha iyi olur. Bu durumda, başka birine.

ALEXEI VE DEAN ayaklarını masaya dayamış oturmaktadırlar, havada yoğun bir sigara dumanı vardır. Yanlarında yarım şişe ucuz bir rom vardır ve görünüşe bakılırsa poker oynamaktadırlar. Eric, zavallı Diego'nun arkasında bir ileri bir geri adım atıyor. Ben içeri girince başını kaldırıp onaylarcasına eğiyor.

"Döndün mü? Gece için gittiğini sanıyordum." Alexei elindeki kartlara bakıp onları masaya fırlatıyor, gözleri Dean'e kayıyor. "Pas."

"Görünüşe göre planlarım değişti," diye homurdandım. "Neredeyiz?"

Alexei başını arkada biraz ileride rahatsız bir sandalyeye bağlı oturan ağzı tıkalı ve gözleri bağlı Garcia'ya doğru çeviriyor. Gömleği kanlı ve kirli, yalınayak ve ayakları buz gibi soğuk su dolu sığ bir kovanın içinde oturuyor.

"Hiç konuşmadı."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bağlantımız ne diyor?"

Eric yaklaşıyor, yanından geçerken hazırlıksız Diego'yu tekmeleyerek seğirmesine ve inlemesine neden oluyor. "Cidden sabırsızlanmaya başladılar Russo. Onu biraz daha teşvik etmemiz gerekebilir."

Başımı salladım. "Elektrik kabloları bir yerde mi Dean?"

"Köşede." Ağzının kenarında yarım bir gülümseme beliriyor. "Bir şikayetin mi var?"

"Onun gibi bir şey," diye mırıldanıp kabloları ve araba aküsünü getiriyorum. Sevgili Bayan Lewis'i beceremiyorsam bile en azından bunu becerebilirim. İyice. Yüzündeki koli bandını yırtarak, geri çekilen tutsağa homurdanıyorum, "Seninle bir konuşma yapacağız." Sonra meme uçlarını sıkıştırdım ve başladım.

İçimdeki karanlık karardı. Öldürdüğümüz çiçekçi kız. Sydney'i kırılma noktasının ötesinde korkuttuğum gerçeği. Tüm bu işlere karşı artan tiksintim. Hepsi çürümüş, kokuşmuş bir yıkım ihtiyacına dönüştü ve hepsini Garcia'dan çıkardım.

Bir saat sonra, kanlar içinde, morarmış, bilinci yerinde olmayan bir adam ve çok etkilenmiş üç kişi bıraktım.

ortaklar. Görünüşe göre Alexei'nin bana olan saygısını tekrar kazanmışım. Umurumda olduğundan değil. Yapmam gereken bir telefon görüşmesi var.

"Carlos. Benim için bir şeyin olduğunu söyle."

"Şehrin karşısındaki küçük bir otelde efendim. Dışarı çıktı, ama eşyaları odada, bu yüzden muhtemelen burada kaldığını söylemek güvenli olur."

Otelin adını öğrendim. İronik bir şekilde, evimin hemen köşesindeydi.

"İyi iş çıkardın Carlos. Paranı aldığından emin olacağım. Her zaman sözümün arkasındayım. İyi geceler."

Juan siyah sedana yaslanmış, kollarını kavuşturmuş bir şekilde duruyor.

"Hadi yola koyulalım," diyorum ona. Avin heyecanı kalbimin çarpmasına neden oluyor. Onu kovalama düşüncesi sikimi kıpırdatıyor. Uzun zamandır böyle bir şey hissetmemiştim, sanki içimde bir şey uyanmış gibi.

Emirlerim doğrultusunda Juan beni evimin önüne bırakıyor ve köşeyi dönerken yeni otelinin numarasını tuşluyorum.

"İyi akşamlar. Acaba beni Sydney Lewis'e bağlayabilir misiniz?"

"Kendisi dışarı çıktı, Sinyor. Mesaj bırakabilir miyim?"

Daha fazla uzatmadan çağrıyı sonlandırıyorum ve kaldırım boyunca yürüyorum, sokağı tararken gözlerimi kısıyorum. Küçük kaçağım nerede olabilirdi? Aniden onu bir blok ötede, bir barın geniş penceresinden, önünde içkisiyle tek başına otururken gördüğümde, kalbim bir anlığına duracakmış gibi oluyor. Bir adım geri çekilip onu gölgelerden izliyorum. Bacak bacak üstüne atmış oturuyor, ayakları duyamadığım bir müzikle ritim tutuyor. Sırtı düz. Üzerindeki koyu kırmızı elbisenin hiçbir şeyi yeni değil. Bavulunda taşıdığı bir şey değil. Uzun saçlarını serbest bırakmış ve saçları sırtına doğru kıvrılıyor. Muhteşem ve gururlu görünüyor. Gördüğüm en güzel şey o. Aynı zamanda benim. Latin görünümlü bir adam ona yaklaşırken içimde bir sahiplenme ve kıskançlık dalgası yükseliyor. O başını sallayıp adam gidene kadar nefesimi tuttuğumu fark etmiyorum. Aferin kızıma.

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve kaba tuğla duvara yaslanıyorum. Ne olacağını göreceğim. Bir planım yok. Ne yapacağına bağlı olarak kulağıma göre hareket edeceğim.

Sidney

İçtiğim İKİ RUM içkisi, Fintan'ın bana alıp uyuşturduğu Santo Libre gibi *değil*, barmenin önerdiği başka içkiler, sonunda zihnimin biraz yavaşlamasını sağladı.

Gezerek ve alışveriş yaparak geçirdiğim uzun bir günün ardından duş aldım ve uyudum. Okumaya çalıştım ama tek düşünebildiğim o lanet olası Nathan Russo'ydu. Sonunda pes ettim, yeni elbiselerimden birini başıma geçirdim, saçlarımı salladım, biraz rimel sürdüm, en yakın bara gittim ve şimdi burada huzursuzum.

İçindekilerin sonuncusunu da boşalttıktan sonra çantamı alıp çıkıyorum. Kaldırımda tereddüt ediyorum. Henüz o rutubetli otel odasına geri dönmek istemiyorum. Cadde insanlarla dolu, hava nihayet sıcak değil ama hoş bir şekilde ılık. Bir süre yürüyebilirim. Yola çıktığımda sadece birkaç adım atabilmişim ki bileğime dolanan çelik bir kavrama beni çılgılık atmaya zorladı. Karanlık bir sokağa doğru sertçe çekiliyorum ve duvara yaslanıyorum, bir el ağzımı kapatıyor.

Nathan olduğunu fark ettiğimde çığlık atmak için nefes alıyorum. Lanet olası Nathan Russo. Kalbim neredeyse göğsümden fırlayacak gibi atıyor ve şoktan dizlerimin bağı çözülüyor. Elinde inliyorum, buz gibi bakışlarıyla karşılaştığımda gözlerimi açıyorum.

"Kaçabileceğini mi sandın tatlım?"

Cevap vermeye çalışıyorum ama tutarsız inlemelerden başka bir şey çıkaramıyorum. Başımı iki yana sallayıp çevirerek kurtulmaya çalışıyorum.

"Bağırmak yok, aşkım."

Kaşlarımı çatıyorum ve başımı sallıyorum. Neden çığlık atayım ki? Bakışlarımı birkaç dakika daha tutuyor, sonra elini çekiyor. Ağzını ağzıma bastırduğunda, bu muameleyi protesto etmek için nefes alıyorum. Bir eli kalçamdaki çıplak teni buluyor, diğer eli başımın arkasını kavırıyor ve beni ona doğru itiyor. Külotum bir saniye içinde sıırıslılam oldu ve henüz oraya dokunmamıştı bile. Elleri kısa elbisemin eteklerinin altında dolaşp ıslak göbeğimi bulurken ağzımı yalayp yutuyor.

"Syd, sanırım beni özledin," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı, kumaşın üzerinden amımı ileri geri okşamaya başlarken. Elinde titriyorum, zar zor nefes alabiliyorum. Öpüşmeyi hiç kesmeden külotu yana itiyor ve şişmiş kıvrımlarımı buluyor. Diğer eli göğsümü avuçlamak için hareket ediyor, parmaklarını dar amımın içine sokarken meme ucumu sertçe sıkıyor. Nefesim kesiliyor ve içime dolan sıcaklık dalgaları yüzünden gözlerim geri dönüyor. Başparmağı klitorisimi buluyor ve itmeye devam ederken onu fiskeliyor. Kendi başıma zar zor ayakta durana kadar bacaklarımın arasında gerginlik oluşuyor. Aniden çekiliyor ve elbisemi düzeltiyor. Eğiliyor ve elbisenin ince kumaşı arasından kaya gibi sert meme ucumu dişlerinin arasına alıyor, hafifçe ısırıyor, alay ediyor. Neredeyse ağlayacaktım, elinde titriyordum. Sonra bir adım geri çekilip bana bakıyor. Berbat görüldüğümü anlamak için aynaya ihtiyacım yok. Yüksek topuklu ayakkabılarımın üzerinde sallanıyorum ve ellerimi arkamdaki duvara dayıyorum.

Göğsü kabarıyor ve pantolonunda büyük bir şişkinlik var.

Bakışlarımın nereye gittiğini kaçırmıyor ve dudaklarına yırtıcı bir gülümseme yayılıyor. Bir elini uzatıyor. Sanki beni ısıracakmış gibi ona bakıyorum, daha fazlasına ihtiyaç duyarak kıvranıyorum. Daha fazla dokunuşuna. Bu hislerden daha fazlasını. Neden gittiğimi bile hatırlayamıyorum ve sadece bir saniye tereddüt ettikten sonra elimi onunkine koyuyorum. Bileğimden tutuyor ve beni ara sokağa doğru çekiyor, şimdiye kadar fark etmediğim bir kapıya bir anahtar koyuyor. Nereye gidiyoruz? Göğsümde bir endişe pırıltısı dolaşp ama bir kapı görevlisi, bir asansör ve bir merdivenin bulunduğu oldukça lüks bir lobiye girdiğimizde rahatlıyorum.

Güvenlik görevlisinin bize sırtını dönmesi beni şaşırtıyor, sanki görmemiş gibi davranıyor. Nathan beni asansöre doğru çekiyor ve asansör açıldığında beni içeri itiyor. Üçüncü katın düğmesine basıyor ve beni duvara yaslıyor. Bacaklarımı beline doluyorum, sert çıkıntısını amıma bastırırken ağzı göğsümü buluyor. Ona karşı sallanıyorum, ağrıyor, titriyorum. Yakayı aşağı çekip bir göğsümü serbest bırakıyor ve hemen meme ucunu dişlerinin arasına alıp emiyor.

"Benden kaçmaya mı çalıştın?" diye mırıldanıyor biraz daha sert ısırırken.

Acıdan ağlıyorum. Kalbim deli gibi çarpıyor. Artık hiçbir şey bilmiyorum. Ne yaptığımı bilmiyorum.

Hassas meme ucuna üflüyor, diliyle fiske vuruyor. Sanki aramızda bir elektrik alanı çatırdıyor. Kapılar açıldığında beni bırakmıyor. Göğsüm açıkken beni karanlık bir koridordan kolaylıkla geçiriyor, bir anahtarla oynuyor ve sonra beni karanlık bir dairenin içine itiyor. Kapı çarparak kapanıyor ve beni tekrar yere bırakıyor. Titriyorum, bacaklarım kararsız. Karşı cephedeki neon tabelalardan sızan loş ııkta gözleri parlıyor, yüz hatlarında soluk bir pembe titriyor. Bir adım geri çekiliyorum. O da beni takip ediyor. Ağzım kuruyor. Kesinlikle şeytani görünüyor. Ani bir korkuyla

midem bulanıyor ve onu geçmeye çalışarak kapıya doğru fırlıyorum.

Nathan belimi kavradı ve tekmeleyen bedenimi kolaylıkla kaldırdı.

"Hayır!" Çılgılık atıyorum ve beni odanın öbür ucuna, bitişikteki odaya götürüp yatağa atarken elini ağzıma kapatıyor. Sıçrayıp ayağa kalkmaya çalışıyorum ama o üzerime atlıyor ve beni yere itiyor, kollarımı başımın üzerinde tutuyor.

"Nathan, lütfen," diye inliyorum. "Bana tecavüz etme, lütfen."

Soluk ışıktaki bile yüzündeki şaşkın ifadeyi görebiliyorum. "Tatlım, asla." Bir eliyle bileklerimi kavıyor, diğeriyle yanağımdaki bir damla yaşı siliyor, sonra öne doğru eğiliyor, dudakları dudaklarıma değmek üzere.

Nefesleri ağzımı dolduruyor ve boynumu büküyorum, dudaklarım onu hissetme ihtiyacıyla karıncalanıyor. "Seni öpebilir miyim?" diye soruyor boğuk bir sesle.

Başımı sallıyorum. Tanrım, evet. Tabii ki. Neden bu kadar dağınık olduğumu bilmiyorum. Öne doğru eğiliyor ve yumuşak bir öpücükle ağzımı yakalıyor, dokunuşu şefkatli, başka hiçbir şeye benzemiyor.

Tekrar oturuyor ve bana bakıyor. "Kesinlikle çok güzelsin. Seni özlemişim. Seni korkuttuysam özür dilerim."

"Beni nasıl buldun?"

Alay ediyor. "Burası benim yaşadığım yer. Ben şanslıyım. Sen çok şanssızsın. Şimdi kıpırdama." Ayağa kalkıp birkaç dakika döndükten sonra dudaklarımı yalıyorum, onun tadının keyfini çıkarıyorum. "Bana güveniyor musun?"

"Hayır," diyorum, dürüstçe.

"Gerçekten mi? Sana hiç yapmaman için bir sebep verdim mi?" Yatağın kenarına çömeliyor ve bana bakarken başını eğiyor.

Gözlerim yarı karanlığa biraz alıştı ve yüz hatlarını biraz daha net görebiliyorum. "Ben... Hayır, belki de değil."

"Neden gittin?"

"Beni korkutuyorsun."

"Korkutuyor muyum? Nasıl yani?"

Kalbim çarpıyor. Nasıl? Kendime bile açıklayamadığım şeyi nasıl açıklayacağım? Ona bir cevap bulmaya çalışırken elimi tutuyor ve bileğime ipeksi bir şey sarıyor. Sarsılıyorum ve elimi çekmeye çalışıyorum ama yapamıyorum. Tekrar çekiyorum ve tam haykırmak üzereyken üzerime çıkıp diğer bileğime de bir şey doluyor. Dönüyorum ve sarsılıyorum ama her ne yaptıysa, beni iyice yerinde tutuyor.

"Ne yapıyorsun lan sen? Bırak beni!" Bacaklarımı tekmeliyorum ve onu üzerimden atmaya çalışıyorum. Sırıttırıyor ve ayağa fırlıyor, bir bacağımı çelik bir tutuşla kavıyor, ayak bileğime bir şey doluyor ve onu da bağlıyor. Diğer bacağımı tutup işlemi tekrarladığında, fazla direnç göstermiyorum. Hiçbir yere varamıyorum.

Gözyaşlarım yanağımdan aşağı yuvarlanıyor, göğsüm neredeyse panik içinde kabarıyor.

"Bana tecavüz etmeyeceğini söylemiştin." "Sana tecavüz etmeyeceğim, tatlım."

"O zaman ne yapıyorsun?"

"Seni kaçırmayacağıma dair hiçbir şey söylemedim."

Bölüm 16

Sydney

"NE?"

Gülüyor. "Sadece şaka yapıyorum. Şimdi, kımıldama. Hemen döneceğim." Gitmek için döner, ama durur ve geri döner. "Bu arada. Bu pahalı bir elbise mi?"

Şaşırdım. "Ne?"

Omuz silkiyor. "Boş ver. Değiştiririm."

"Ne?" Arkasından bağıyorum. Başka bir şey söylemeden diğer odaya doğru gözden kayboluyor. Sarsılıyorum, çekiyorum, kollarımı ve bacaklarımı kurtarmaya çalışıyorum ama nafile. Evimden çok uzakta, karanlık bir apartman dairesinde ve gerçekten tanımadığım bir adamla birlikte yatağa kartal şeklinde bağlanmış durumdayım. Korku ve yüceltme karışımından başım dönüyor, bağları tekrar test ediyorum, ama açıkça hiçbir yere gitmiyorum.

Kapının aralığında karanlık bir silüet tekrar belirdiğinde, elinde bir şey parlıyor.

Kıpırdandım. "Ne yapıyorsun?"

"Engelleri sevmem."

"Engel-ne engeli?"

Yaklaşıyor ve yatağın üzerinde, genişçe açılmış bacaklarımın arasında diz çöküyor. Eli kalçamla buluştuğunda irkiliyorum, usulca elbisemin eteklerine doğru ilerliyor. Karanlıkta bir parıltı ve bir kesik.

"Ne yapıyorsun?"

"Şşş. Kıpırdamamanı tavsiye ederim." "Ne?"

Kısa ve hassas hareketlerle elbisemi baştan aşağı kesiyor. Nefesimi tutuyorum, bağırarak ve onu tokatlamak istememe rağmen hareket etmekten korkuyorum.

"Şu güzelliğe bak," diye mırıldanıyor ve elbisenin iki yarısını birbirinden ayırarak yanlara düşmelerine izin veriyor.

"Nathan?"

"Çok güzelsin Sydney." Bir avucunu karnıma koyuyor, parmaklarını göğsümün üzerinde gezdirerek yukarı doğru çekerken sıcak teni tenimi kavuruyor. Üzerime eğilerek, bacaklarımın

birleştiği yere kadar uyluğumun iç kısmını öpüyor ve yalıyor. Bir parmağını külotumun içine sokup çekiyor, sonra onu da parçalara ayırıp üzerimden çıkarıyor.

Serin hava ısınmış bedenimle buluşuyor ve ellerini tekrar üzerimde isteyerek eğiliyorum. "Hoşuna gitti, değil mi?"

"Elbisemi mahvettin!"

Eli amımı buluyor, klitorisimi okşuyor, parmakları açıklığımda sığ bir şekilde ilerliyor. Kalçalarımı oynatıyorum, daha fazlası, daha derini için çaresizce. Öne doğru eğiliyor ve birkaç hızlı kesikle elbisemin geri kalanını ve sütyenimi kısa keserek kumaşı altımdan çekip çıkarıyor. Nefes nefese kalıyorum ve kalbim göğsümde çarpıyor. Çıplak, bağlı ve Nathan'la yalnız yatıyorum. Kimse nerede olduğumu bilmiyor. Kesinlikle hiç kimse, bilmek istemediği çok açık olan o gardiyan dışında.

"Bana ne yapıyorsun?" Fısıldıyorum.

Dişlerinin arasında bir meme ucunu yakalayıp ısırırken parmaklarını tekrar içime sokuyor. Yoğun acıdan çığlık atıyorum ve yine de, onun itişiyile, acı hemen doğrudan çekirdeğime ateş eden kavurucu sıcaklığa dönüşüyor.

"Oh *Tanrım!*"

Kıkırdıyor. "Ben Tanrı değilim, bebeğim. Seni çok sert becereceğim Sydney. Hem de çok sert. Ağzına, amına ve götüne sahip olacağım."

İçimde bir korku şimşegi çakıyor ve başımı sallıyorum. "Hayır, ben-"

Ağzıma sahip çıkarak beni susturuyor, sonra oturuyor ve gömleğini başına geçiriyor. "Evet. Ve her saniyesini seveceksin."

"Orada hiç yapmadım. Sanmıyorum-"

Ayağa kalkar ve pantolonunu çıkarır. "Uçakta bir yabancıyla sevişebileceğini hiç düşündün mü?"

"Mmnnooo..."

"Ve sen buna bayıldın. Tokatlanmanın seni bu kadar azdıracığını düşünmüş müydün?" Hatırladıkça amıma sıcaklık doluyor. Başımı salladım.

"Yapmadım."

Çok çıplak ve sertleşmiş bir adam üstüme tırmanıyor. "O zaman neden bana güvenmiyorsun?"

"Beni korkutuyorsun. Sen... kabasın."

"Evet. Ben buyum. Ve bunu sevmekten kendini alamazsın. Beni ağzına al."

İçeri doğru itiyor ve boğazıma sahip çıkıyor, kalçalarını sallıyor, ben ona uyum sağlamak için savaşıırken daha derine ve daha derine itiyor. Amım titriyor. Beni neredeyse ihlal etmesine rağmen bu çok tahrik edici. Kontrolde olmamak, hatta kontrol için pazarlık bile yapamamak garip bir şekilde rahatlatıcı bir şey. Bir parçam, yalvarsam beni serbest bırakacağını düşünüyor. Vücudum ona tepki vermese, tek yaptığım korkudan ağlamak olsa. Ama ne kadar korkutucu olursa olsun, beni o kadar bile korkutmuyor.

"Sen çok iyi bir kızsın," diye nefesini tuttu.

Ağzını çekerken tükürük salgılanıyor ve sonunda düzgün nefes alabildiğim için derin nefes alıyorum. Vücudumda aşağı doğru hareket ediyor ve ağzını amıma dayıyor. Sıcaklığın saldırısından kamburlaşıyorum ve iki parmağını içime soktuğunda, önce nazikçe, sonra daha sert ve daha sert ittiğinde, bağlarımı yırtıyorum ve çırpınıyorum, titrediğim için gelmeye çok yakınlım.

Nathan hınzır bir sırıtışla yukarı bakıyor. "İçine girmemi istiyor musun?" "*Evet!*" Ağlıyorum.

Hareket ediyor ve tek bir sert hamleyle içimi tamamen dolduruyor, sonuna kadar sokuyor. O hareket etmeye başladığında çok gerilmiş olmanın etkisiyle nefesim kesiliyor ve soluk soluğa kalıyorum. İçime sertçe, neredeyse cezalandırıcı bir sertlikle girerken gerilim artmaya devam ediyor. Göğüslerimi avuçluyor ve onları çok ama çok sert sıkıyor. Boynum boyunca bir yol yalayıp

öptüğünde ve sonra yumuşak tenimi ısırduğında, ağlıyorum ve o kadar sert boşalıyorum ki çığlık atıyorum. Kasılıyorum, sarsılıyorum ve neyin acı neyin zevk olduğunu bilmiyorum.

"Tanrım, kontrolünü kaybettiğinde çok seksi oluyorsun Sydney. Sen bunun için yaratıldın, boyun eğmek için yaratıldın." "Hayır," diye nefes alıyorum, hâlâ bedenimin kontrolü bende değil. O içimde hareket etmeye devam ederken içimden ürpermeler geçiyor.

"Oh evet." Çekiliyor ve yataktan atlıyor, kolumla oynuyor.

Bir anlığına özgür kalıyorum ve refleks olarak çekip kurtarmaya çalışıyorum, ama o buna izin vermiyor ve bir an sonra kollarım birbirine bağlanıyor. Ardından bacaklarım geliyor ve onlar da serbest kalıyor. Zaten hiçbir yere gitmiyorum, bu yüzden hiçbir şey denemedim. Beni karnımın üzerine çevirip kalçalarımı yukarı çekerek tekrar içime ittiğinde şaşkınlıkla ciyaklıyorum.

"Sen benimsin," diye homurdanıyor bana çarparken, her darbe bedenimi çaresizce sarsıyor. Sesi o kadar karanlık, o kadar ilkel ki içime bir ürperti gönderiyor.

Anüsümde ıslak ve soğuk bir şey var ve sonra amımı ihlal etmeye devam ederken bir parmağını içeri itmeye başlıyor. Nefes alıyorum ve geri çekiliyorum, ama bir kolunu kalçalarımın etrafında tutuyor, beni sıkıca yerinde tutuyor. Daha derine itiyor ve daha fazla baskı uyguluyor, ikinci bir parmak, itiyor.

"Ben buraya geliyorum. Başka seçeneğin yok."

İkinci bir orgazm oluşurken kalbim çılgınca çarpıyor. Tanrım, bu daha önce hiç hissetmediğim bir duygu, yepyeni bir dizi sinir ucu uyanıyor.

Hayal kırıklığı ve çekildiğinde hissettiğim boşluk duygusuyla sarkıyorum. Daha fazla soğuk ıslaklık ve ardından birkaç parmaktan çok daha kalın bir şey dar küçük deliği itmeye başlıyor.

"Hayır! Nathan!" Neredeyse panikliyordum. Bu mümkün değil.

Kıçıma şok edici sertlikte bir tokat yediğimde sarsılıyorum. Beklenmedik bir acıyla, ilk panikle sıkıttığım yeri iterek içeri giriyor. Bağırıyorum, sonra ikinci ve üçüncü kez tokatladığında tekrar bağırıyorum.

"Ow!"

"Rahatla, bebeğim. Beni geri it."

Ürperiyorum. "Nasıl yapabilirim? Sen beni döverken rahatlayamıyorum."

Beni tekrar tokatlıyor ve hassas tenimden gelen sıcaklık popomdan gelen yanmayla karışıyor. Bir elini amıma kaydırıyor ve klitorisimi parmaklıyor, kıvrımlarımın arasına dalıyor, ileri geri okşuyor.

"Şaplaktan zevk alıyorsun, kızım. O kadar ıslanıyorsun ki inanamazsın. Şimdi benim için rahatla yoksa bu lezzetli kıçını en çok neyin acıttığını bilemeyene kadar tokatlayacağım, içinde ben mi yoksa yanan tenin mi?" Popomu okşamaya devam ediyor, şefkatle, neredeyse sevgiyle ve ben onun dokunuşuyla rahatlıyorum, onun müdahalesine biraz uyum sağlıyorum.

"Yoksa seni tokatlamaya devam etmemi mi istiyorsun, seni yaramaz kız?"

Cevap veremiyorum. Bu soru içimde bir şok dalgası yaratıyor. Öyle mi? "Bilmiyorum," diye fısıldıyorum sonunda.

"Harikasın amına koyayım," diye inliyor ve daha fazla baskı uyguluyor, klitorisime masaj yapıyor, bana yaklaşıyor, itiyor, itiyor, biraz daha derine iniyor.

Son santimlere karşı kendimi savunma içgüdüleriyle bağlarımı çekiştiriyorum. "Bu çok fazla," diye inliyorum.

Kıçıma sertçe vuruyor, ileri itiyor, şaplak, ileri. Her şey yanıyor. Çok fazla, her duyuma saldırıyor ve iyi ile kötüyü ayırt edemiyorum. Beni yepyeni bir şekilde dolduruyor. Bedenimi ve zihnimi. Şu anda tüm dünyam Nathan. Yanaklarım gözyaşlarıyla ıslanıyor, ama üzgün değilim, korkmuyorum, sadece o anın etkisindeyim, ben olduğumu sandığım her şeyden kopmuşum.

"Bebeğim," diye inliyor. Hareket etmeye başladığında, tamamen içimde olduğunu fark ediyorum. Uzunluğunun her kalın santimi. Hızını artırıyor, daha sert ve daha sert itiyor. Nasıl görüldüğümü ya da nasıl ses çıkardığımı umursamadan sürekli tutarsız sesler çıkarıyorum. Beden dışı bir deneyimin içinde yükseliyorum ve yine de her zamankinden daha fazla bedenimdeyim. Nathan klitorisimin etrafında dönüyor ve ben kasılmalarla patlıyorum, orgazmın yoğunluğundan

neredeyse bayılıyorum, sadece onun kendi salıverilmesiyle nasıl kükrediğini belli belirsiz kaydediyorum.

Sonra kollarımı serbest bırakıyor ama yine de hareket edemiyorum. Beni sıkıca kucakladı,

Terli yüzümdeki saç tellerini okşuyor. Onun ilgisine, yakınlığına ihtiyaç duyarak sarılıyorum.

Nathan bir şekilde beni silmeyi ve yatakta kıvrılmış halde kalmama rağmen çarşafı değiştirmeyi başarıyor. Sonra üst çarşafı üzerimize çekiyor ve beni kendine çekiyor.

Kalbim çırpınıyor ve zihnim karmakarışık. Artık kim olduğumu bile bilmiyorum.

Bölüm 17

Nathan

Uyandığımda her şey huzurluydu. Hava hala karanlık. Kollarımda bir kadın var ve bu his ve onun güveni beni dehşete düşürüyor. Dün gece onu az çok kaçırmıştım, bu arada cehennem kadar sıcaktı ve ona oldukça kaba davrandım, ama burada yatıyor, benim küçük cadalozum. Hareket bile etmedi. Nefes alış veriş yavaş ve düzenli. Hâlâ sımsıkı sarılmış, sırtı göğsüme dayalı ve ben kaya gibi sertim, sikim poposuna bastırılmış.

Bir an tereddüt ediyorum, ne kadar zorlayabileceğimi ve ne kadar eşek olduğumu merak ediyorum, ama cehennem evet, içimde direnebilecek bir lif yok.

Serbest kalan kolumu dikkatlice aşağıya, kalçasına, küçük saç tutamına, sonra da daha aşağıya indiriyorum. Klitorisine dokunuyorum, kıvrımlarının arasına giriyorum. Doğal olarak nemli ama ıslak değil, hazır değil. Elimi çekip ağzıma götürüyorum, parmaklarımı ıslatıyorum, sonra tekrar yumuşak etine koyuyorum. Çok daha iyi. Okşuyorum, yukarı aşağı, daire çiziyorum, çok çok hafifçe dokunuyorum. Duruyorum ve nefes alışını dinliyorum. Hafifçe değişti ve kollarımda kıpırdandı. Nefes nefese birkaç dakika bekliyorum ama hâlâ uyuduğuna karar veriyorum. Dikkatlice hareket ediyorum, elimi aramıza sokuyorum ve sikimi kalçalarının arasına sokuyorum, şaftım amına bastırarak dinleniyorum. Sonra tepki vermesini ya da vermemesini bekliyorum. Tepki vermemesine şaşırdım, çok yorulmuş olmalı. Hiç şaşırmadım. Ona oldukça sert girdim. Hâlâ uyuduğuna ikna olduğumda klitorisine masaj yapmaya devam ediyorum, kalçalarımı hafifçe ileri geri sallıyorum, sikimi giderek ıslanan kıvrımları boyunca hareket ettiriyorum.

Oh, evet.

Daha ağır, biraz düzensiz nefes alıyor. Artık uyuyor mu yoksa numara mı yapıyor emin değilim ama yine de onu becereceğim.

Girişi yeterince kolay yol veriyor, beni içeri itmeye davet ediyor, çok kaygan, çok sıcak. Orada dinleniyorum ve onu usulca okşamaya devam ederken bekliyorum. Hala tepki vermiyor gibi görünüyor, bu yüzden biraz daha itiyorum, tutuyorum, itiyorum, tutuyorum. Tüm uzunluğumla içine gömüldüğümde uyarılmaktan titriyorum. Artık uyuduğuna inanmıyorum ama rol yapmakta çok iyi. Buna bayılıyorum. İçine girmek istememe rağmen yavaşça itiyorum. Bu benim için bile yeni bir şey. Beni mümkün olan her şekilde şaşırtan bu kadın dışında, ne zaman bir kadına sarıldığımı ve

uykuya dalacak kadar rahatladığımı bile hatırlamıyorum.

Göğsünü avuçlayarak meme ucunu sıkıyorum, daha sert ve daha sert, o sarsılana ve bir inilti çıkarana kadar ve o zaman tüm gücümle ona çarpıyorum. Çığlık atıyor ve beni itiyor. Meme uçlarını sıkıştırmaya devam ediyorum, onu kavisli hale getiriyorum, tüm vücudu gergin ve titriyor. Boynundaki hassas deriyi kemirdim, sonra onu ısırdım ve yeni bir çığlık attım.

"Kendine dokun," diye fısıldıyorum kulağına ve o da itaatkâr bir şekilde elini vücudunda gezdirerek direktifimi yerine getiriyor.

"Lütfen," diye nefes

nefese kalır. "Lütfen ne?"

"Lütfen meme uçlarımı incit. Daha fazla, ben-"

Memnuniyetle kabul ediyorum. "Bunun gibi mi?" Başparmağımla işaret parmağımın arasına sıkıştırıp bükerek gerçekten sertçe çimdikliyorum.

"Evet," diye haykırıyor ve kasılmaya başlıyor. "Boşalacağım, Tanrım!"

Kalçalarını tutup onu karnının üzerine itiyorum, sonra dört ayak üzerine düşmesi için onu yukarı çekiyorum. Orgazmı boyunca onu sertçe becerirken yüksek sesle inliyor, kalçalarını sıkıca tutuyor, onu bana defalarca çarpıyorum.

"Ben-" diye ağlıyor, sonra anlaşılmaz bir feryattan başka bir şey yok.

Amcığının sikimi ikinci bir uzun derin spazm serisiyle sıkması beni uçurumun kenarına gönderiyor ve tüm kontrolümü kaybediyorum. Sonra, kayıyorum ve onun yanına sırtüstü düşüyorum, nefes nefese, terli ve sadece mutlu. Onu bulduğum için mutluyum, bana geri döndüğü için mutluyum. Yapmamam gerektiğini biliyorum ama bu küçük kadına çok fena aşık oluyorum.

Yer değiştirip yatağa oturuyor, sırtı bana dönük, omuzları dik. "Tuvalete gitmem lazım," diye mırıldanıyor, kalkıyor ve gözden kayboluyor.

Uzun zamandır yok. Sular akıyor. Duş. Tuvalet. Sessizlik. Sonunda geri dönüyor, bir havlu sarmış.

"Kıyafete ihtiyacım var." Yüzü sert, duygusuz, gözleri karanlık ve donuk.

"Ne için?"

"Çıplak dışarı çıkamam." Gözünü kırpmadan

bakışlarımı tutuyor. "Nereye gidiyorsun?"

"Otelime dönüyorum, Nathan."

Kaşlarımı çatıyorum, kalbim tekliyor. "Neden? Kalmak mı?"

"Kalmıyorum, Nathan. Gidiyorum. Kıyafetli ya da kıyafetsiz, ama sokaklarda çıplak dolaşmamayı tercih ederim."

Yataktan fırladım. "Sen neden bahsediyorsun?"

Çenesini sıkıyor. "Ben. Kalmıyorum. Kalmıyorum. Bana giyecek bir şey verecek misin?"

Ona doğru ilerliyorum, üzerine çıkıyorum ama o geri adım atmıyor. "Yatağına geri dön. Hiçbir yere gitmiyorsun."

Yanağıma inen tokat kesinlikle beklenmedikti ve sanırım bunu hak etmiştim. Başım yana doğru sallanıyor. Yüzündeki öfke anında yerini korkuya bırakıyor. Ona zarar vereceğimi düşündüğünü fark edince içimde karanlık bir şeyler yükseliyor. Bileğini kavradım. Geri çekilmiyor.

"Gitme."

"Beni tutamazsın, Nathan. Ben bir mal değilim ve sen de beni kaçırmıyorsun. Bunu biliyorum. Bana giyecek bir şey ver ve gitmeme izin ver."

"Geri dönecek misin?"

Başını sallıyor. "Hayır."

Kafam karıştı. "Ne oldu? Seni incittim mi?"

"Evet. Hayır. Bilmiyorum. Bu çok fazla. Sen çok fazlasın. Bunu yapamam."

Gözlerinden yaşlar süzülüyor ve yanakları ıslanırken yüzündeki çaresiz ifadeyi görünce içimden bir şeyler kopuyor. Gitmesine izin veriyorum ve gömleğimi yerden alıp ona uzatıyorum.

"Pantolonum çok büyük, ama kemerle..."

Beyaz gömleğini başına geçiriyor ve uzun, nemli saçlarını silkeliyor. Büyük beden giysisinin içinde harika görünüyor. Neredeyse dizlerine kadar uzanıyor. Koyu renk gözleri kocaman ve acılı. Pantolonumu ve kemerimi ona uzattığımda sanki içime bir bıçak saplanıyor. Giyinmesini, ayakkabılarını bulmasını ve kapıya doğru yürümesini sessizce izliyorum. Dönüp beni durduğum yerden içeri alıyor, içim de dışım kadar çıplak. Ona sözsüzce yalvarıyorum, gitme, gitme. Sonra kapıyı çekip açıyor ve gidiyor. İşte böyle.

Uyuşmuş bir halde durup ne olduğunu merak ediyorum. Onu lanetlemek istiyorum ama yapamam, o bunun için fazla iyi bir insan. O bunu hak etmiyor.

"Beni tutamazsın."

Hayatına girmemi gerçekten hak etmiyor. İşte o zaman onu elimde tutmak *istediğimi* anladım.

Sidney

Otele dönerken yol boyunca yüksek topuklu ayakkabılarımın ve çok uzun pantolonumun içinde tökezleyerek **ağlıyorum**. Şafağa birkaç saat kala yatağa girdiğimde küçük oda soğuk ve boş geliyor. Göğsüme sarılıyorum ve ileri geri sallanıyorum. Her şey acıyor. Her yerim. Alt tarafım ağrıyor, popom acıyor, boynum dişlerini geçirdiği yerde ağrıyor ve sahip olduğumu hiç bilmediğim kaslarım her hareket ettiğimde protesto ediyor. En kötüsü de göğsümdeki boşluk. Gitmek istemedim ama kalamam. Daha fazla dayanamıyorum. Beni canlı canlı yiyor. İçimde kelimelerle ifade edemediğim bir şeyler uyandırıyor. Beni hem korkutuyor hem de güvende hissettiriyor. Bunu yapamam.

Birkaç dakika ötede, o dairede olduğunu bilmek içimi parçalara ayırıyor ve uyku bana gelmeyi reddediyor. Ne hissettiğini, ne düşündüğünü merak ediyorum ve onu her karşımda gördüğümde, kaybetmenin acısıyla tenim karıncalanıyor. Ne yaparsam yapayım, kaybedeceğim. Ya onu kesip atacağım ve onu kaybedeceğim ya da kalıp kendimi kaybedeceğim.

Gölgeler siyahtan griye döndüğünde ve yeni gün başladığında duş alıp pantolon ve bluz giyiyorum. Boynumu, mavimsi morlukları ve kırmızı şişlikleri incelerken bir eşarp çıkarıp en iyisini yapmaya çalışıyorum. Bugün hiçbir şey yapmayacağım. Plaj, güneş, insanların bakışları ve şemsiyeli içecekler.

Yemek yerken zihnim karmakarışık. Düşüncelerim durmadan dönüyor. Dün gece korkunçtu, inanılmazdı ve sonra o kadar şefkatliydi ki. Neredeyse sevildiğimi hissettim. Kalmam için yalvarması zihnimde tekrar tekrar çalıyor ve kendimi bok gibi hissediyorum.

Kahvaltıdan sonra küçük bir güneş elbisesi giyiyorum ve parlak sarı plaj çantamı omzuma atıyorum. Sahile gidiyorum. Buradaki bu son günümde oturup hüznlenmeyi reddediyorum. Parmak arası terliklerim her adımda emici bir ses çıkarıyor. Otel lüks olmayabilir, ama altın gibi bir konumu var: şehir merkezine yirmi dakikalık yürüme mesafesinde, yakınında bir sürü restoran ve kafe var ve harika bir plaja sadece on beş dakika. Ve Nathan hemen köşeyi dönünce... Hayır, onu

düşünmüyorum!

Daha doğuda kıyı şeridi boyunca bir liman ve endüstriler, batıda ise daha fazla

beyaz kum. Ve her yerde açık ufuk, parıldayan sıcaklık ve ılık bir esinti. Öğleye yakın ve güneşte kalmak için günün en kötü zamanı ama bugün sahilde olacağım ve biraz güneş yanığı beni durdurmayacak. Sadece iyi bir güneş losyonuna ve biraz gölgeye ihtiyacım var.

Ben vardığımda aileler öğle yemeği için ayrılıyorlar, bu da bir sandalye bulmak için iyi bir fırsat. Aradığım şeye tam olarak uyan bir sandalye, bir bar ile suyun kenarı arasına yerleştirilmiş. Yaslanabiliyor, yarı temiz bir minderi ve gölgesi var. Barın kendisi bir evden çok rustik bir verandaya benziyor, beyaz bir yelken çatı yerine kullanılıyor. Reggae müzik çalıyorlar ve hafif bir bira sipariş edip yerime dönerken ayağımı ritme göre vuruyorum. Havlumu seriyorum ve şehirdeki ilk öğleden sonra aldığım kitabı elime alıyorum. Zar zor açtığım bir kitap.

Bölüm 18

Sydney

"BU KOLTUK DOLU MU?"

Sarsılarak uyandım ve güneş gözlüklerimi çıkardım, sesi hemen tanıdım. Kalbim hem sevinç hem de kızgınlık içinde boğazıma fırlıyor. Sözler, o ilk öğleden sonra beni uyandıran neredeyse mugger'ımın anısını canlandırıyor. Güneşe karşı gözlerimi kısıyorum ve karşımda Nathan'ı görüyorum. Bej keten pantolonu, kolları kıvrılmış tertemiz beyaz gömleği, asi siyah saçları ve aviator güneş gözlükleriyle bir GQ modeline benziyor. Bacaklarda seks. Onun yeniden ortaya çıkışı nefesimi kesiyor. Aynı zamanda kararlılığımı da. Ağzım açık kaldı, nutkum tutuldu.

Gülüyor ve yanımdaki koltuğu işaret ediyor.

"Ne zaman bir şey istemeye başladın?"

"Her zaman sorarım."

Şeytani bir yakışıklılıkla bana sırtıyor ve aptal kalbim yerinden fırlıyor. Güneş gözlüklerinde kendimi görüyorum. "Hiç sormuyorsun," diye karşılık veriyorum sonunda.

Gülüyor ve benimkinin yanındaki sandalyeye çöküyor. "Günün iyi geçiyor mu?" "Sana uzak durmanı söylediğimi sanıyordum."

"Şey, teknik olarak, yapmadın."

İnliyorum, güneş gözlüklerimi tekrar takıyorum ve yüzümü okyanusa dönüyorum. "Harika bir gün geçiriyorum. Sakin ol.

Sessiz ol. Kimse kıcıma vurmasın."

"Hassas mı? Üzerine oturabilir misin?"

Öfkelendim. "Bilmek istemez miydin?"

Alt dudağını yavaşça yalarken güneş gözlüklerinin kenarından bana attığı bakış, karnımda birbirini kovalayan bir kelebek sürüsü gönderiyor. Başını eğiyor. "Boynun nasıl?"

"Bana verdiğin çürükleri incelemeye başlamak ister misin?"

"Oh evet," diyor, sesi derinleşiyor.

Titriyorum. "Ama yapamazsın."

Alay ediyor ve bana bir göz atıyor. "Güneş kremi mi unuttun?"

"Ne?" Kalçalarımā bakıyorum. Parlak, sağlıksız bir kırmızı. Derim acıyor ve çok sıkı hissediyorum. "Ama bunca zamandır gölgede duruyordum."

"Sen Güneşli Eyalet'te doğup büyümedin mi? Kumun güneş ışığını yansıttığını bilmiyor musun? Ve su." Suya doğru başını sallıyor ve ben de onun bakışlarını takip ederek parıldayan okyanusu izliyorum. "Yerliler güneşten uzak durur," diye homurdanıyorum ekşiyerek.

"Soluk benizli," diye dalga geçiyor.

"Bronzlaşmak için poster çocuğu da değilsin."

"Ben açık tenliyim. Kıpırmızı oluyorum, sonra soyuluyorum ve tekrar beyaza dönüyorum. Senin bahanen ne?" "Seksi."

"Her zaman," diye cevap veriyor ve parmağını yan tarafıma sokarak ciyaklamama neden oluyor.

Elini tutuyorum ve parmaklarını benimkilerle birleştirirken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. İçimdeki her şey bunu yapmamam, buna bir daha kanmamam, incinmemem için çığlık atıyor. Elimi geri çekiyorum ve onun dokunuşuyla yanan derimi ovuyorum. "Ama anlamıyorum. Esmersin, yani saçların. Tipik Amerikan tenine sahip değilsin. Kesinlikle güzelce bronzlaşacak birine benziyorsun."

Nathan huzursuz ellerime bakıyor ve bilerek sırtıyor. "Ailem İtalya'dan geliyor. Russo ismi seni ele vermedi mi?"

"Bunu düşünmemiştim," diye mırıldandım. "O zaman Tanrı aşkına nasıl açık tenli olabiliyorsun? Ve gözlerin, onlar mavi."

"Evet. Olur böyle şeyler. Kuzey bölgelerde bazıları sarışın bile olabiliyor. Annem olabildiğince İtalyan'dı ama kızıl saçlı. Babam esmerdi gerçi, tipik iri burunlu İtalyan yiğidi." Göz kırıyor ve göğsüme bir sıcaklık yayılıyor. Lanet olsun, bir kadını nasıl eriteceğini çok iyi bilen muhteşem bir adam.

"Peki İtalya'dan kim geldi? Ailen mi? Yoksa... çok mu şey istiyorum?"

Gülüyor. "Endişelenme, Syd. Büyükbabam ve büyükannem ellili yıllarda ABD'ye geldiler, göletin diğer tarafında mutluluk arıyorlardı."

"Oh. Buldular mı? Yani, geliyor gibi görünüyorsun."

Bakışlarında karanlık bir şey titreşiyor ve kalbimin teklemesine neden oluyor. "Pek sayılmaz, hayır."

"Özür dilerim."

"Başkalarının başarısızlıkları için üzülmene gerek yok, tatlım." Öne doğru eğildi ve yanağımı okşadı. "Bana kendin hakkında bir şeyler anlat."

"Ne gibi?"

"Miami'de mutlu musun? Hiç başka bir yerde yaşamak istedin mi?"

Kaşlarımı çatıyorum. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim. Elimdekiyle yetindim. "Bu benim ilk yurtdışı seyahatim."

Şaşırmış görünüyor. "Gerçekten mi?"

Başımı salladım. "Sen mi? Çok seyahat eder misin?"

Nathan gülümsüyor ve bir elini siyah saçlarının arasından geçirerek kısa bir kahkaha atıyor. "Evet, öyle de denebilir."

"Öyle mi? O zaman ne yapıyorsun?"

Cevap vermiyor ama bana bakarken gözlerini kısıyor. Birden kendimi garip hissettim, sanki onu sorguluyormuşum gibi. O kadar mahremdi ki; bu kadar çok şey anlatmasına şaşırdım. Aslında, normal bir konuşma yapıyor olmamıza bile şaşıyorum.

Koluma sıcak bir el koyuyor ve güneş gözlüklerini çıkarıyor. "Sor bakalım. Hoşuma gidiyor. Hiç kimse insanlara açılmaz. Değişiklik olması güzel. Sadece her soruya seni tatmin edecek şekilde

cevap veremem."

Başımı sallıyorum. Güneş gözlüklerini tekrar takıyor ve muzipçe sırıtıyor, kolumu okşuyor ve sonra sandalyesinde arkasına yaslanıyor, eli hala üzerimde. Sonra avucunu yukarı çeviriyor. "Bu sefer almak ister misin?"

Kaşlarımı çattım. Sonra hatırladım. Uçakta, kalkmak üzereyken. Kalbim çarpıyor, dudağımı çiğniyorum ve bunun gerçekten kötü bir fikir olup olmadığını merak ediyorum. Öyle olduğunu biliyorum ama bala giden bir arı gibi ona doğru çekiliyorum ve elim kendiliğinden onunkini buluyor. Parmaklarını benimkilerle birleştiriyor, başparmağı yavaşça benimkinin arkasını okşuyor. Bu çok masum bir hareket ama nefesimi kesiyor ve tüylerim kolum boyunca birbirini kovalıyor. Çok ustaca çaldığı bir enstrüman gibiyim.

Boğazımı temizliyorum. "New York'ta mı yaşıyorsun?" "Başka yerlerin yanı sıra," diyor hafifçe.

Bön bön bakıyorum. "Birkaç eviniz mi var?" Nathan omuz silkiyor.

"Burası seni soru yağmuruna tutmam gereken yer, çünkü bu normal değil, ama sakın olacağım ve sadece... Bilmiyorum. Tanrım. Nerede doğdun?"

"Büyük Chicago şehri."

"Ne kadar klişe, Chicago'dan bir İtalyan. Her yerinde gangster kokusu var."

Yüzü bir an sertleşiyor, sonra gülüyor. "Çok canlı bir hayal gücünüz var, Bayan Lewis." "Evet, öyle!" Diyorum ve sonra yanaklarım kızarıyor.

"İsteddiğini biliyorum." Sesi birkaç ton daha karanlık geliyor ve içimden bir ürperti geçiyor.

Öksürüyorum ve koluma konan küçük bir sineğe vuruyorum. "Peki, mutlu bir çocukluk geçirdin mi?"

Bana bakıyor ve sonra yüzünü buruşturuyor. "Pek sayılmaz. Babam genç yaşta öldü. Annem işi devraldı. On iki yaşında çalışmaya başladım. Ben ve ağabeyim küçük kardeşlerimize bakmak zorundaydık. Annem hiç ortalıkta yoktu."

"Vay canına. Çok kardeşiniz mi var?"

"Biz beş kişiyiz."

"Zor olmuş olmalı. Kimse sana yardım etmedi mi?"

Akrabalarınız?" "Bize verilen kartlar bunlardı. Hepsi bu kadar." "Aile işi neydi?"

"İnşaat."

"Gerçekten mi? Ve annen mi devraldı?"

"O sıradan bir ev kadını değil. Bunu böyle bırakalım."

Yüzü kapanıyor ve seansın bittiğine dair güçlü bir hisse kapılıyorum. Biraz sarsıldım. Çocukluğu kulağa çok tuhaf geliyor, sanki birkaç on yıl öncesine ait bir şey gibi. Kendi şımartılmış hayatımı düşünüyorum. Babam, mimardı, çok para kazanıyordu. Annem, sıkılıp başka bir yerde mutluluk bulmak için ayrılanı kadar, az ya da çok ödüllü bir ești. Tek yapmam gereken iyi notlar almaktı, geri kalan her şey fazlasıyla sağlandı. Kenarlarının biraz kaba olmasına şaşmamalı.

Öğleden sonra. Midem gurulduyor ve bana kahvaltıdan beri bir şey yemediğimi hatırlatıyor. Nathan bara doğru başını sallıyor. "Sana bir şey getireyim mi?"

Konu değiştiği için mutluyum. "Evet, lütfen. Bira? Ve eğer varsa bir sandviç. Ya da yenilebilir herhangi bir şey. Oh, ve kahve."

Ağzının bir köşesi çarpık bir gülümsemeye dönüşüyor. Dilimi ona doğru uzattım. Bir anda eğilip dilimi yakalıyor, dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve ağzımı açmaya ikna ediyor. Güneş gözlüklerimiz çarpışıyor ve ikimiz de neredeyse aynı anda fırlatıyoruz. Elleri başımın arkasına uzanıyor ve öpüşmemiz derinleşirken beni kendine çekiyor. Sonra bir elini kasıklarına götürerek

serbest bırakıyor.

"Lanet olsun, hâlâ yürüyebiliyorken durmalıyım."

Elimi ağzıma götürüp kasıklarına yayılan ateşle savaşıyorum. "Nathan," diye mırıldanıyorum.

"Hayır."

Bana öyle bir yoğunlukla bakıyor ki içim kıpır kıpır oluyor. "Şu anda tek yapmak istediğim seni

ve seni yatağa geri çekeceğim."

Başımı sallıyorum. Boğuk sesi ve önerisi içimde bir arzu telaşı yaratıyor, amımın anında uyarılmasına neden oluyor ve tek yapabildiğim bununla savaşmak.

Nathan bilmiş bir sırıtış takınır, doğrulur ve gözlüklerini tekrar takar. "Bir dakika içinde dönerim."

Arkama yaslanıyorum ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Avuçlarımı göğüslerime götürüyorum, meme uçlarım sertleşiyor ve bacaklarımın arası deli gibi ıslanıyor. Mahvoldum. Sadece bana bakması yetiyor ve vücudum çıldırıyor.

Zihnim yeni bilgiden dolayı dönüyor. Kardeşleri mi var? Bir sürü mü? Onun tek çocuk olduğunu hayal etmiştim. Çok yalnız görünüyor.

İçeceklerle geri döner. "Birazdan sandviçle birlikte gelecekler." Birayı uzatırken bana doğru başını sallıyor. "Altında külot var mı?" Sonra kendi şişesinden büyük bir yudum alıyor.

"Ah, Tanrı aşkına," diye bağırdım, elbisenin eteklerini çekştirerek. "Bu seni hiç ilgilendirmez." Sonra buz gibi şeyi önce bir yanağıma, sonra diğer yanağıma dayadım.

"Ateşli ve rahatsız mı?"

Ona ters ters bakıyorum ve konuyu saptırmaya karar veriyorum. "Kardeşlerinle yakın mısın o zaman?"

Sanki ne söyleyeceğini düşünüyormuş gibi beni inceliyor. "Bir bakıma. Karmaşık bir durum. Muhtemelen senin kastettiğin gibi yakın değil."

"Nasıl yani? Ne demek istiyorum o zaman?"

"Sevimli ve boktan mı?"

Omuz silktim, sanırım bunu kastetmiştim. "O zaman kucaklaşmak yok?"

Nathan başını sallar. "Hayır, o kadar yakın değiliz ama birbirimize çok sadıkız. Her biri için ölürüm."

"Bu aşktır."

Homurdanıyor. "Aşk. Aşk hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

O sadece bir kelime." Kalbim sıkışıyor. Kulağa çok üzücü geliyor.

Yanağıma okşuyor ve ben de gözlerimi kapatarak onun dokunuşuna yaslanıyorum. Bir şey bu kadar yanlıışken nasıl bu kadar güçlü, bu kadar doğru hissettirebilir?

"Bu kadar üzgün görünme Sydney. Sorup duruyorsun. Senin acımanı beklemiyorum. Ben iyiyim." "Kaç yaşındasın, Nathan?"

"Otuz üç yaşındayım. Siz kaç yaşındasınız Bayan Lewis? Bir hanımefendiye asla sormam, biliyorum, ama artık bildiğiniz gibi iyi yetiştirilmiş biri değilim ve mademki birdenbire birbirimize kendimizi daha düzgün bir şekilde sunmaya başladık."

"Bunu yapmamızın zamanı gelmişti," diye mırıldandım. "Yirmi altı." "Yaz kızı mı? Kış mı?"

"June. Sen mi?"

Bir an tereddüt ediyor. "Ekim."

"Oh, demek doğum günün yeni geldi. Gecikmiş doğum günün kutlu olsun. Nasıl kutladın?" Ciddileşir. An uzuyor. "Küba'daydım."

"Oh! Güzel!"

"Hayır," diye kısa bir cevap verdi, yüz hatlarındaki önceki tüm neşe kaybolmuştu.

Garson, ton balığı salatası, domates ve soğan dilimleriyle dolu büyük bir ikili sandviçle geldiğinde bu garip anı bozuyor. Bir ısırık alıyorum ve bu şimdiye kadar yediğim en lezzetli şey.

Sebzeler taze ve sulu, ton balığı ise mükemmel derecede tuzlu.

"*Tanrım*," diye inliyorum çiğnemelerim arasında.

Ben ağzımı doldururken Nathan bana bakıyor. "Eğer böyle inlersen, söz hakkın olmayacak. Seni alacağım

benimle eve gel ve seni tekrar bağlayayım."

Çok büyük bir lokma yutuyorum ve öksürüyorum. Bu düşünceyle içim içimi yiyor ama bunun benim sonum olacağını biliyorum. Oraya bir daha gitmeyeceğim.

Sırıttıyor, sonra tekrar saatine bakıyor.

"Gitmen mi gerekiyor?"

"Yakında." Birasından bir yudum daha alıyor. "Güneş kremi getirdin mi?" Çantama doğru başını sallıyor. "Ehm, evet, getirdim." Öne doğru eğilip bulana kadar içindekileri karıştırıyorum.

Çantamdan

şeyi elimden aldı, kapağını açtı ve avucuna bol miktarda döktü. Yutkunuyorum. "Bu iyi bir fikir değil," diye ciyaktarken öne doğru eğilip avuçlarını sol uyluğuma koyuyor ve serin losyonu tenimde okşamaya başlıyor.

"Bana karşı çaresiz olmana engel olamıyorum Sydney. Sadece güneş losyonu sürüyorum." "Pislik," diye mırıldandım ve kıvrandım.

"Sakin ol. Sana ikinci kez söylemek istemiyorum." Bana soğukkanlı bir şekilde bakıyor ve ben duygularımın saldırısına karşı sertçe yutkunuyorum.

"Bana kendinden biraz daha bahset," diyorum, sesim titreyerek, bir eli iç uyluklarımda, diğer eli de bacaklarımda üzerinde, hareketleri etkili ve neredeyse profesyonel, sonra inciklerime doğru iniyor. Bacaklarımı teker teker kaldırıyor ve arka tarafa masaj yapıyor. Yaptığı her hareket bacaklarımda karıncalanmalara yol açıyor ve külotumu tamamen ıslatıyor. İnlememek için kendimi zor tutuyorum.

"Onun yerine sor,"

diyor. "Ne iş yapıyorsun?"

"Güneş kremi sürüyorum."

Alay ediyorum. "Ne demek istediğimi biliyorsun." Eli uyluğumun iç kısmında yukarı doğru kayıyor ve küçük bir miyavlamaya engel olamıyorum.

Gözlüklerinin kenarından bana bakıyor ve sırtlıyor. "Bunu sana söyleyemem, yoksa seni öldürmek zorunda kalırım."

Daha önce birkaç kez hissettiğim güvensizlik duygusunu hissediyorum. "Ciddi misin sen?" "Belki de."

"Sen imkansızsın."

"Hayır, değilim, ama cevaptan memnun olmazsın." Elleri dizlerimin üzerinde, hareketsiz duruyor. Birbirimize bakıyoruz.

Dudaklarımı yalıyorum. "Tehlikeli misin?" Fısıldıyorum.

Bakışlarımı tutuyor ve uzun bir süre sessiz kalıyor. "Senin için değil Sydney." Gözlerimi kısıyorum. Bundan pek emin değilim.

Arkasına yaslanıp beni izliyor. "Seni korkuttum mu?" Başımı salladım.

"Seni incittim mi?"

Ne cevap vereceğimden emin değilim. İkisi de dürüst bir cevap değil. Dudağımı çiğniyorum ve bacaklarımı yukarı çekip dizlerime sarılıyorum. "Biraz, Nathan."

Kaşlarını çatıyor ve başını sallıyor, sonra saatine bakıyor. "Gitmem gerekiyor. Teşekkür ederim... Sadece konuşmak güzeldi." Başıma hızlı bir öpücük kondurdu, ayağa kalktı ve başka bir şey söylemeden gitti, beni sıralayamadığım bir duygu karmaşasıyla baş başa bıraktı.

Onu gözden kaybedene kadar arkasını izliyorum, sonra gözlerimi kapatıp sandalyeye

yaslanıyorum. Kalbim çok sert çarpıyor. Her şeye rağmen bu adama aşık oldum. Fiziksel mi, yoksa daha fazlası mı, bilmiyorum ama onu aklımdan çıkaramıyorum. Sürekli benimle birlikte. Tenini tenimde hissediyorum, onu içimde hissediyorum. Onu düşünmek bile beni ısılatıyor. Onu o kadar çok istiyorum ki canım yanıyor ama onunla birlikte olamıyorum. Olamıyorum.

Yine. Nathan'da yolunda gitmeyen bir şeyler var. İyi sakladığı zalim bir damarı var ama ara sıra ortaya çıkmaması için yeterince iyi değil. Gözlerinin buzdan daha soğuk olduğunu, yüzünün hiçbir insanın hissetmemesi gereken duygularla buruştuğunu gördüm. Ne olduğunu anlayamıyorum. Tahmin bile edemiyorum. Bilmek de istemiyorum. Bildiğim tek şey ondan uzak durmam gerektiği. Acıtıyor. Duygular var. Bunu inkâr edemem ama o benim için doğru kişi değil, ben de onun için doğru kişi değilim.

Gözlerimi kapatıyorum ve kalkmadan önce bir saat daha öğleden sonra güneşinin tadını çıkarıyorum. Parlak yeşil havlumdaki kumları silkeliyorum, katlıyorum, sandaletlerimi giyiyorum ve şehre doğru yola çıkıyorum. Saat altı buçuk. Nathan'ın ne yaptığını ve onu bir daha görüp göremeyeceğimi merak ediyorum, sonra onu aklımdan çıkarmaya çalışıyorum.

Hava sıcak ve nemli. Hava durgun. Pişman olacağım bir güneş yanığı tenimi yakıyor, terliyim ve güneş elbisem vücuduma yapışmış. Ayak parmaklarımın arasındaki kum ince derimi yıpratıyor. İnce taneli kumun derin tabakasından geçiyorum, sonra kaba kuru otlardan oluşan bir patikada ilerliyorum. Asfalt ısı yayıyor. Bir ayağımı sandaletimden çıkarıp siyah yüzeyi test ediyorum. Üzerinde yumurta kızartılabilecek kadar sıcak. Miami'den farklı değil, ama evde çoğunlukla serin bir arabada klimalı binalar arasında gidip geliyorum. Her şey rahat etmek için.

Bu yolculukta tanıştığım insanları, şarkıları, yemekleri, kolay hayatı düşünüyorum. Bunların bir kısmını yanımda götürebilirim. Burada bir Sydney, evde de bir Sydney olmak zorunda değilim. Her ikisinden de biraz olabilirim, iki dünyanın en iyi yanlarını bir araya getirebilirim. Okyanusta yüzebilirim. Sahilde koşabilir ve kumun beni rahatsız etmesine izin verebilirim. Bir barda bir kadeh şarapla oturup güneşin batışını izleyebilirim. Tamamen eski hayatıma dönmeme gerek yok.

Nathan'ın küçük bir parçasını yanımda götürebilirim. İyi bir parçasını. Onun da Sydney'den bir parça götüreceğinden şüpheleniyorum. Her şeye rağmen bir şeyler yaşadık. Karanlığa rağmen ışık da vardı.

Ama her neyse, bitmek *zorunda*.

Bölüm 19

N*athan*

Bu sıcak, kelimenin tam anlamıyla kanlı cehennemin son günü. Diego Garcia herkesin düşündüğünden daha dirençli. Hiçbir şey bizi onun konuşmadığı gerçeğine hazırlayamazdı. Öleceğini biliyor. İki gündür onunla uğraşıyoruz. Ölesiye dövüldü. Tırnakları ve bazı dişleri çekildi, parmakları kırıldı. İki diz kapağından vuruldu. Bayıldı, kendine getirildi, su işkencesi yapıldı, tekrar bayıldı. Bir kez öldüğünü düşündük ve bu büyük bir serseri olurdu, ama ölmedi ve biz de devam ettik. Ayakkabılarıma kustu ve ben de yüzüne ateş etmeyi düşündüm. Gerçek anlamda bir etkisi olacaktı ama aynı zamanda konuşmasını da zorlaştıracaktı, bu yüzden yapmadım.

Onu küçük çaplı bir dolandırıcı olarak düşünmüştüm ama gerçek bir baş belası çıktı. Diego Garcia ne olursa olsun öleceğini biliyor ve elimizde hiçbir koz yok. Adamla daha fazla ne yapacağımızı bilmiyoruz, bu yüzden B planına geçiyoruz.

Senyora Maria Garcia.

Umarım karısını yeterince seviyordur.

Büyük bir ağacın altına park etmiş olmamıza rağmen minibüsün arkası kaynar derecede sıcak. Yalnızım, Diego'nun karanlık güzellikteki karısının geri getirilişini izliyorum.

Sydney'i sahilde bıraktığımdan beri sanki ona bağlı ipler varmış ve beni geri çekiyormuş gibi hissediyorum. Bu beni deli ediyor. Bana biraz daha kibar bir dille siktir olup gitmemi söylüyor ama onun da benim kadar bana bağlı olduğunu söylemek çok kolay. Kaşınıyorum ve kaşımaya karşı koyamıyorum. Nasıl olsa yarın bitecek.

Ben de onu aradım. Telefonu açmasını beklerken sikim kıpırdıyor. Üç kez çalıyor, sonra nefes nefese sesini duyuyorum.

"Evet? Sydney Lewis."

Gülümsüyorum ve önümdeki monitöre bakıyorum. Hâlâ Garcia'nın evinin dışında bekliyorlar, zamanlarını bekliyorlar.

"Alo?" diyor, daha yüksek

sesle. "Ne giyiyorsun?"

Nefes nefese kaldı. "*Nathan!* Sen

imkânsızsın." "Hayır, değilim. Ne

giyiyorsun?"

Keskin bir şekilde nefes alıyor. Söylenmemiş itirazı aramızda asılı kalıyor. Sonra birlikte oynamaya karar veriyor.

Güzel, güzel Sydney Lewis. Ne mücevher buldum.

"Aynı güneş elbisesi." Sesi hafifçe titriyor. "Altında ne var?"

Ekrana bakıyorum. Her şey kontrol altında. Alıcıdan Sydney'in kıvranışını duyabiliyorum neredeyse.

"Beyaz bikini altı," diye nefes alıyor. "Sütyen yok." "Emirlerime itaatsizlik ediyorsun."

"Son baktığımda söylediklerinizi yapmak gibi bir yükümlülüğüm yoktu."

Ben yanında değilken çok cesursun. "Sabrımı mı deniyorsun?" Sesimi sert ve buz gibi yapıyorum. "Çıkar şunları."

Bir anda taş gibi sertleşen sikimi ayarlamam gerekiyor. Onun ucundan bir kumaş hışırtısı geliyor ve bir elimi uzunluğum boyunca ovalarken sırtıyorum. Kendime izin veremem. Burada olmaz. Ama ihtiyacım olanı daha sonra alacağımdan eminim. Kaçtığını sanıyor. Tekrar düşün, Syd.

"Gittiler," diyor nefes nefese.

"Aferin kızıma. Islandın mı?"

"Muhtemelen."

"Kendine dokun ve bana

söyle." "Evet," diye nefes

nefese kalır. "Evet." "Tahrik

oldun mu?"

"Evet."

"Kendine dokun, parmaklarını amcığında aşağı yukarı ovala ve beni içine iterken düşün. Ve benim için inle, Syd. Seni duymak istiyorum."

Bir an sessiz kalıyor ama sonra nefes alışının değiştiğini, ağırlaştığını duyuyorum. Telefonda yumuşak bir inilti geliyor, sonra bir tane daha.

"Bir parmağını içeri sok."

"Zaten yaptım," diye nefes

alıyor. "Sana yapmanı

söyledim mi?"

"Mmnooo," diye cevap veriyor küçük bir sesle.

"Amına sert bir tokat at, Syd. Sertçe. Disiplinli olman gerek."

Gerçek bir tokat sesi duyuyorum ve sonra çığlık atıyor. Eğildim, tüm vücudum kenetlendi. Onu o kadar çok istiyorum ki canım yanıyor. Pantolonumun içinden seğiren sikimi okşuyorum. Külotumun önü prekumdan ıslanıyor.

"Aferin kızıma," diye fısıldıyorum. Monitörde bir hareket oluyor ve telsiz kulağında canlanıyor, kısa emirler veriliyor. Hâlâ etkileşime girmeme gerek yok. Onlar kendi başlarının çaresine bakabilirler.

"Parmaklarını kullan. Kendini becer. Beni düşün ve kendini

becer." "Klitorisime dokunabilir miyim?" diye fısıldıyor, nefesi

kesiliyor.

Bir an düşündüm. Boşaldığını duymak istiyorum. "Evet, duyabilirsin."

Nefes alışının ağırlaşmasını, hızlanmasını dinliyorum. "Beni içinde mi

düşünüyorsun?" "Evet," diye inliyor.

"Benim için gel Sydney. Çığlıklarını duymak istiyorum."

Kendimi daha sert okşuyorum, zihnim dönüyor. Pantolonuma boşalacağım. Niyetim bu değildi.

Ekrana bakıyorum. Kadını yere itiyorlar, çaresizce çırpınıyor, sonra ona sakinleştirici enjekte ediyorlar ve çırpınışları zayıflıyor. Sydney nefes nefese, anlaşılmaz sesler çıkarıyor. Sikimi ovuyorum, kasıklarım geriliyor. Eric kadını tutuyor, kadın onunla mücadele etmeye çalışıyor. Sydney anlayamadığım bir şeyler haykırıyor ama bu beni neredeyse sağır ediyor. Kadın sonunda sakinleşiyor ve

Sydney'in kulağındaki nefesleriyle birleşen zorla teslimiyet, şimdiye kadar yaşadığım en ateşli şey haline getiriyor. O kadar sert boşalıyorum ki, salıverilmemin sancıları içinde neredeyse sandalyeden düşünüyorum. Terliyorum, kalbim göğsümde hızla çarpıyor ve nefes nefese kalıyorum.

"Aferin kızım," diye nefes nefese telefonu kapatıyorum, zihnim dönüyor, görüşüm bulanıklaşıyor. Minibüsün arka kapısı açıldı ve baygın bir kadın ayaklarımın dibine bırakıldı. Sonra kapı tekrar çarpılarak kapatıldı. Hiçbir şey fark etmeden ona bakıyorum. Adamların ön tarafa atladığını duyuyorum ve sonra hareket etmeye başlıyoruz. Pantolonumun önü ıslandı ve yüzümü buruşturup avucumla yüzümü kapattım. Bu gerçekten hiç profesyonelce değildi. Gerçekten hiç profesyonelce değildi. Ona tekrar dönebilir miyim bilmiyorum. İşimi mahvediyor.

Hayır, onun işini mahvetmesine izin veriyorsun. Bu senin hatan, Nate.

Bunu planlamamıştım. Hiçbir şeyin işimin önüne geçmesine izin vermedim ama bu küçük kadın içimi kemiriyor.

Depoya dönerken minibüsteki yolculuk rahatsız edicinin de ötesindeydi. Gömleğimi çıkardım ve kucağıma koydum. Yanaklarım sıcak ve kendimi parmağını reçel kavanozuna sokmuş küçük bir çocuk gibi hissediyorum. Bağlanmış ve ağzı tıkanmış baygın bir kadın ayaklarımın dibinde zıplıyor. Sonunda onu yerde tutmak için bir ayağımı omzuna koyuyorum. Kendime geldiğimde Bayan Garcia'ya bakıyorum. Kırklı yaşlarının başında, paranın satın alabileceği bir görünüme sahip, iyi korunmuş, dolgular, botoks, tüm paket, ama aynı zamanda iyi genlere sahip olduğu da açık. Bir saat içinde ölmüş olacak. Başımı sallıyorum. Dünya acımasız bir yer, şiddet çemberleri dönüp duruyor. Bugün iki genci yetim bırakacağız. Büyüyünce benim gibi mi olacaklar? Sıcığa rağmen tüylerim diken diken oluyor. Bizler canavarız.

Ortaklarım bakıyorum. Şakalaşıp gülüşüyorlar. Dikiz aynasında Eric'in gözleriyle karşılaşıyorum.

Buz gibi bakışları içimi titretiyor. İçlerinde en zalimi o. Salvatore ona tapıyor.

Bayan Garcia ve diğer ortaklarım depoda indikten sonra Juan beni eve bıraktı. Kıyafetlerimi değiştirmem ve kendimi toparlamam gerekiyor. İşin bittiğine dair telefon gelene kadar sadece birkaç dakika geçti. Diego ağzındaki baklayı çıkardı, İsviçre'deki hesapları ve çaldığı miktarlar hakkında her şeyi anlattı. Bilgileri kontrol ediyorlar ve eğer doğruyu söylüyorsa, Diego ve Maria en azından birlikte ölecekler. Bir saat içinde bir şey duymazsam, burada işimiz biter. Bu sıcakta iki gün boyunca o piçi konuşturmaya çalıştıktan sonra gelen ani çözüm neredeyse bir hayal kırıklığı.

Bir sarsıntıyla bu gece izinli olduğumu fark ettim. Nasıl geçireceğimi çok iyi biliyorum. Ama daha nazik olacağım.

Sanırım.

Merdivenlerden çıkarken kanımı donduran bir telefon daha alıyorum, hayatımdaki en önemli telefon.

Sidney

Nathan telefonu kapattıktan on dakika sonra hâlâ yatakta yatıyordum. Tanrım, ne seks aramasıydı ama. Karşılaştırabileceğim bir şey olduğundan değil, ama bundan daha ateşli olabileceğinden şüpheliyim. Amım hâlâ boşalmanın etkisiyle titriyor, terliyorum ve nefes nefese kalıyorum. Tanrım!

Beni rahat bırakmıyor ve ben de onu kendimden uzaklaştıramıyorum.

Kapının beklenmedik bir şekilde çalınmasıyla yerimden sıçradım. Gelenin o olabileceği düşüncesi içimde titreşiyor. Bu

bir parçamın onun olmasını istemesi beni rahatsız etmeli. Ona uzak durmasını söylediğimde ciddiymdim ama yine de.

Islak ve buruşuk sundress'i örtmek için etrafıma bakıyorum ama uygun bir şey göremiyorum ve belki de birkaç saniye içinde yırtılıp atılacak. Sadece bu düşünce bile beni kıvrandırıyor. Kendi kendime gülümseyerek kumaşı avuçlarımla elimden geldiğince düzeltiyorum ve kapıyı birkaç santim açıyorum.

Kapının çarparak açılmasından kaynaklanan güç beni birkaç metre geriye itti. Kıçımın üzerine düşüyorum; küçük elbisem belime kadar itilmiş ve altımda hiçbir şey yok. Önümde, sahilde bana ilaç veren adam duruyordu. James Fintan. Uzun boylu, sarışın ve sert. Benden çalmaya çalışan, ellerini üzerime koyan adam. Kapıyı iterek kapatıyor ve bana doğru adım atıyor, gözleri çıplak kasıklarına kayıyor. Elbisemi aşağı çekerken geri çekiliyorum ve sonra ayağa fırlıyorum, duvara çarpana kadar olabildiğince uzağa çekiliyorum.

Fintan gözlerinde nefret, dudaklarında alaycı bir ifadeyle bana bakıyor. Yüzü morarmış, bir gözü şişmiş ve mavimsi.

"Sydney. Seni tekrar görmek ne *güzel*."

Bölüm 20

Sydney

Sola doğru savrularak etraftan dolanmaya ve kapıya ulaşmaya çalışıyorum. Beni yakaladığında çılgılık atıyorum, bir kolu kolayca belimi sarıyor, diğeri saçlarımı kavırıyor ve başımı geriye çekiyor. Kaburgalarım birbirine sıkıştı ve nefes nefese kaldım.

"Bırakın beni!" Kollarında çırpınıyorum. Bana sert bir tokat atıyor ve beni yere itiyor. Ondan sürünerek uzaklaşırken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor. "Ne istiyorsun?" Sızlanıyorum. Kalbim göğsümde çarpıyor. Adrenalin dalgalanması uzuvlarımı kemiksiz hissettiriyor. Artık ulaşılmaz görünen kapıya özlemle bakıyorum. O içeri daldığında düşürdüğüm telefon ulaşamayacağım bir yerde duruyor. Ona ulaşıp ulaşamayacağımı merak ederek bakıyorum.

Önümde çömeliyor, saçlarımı tekrar tutuyor ve beni ona bakmaya zorluyor. Boynumu o kadar sert büküyor ki kıracağından korkuyorum. "Beni *tutuklattın*, kaltak. Bana ne yaptıklarını gördün. Yüzüme." Şişirilmiş egosunun çok daha sert bir darbe aldığını hissediyorum.

"*Kendini* tutuklattın. Sadece kendini suçluyorsun. Benden ne istiyorsun? Sana yardım edemem. Şimdi biraz param var. Alabilirsin. Umurumda değil. Lütfen git."

Alay ediyor. "Para falan umurumda değil. Sana hak ettiğini vereceğim." Saçımı öyle sert çekiyor ki geriye doğru eğiliyorum, sonra elini elbisemin altına, bacaklarımın arasına sokuyor.

İstenmeyen temasın şokuyla geri çekiliyorum, onu üzerimden itmek için mücadele ediyorum. "Jim," diye mırıldandım. "Yapma. Lütfen yapma. O adam olmadığını biliyorum."

Bana tokat attı ve ayağa kalktı. "Bir bok bilmiyorsun!"

"Sen tecavüzcü değilsin, Jim. Bunu biliyorum. Hırsız olabilirsin ama tecavüzcü değilsin." Tanrı'ya haklı olmam için dua ediyorum. Sert elinin mide bulandırıcı hissi devam ediyor ve içim tiksintiyle sıkışıyor.

"Kapa çeneni." Beni yukarı çekip yatağa fırlatıyor, ben de onu takip ediyorum. Elbisem yukarı kalkıyor, ben de aşağı çekiyorum. Bana baktı. "Sen küçük sürtük değil misin? Çok ilkel ve düzgün görünüyordun. Şimdi seks kokuyorsun." Dizlerimden tutup kalçalarımı ayırıyor. "Az önce sikiştiniz mi? Bu küçük ateşli et parçasını kim aldı?"

Başımı sallıyorum, kalbim çılgınca çarpıyor. Onu üzerimden itiyorum ve koşarak uzaklaşıyorum. "Hayır." Sesim zayıf, titrek. "Lütfen beni yalnız bırak. Burada olduğunu kimseye

söylemeyeceğim."

Bana doğru uzanıyor, sonra elini tutup geri çekiyor ve inliyor. "*Siktir!* Seni öldüresiye dövmeli ve cezalandırmalıyım."

Tutunduğum kelime '*yapmalısın*'. "Ama yapmayacaksın. Jim, lütfen git. İşleri olduğundan daha kötü hale getirme." Sesim son sözcüklerde kesiliyor. Tekrar kapıya bakıyorum. Buradan çıkmak zorundayım.

"Oh, kötüler," diye alay ediyor. "Adadan ayrılamıyorum. Bu lanet yerden kaçamıyorum. Bir duruşma olacak ve başka davaları da benim üzerime yıkıyorlar. Yapmadığım şeyler. Burada bir hapishanenin içini gördün mü? Tabii ki görmedin, küçük Bayan Mükemmel." Tekrar üzerime geldiğinde irkildim. "Polisleri arayacaksın. Yapacağın şey bu." Boğazımı kavradı ve sıktı. Boğuluyorum ve elini tutmaya çalışıyorum. Beni tekrar yatağa itiyor, sırt üstü yatıyorum. "Onları arayacaksın ve her şeyi geri alacaksın. Onlara bir bok yapmadığımı söyleyeceksin."

Zar zor nefes alabiliyorum ve elini üzerimden çekmeye çalışıyorum, kollarına vuruyorum, gözyaşlarım şakaklarımdan aşağı süzülüyor.

"Beni duyuyor musun?" Saçımı tutup çekiyor ama elini boğazımdan çekiyor. Derin bir nefes alıyorum, sonra öksürmeye başlıyorum. Burnuma doğru eğiliyor, burun delikleri açılıyor, gözlerinde öfke var. "Burada hapse girmeyeceğim! Hepsi senin suçun!"

Saçlarımı öyle sert çekiyor ki, yakıcı acıdan çığlık atıyorum. "Arayacağım, arayacağım," diye bağıryorum. "Lütfen!"

Bana baktı. "Çok güzel amcık. Gerçek bir erkeğin seni alması için resmen yalvarıyorsun." Dudaklarını yalıyor.

Elini bırakıyorum ve eteğimi tekrar aşağı çekiyorum. "Bana dokunursan *kimseyi* aramam," diye bağıryorum. "Bunun yerine hayatının geri kalanını burada bir hücrede çürüyerek geçireceksin! Duydun mu beni?"

Gözleri kısıldı. "Onlara söyleyemezsen olmaz." Sesinde ve bakışlarında, Nathan'da hiç görmediğim kadar uğursuz bir ton var.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki başım dönüyor. Ağzım kurudu, dudaklarım o kadar uyuştı ki kelimeleri zar zor oluşturabiliyorum. "Lütfen." Sesim kesiliyor. "Lütfen, Jim. Yapma. Arayacağım."

Yataktan kalkıyor ve ileri geri volta atmaya başlıyor, mırıldanıyor, elini tekrar tekrar kirli sarı saçlarının arasından geçiriyor. Adımlarını sayıyorum, kapıdan en uzak olduğu zamanı ölçüyorum ve sonra kaçıyorum. Bağıryor ve ayağımı tutuyor. Öne düşüp tekme atıyorum. Tutuşunu kaybediyor ve tekrar üzerime gelmeden önce çıkışa doğru birkaç metre sürünmeyi başarıyorum. Kendini üzerime atıyor ve beni yere itiyor.

"Lanet olsun," diye hırlıyor. Sonra fermuarını indiriyor ve elbisemi yukarı itiyor. Çığlık atıp çırpınıyorum ve beni belimden kavrayıp itirmeden önce onu bir saniyeliğine üzerimden atmaya başarıyorum, tökezleyip dizlerimin üzerine düşüyorum.

"Polisleri arayacağım! Lütfen arama!"

Jim elbisemi yırtıyor ve pantolonunu indirip sikini serbest bırakıyor.

"Yapma!" Feryat ediyorum ve kendimi kapıya doğru atıyorum. Fazla uzaklaşmadım. Girişin yakınında bile değilim ama elimi uzattığımda telefonuma dokunuyorum. Parmaklarımı telefona doladığımda kalbim göğsüme çarpıyor. Jim kalçalarını kavırıyor ve onları açmak için savaşıyor. Telefonun kilidini açıp son aramayı tuşlarken onları bir arada tutmak için panik içinde çırpınıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor.

"Hey sen. Bu-" diye cevap verir Nathan.

"*Nathan!*" Çığlık atıyorum. "*Yardım edin!*"

Telefonuma ulaşmaya çalışırken Jim'in altında çırpınıyorum.

"Hot-" Telefon elimden çekilip alınıyor ve odanın öbür ucuna fırlatılıyor. Nathan artık beni duyuyor mu bilmiyorum ama Jim diye bağırmaya devam ediyorum, otelde olduğumu, oda numaramı söylüyorum.

Hayatım için, onurum için, ruhum için savaşıyorum. Jim beni sırt üstü yatırdı. Bir bacağımı kaldırıp göğsüne tekme atmayı başarıyorum, sonra geri çekiliyorum. Yüzüme o kadar sert yumruk atıyor ki neredeyse bayılıyorum ve ağzım kanla doluyor. Yüzünü tırmalıyorum, tekmeliyorum ve çığlık atıyorum ve aniden kapı çarparak açılıyor.

Jim'in başı dönüyor, sonra odanın öbür ucuna uçuyor, öfkeli Nathan Russo tarafından tekmeleniyor. Hayatımda gördüğüm en güzel ve en korkutucu manzaraydı. Bana şöyle bir baktı, sonra üzerimden bir sıçrayış yaptı ve çizmesini Fintan'ın göğsüne vurdu. Dev sarışın öksürüp küfrediyor, Nathan'a bir yumruk atıyor ve dizlerinin üzerine çöküyor.

Uzuvlar ve homurdanmalardan oluşan bir bulanıklık içinde, iki adam yumruk ve tekmelerle birbirlerine saldırıyor.

Ayağa fırladım ve kapıya döndüm. Ne yapacağımı bilemiyorum. Otele gidip polisi aramalıyım ama bir şey beni tereddüt ettiriyor. Köklü bir his bana bunun sadece Fintan'ın değil, Nathan'ın da başını belaya sokacağını söylüyor.

Fintan'ın ayağı Nathan'ın çenesine çarpıp kafası geriye doğru sallanırken çığlık atıyorum, kan beyaz duvara sıçırıyor. Nathan bir kükremeye diğer adama saldırıyor ve onu yumrukluyor, yumruklar o kadar hızlı uçuyor ki onları göremiyorum bile. Darbelerden çıkan gümbürtüler mide bulandırıcı. Böyle bir sesin var olduğunu bilmiyordum. Başka hiçbir şeyle kıyaslayamıyorum. Nathan vurdukça vuruyor, Fintan'ın çırpınışları zayıflıyor ve boğazından gelen ıslak sesler azalıyor. Başım dönüyor ve bir adım daha geriye sendeliyorum. O kadar uyuşmuşum ki ayaklarımı bile hissedemiyorum.

Fintan hareketsiz. Sessiz. Nathan son bir kükremeye yumruğunu diğer adamın boğazına indirir ve Jim'in ağzından kan sızmaya başlar. Sonra her şey durur. Sadece Nathan'ın sert, zor nefes alışları ve ölümün sessizliği vardır.

Durduğum yerde sallanıyorum, olduğum yerde donup kalıyorum, sırtını bana dönmüş, yerde oturan Nathan'ın hızla yükselip alçalan omuzlarına bakıyorum.

Ellerini kaldırıp onlara bakıyor ve sonra dönüyor.

Bir adım daha geri gidiyorum ve duvara çarpınca sarsılıyorum. Gözleri karanlık, yüzü ve elleri kıpkırmızı parlıyor. Yerdeki adam kıpırdamıyor. İki kez saldırdığım adam tanınmaz halde, yüzü şişmiş ve kan içinde, dövülmüş.

Nathan ayağa kalkıyor ve bana doğru bir adım atıyor. İçimden bir inilti kaçınca olduğu yerde durdu. Vahşi bir hayvanı sakinleştirir gibi elini uzatıyor. "İyi misin? Seni incitti mi?"

Önümdeki canavara bakıyorum. Kim beni daha çok incitti?

Bilmiyorum. "Ben iyiyim," diye fısıldıyorum ve dudağımdaki yarayı dilimle yokluyorum.

Nathan tekrar hareket ediyor ve ben irkiliyorum. Önce ellerine, sonra Fintan'a bakıyor. "Özür dilerim," diyor, sesi sert. "Seni yalnız bırakmamalıydım."

"Evet, yapmalısın. Benden sorumlu değilsin," diyorum uyuşmuş bir şekilde.

"Beni sen çağırdın. I..." Güçlü ellerini yumruk yapıp inceliyor, Fintan'a bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Bunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Lütfen git," diye fısıldadım. "Yapamam... Sadece git."

Yüzü buruşuyor. Öfkeyle mi? Acıdan mı? Bilmiyorum. Kalbim deli gibi çarpıyor ve o kadar şiddetli titriyorum ki, bir yığın haline düşmeden önce oturmam gerekiyor. Duvara doğru sarkıyorum ve tüm kontrolümü kaybetmeden önce Nathan beni yakalamak için orada oluyor. Titriyorum ve donup kalıyorum. Bütün o kan.

"Adamlarımı arayacağım Sydney. Bunun icabına bakacağız. Her şey yoluna girecek."

"Her Şey yoluna girmeyecek! Bir daha *asla* düzelmeyecek! Sadece git, Nathan. Polisi aramam lazım. Senden bahsetmeyeceğim. Ama lütfen git. Seni burada istemiyorum."

Yüzümü ellerimle kapatıyorum, yanaklarımın ne kadar ıslak olduğuna Şaşıyorum. Ağladığımın farkında bile değildim. Önümde çömelirken nefes alış verişinden başka bir Şey duymuyorum. Ellerimden birini nazikçe avucunun içine alıyor ve yüzümden çekip dudaklarına götürüyor. Avucuma en yumuşak öpücükleri kondurduktan sonra

duruyor.

"Bu işler böyledir," diyor, yüzü duygusuz bir maske gibi, sonra da gidiyor.

Kapı yumuşak bir gümbürtüyle kapanıyor. Gözlerim bir daha asla kimseye uyuşturucu veremeyecek, kimseyi soyamayacak, kimseye zarar veremeyecek olan ölü James Fintan'a kayıyor, sonra dört ayak üstüne düşüp yumuşak halının üzerine kusuyorum.

Ter içinde ve titreyerek ayağa kalkıyorum ve cesede son bir kez bakarak resepsiyona doğru ilerliyorum. Bana bir kez bakıyorlar, sonra hepsi işlerini bırakıp koşarak geliyorlar. Lobideki bir aile dehşet içinde bana bakıyor.

Onlardan polis çağırmalarını isterken şiddetle titriyorum. Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor ve midemde kalanlar yeniden ortaya çıkmakla tehdit ediyor. Önümde gördüğüm tek şey kan. Görmeyen ölü gözler. Nathan diğer adamı parçalıyor. Boğuk gümbürtüleri duyuyorum. Nathan'ın ne olduğunu ya da ne yaptığını bilmiyorum ama o normal bir iş adamı değil. Tehlikeli, karanlık biri ve bilmek istemiyorum. Onu bir daha asla görmek istemiyorum.

"Adamlarımı çağırabilirim."

Ne adamı? Bu adam *ne*? Ne iş yapıyor?

Personel omuzlarıma bir battaniye örtüyor ve beni bir ofisteki sandalyeye oturtuyor. Sıcak güne rağmen titriyorum. Polisler geldiğinde hazırlıklıyım ve onlara ne söyleyeceğimi biliyorum.

Fintan'la olan geçmişimi zaten biliyorlar. Onlara tanıştığım ve Fintan'ı yenerek beni kurtaran yerel bir adamdan bahsediyorum. Benim boylarımda, ince yapılı, kıvrırcık saçlı, siyah gözlü. Onu dikkatlice tarif ediyorum ve daha fazlası yok. Kimse hikayeme güvenmiyor. İfademi kaydettikten sonra, planladığım gibi yarın adadan ayrılmakta özgür olacağım ve hatta ülkelerindeki tatilim sırasında bunları yaşamak zorunda kaldığım için bir özür bile alıyorum.

Başka bir oda tuttum.

Bütün gece uyanık kaldım, kuru gözlerle tavana baktım. Her şey bitti.

Kahvaltı etmeyi unuttum. Eşyalarımı toplayıp bir taksiyle havaalanına gidiyorum. Uyuşmuş bir halde, adadaki cinayet dalgası ve kayıp bir genç kadınla ilgili manşetleri zar zor fark ediyorum. Uçakta kendimi kapatıyorum. Bir önceki uçuşla ilgili hiçbir anının aklımdan geçmesine izin vermiyorum.

Nathan'ı düşünmeyi reddediyorum.

Eve dönmek istiyorum. Hayatımı geri istiyorum. Sadece unutmak istiyorum.

Bölüm 21

Sydney

BABAM bir moron gibi el sallıyor ve elinde 'Evine Hoş Geldin, Syd' yazan bir tabela var.

"Baba. Beni daha fazla utandırabilir misin?" Onu görünce göğsüm sıkışıyor. Evde olduğum için çok rahatladım.

Bana daha yakından bakarken yüzü düşüyor, sonra beni yana çekiyor. "Tanrım, benim tatlı, sevgili Sydney'im! Ne oldu böyle?"

Ağzımda hâlâ hafif bir metal tadı var. Çok kötü görünmüyorum ama alt dudağım yarılmış ve şişmiş, yanağımda da bir morluk var. Tanrıya şükür, sevgili babam diğer izlerimi göremiyor. Isırık izleri, morarmış kırım.

"Engebeli kaldırıma takıldım. Sorun değil, önemli bir şey değildi."

Ağzını açıp yüzümü taramaya devam ediyor. Annem ve babam için ben değerli bir bebeğim ve ellerinden gelse muhtemelen beni pırpırlarlar. Bana hiçbir şey olamaz. Bu da bana hiçbir şey olmamasına yol açtı. Ki bu boktan bir şeydi.

Elimi koluna koydum. "Baba, yemin ederim ben iyiyim. Bu birkaç gün içinde geçecek."

Ona uzandığımda onaylamaz bir şekilde mırıldanıyor ve utanç verici derecede uzun tuttuğu sıcak bir kucaklaşmanın içine düşüyoruz. Beni takip etmem için işaret ediyor. Cipinin bej deri koltuğu kalçalarıma yapışıyor, tenim sıcaktan zaten nemli. Babam ön tarafa atlıyor ve motoru çalıştırıyor. Yumuşak, pahalı bir mırıltıyla canlanıyor.

"Tatilin iyi geçti mi?" diye soruyor arabayı terminalin dışındaki yoğun trafiğin içinden ustalıkla geçirirken.

Mavi gözlü bir yabancı aklımdan çıkmıyor. James Fintan hakkındaki düşünceler karnıma bir yumruk gibi iniyor. Cevap verebileceğim trilyonlarca şey düşünüyorum ama aşırı korumacı babamla paylaşabileceğim hiçbir şey yok.

"Evet. İyiydi."

Gün çok baş döndürücü. Her şey parlak, ışıltılı ve güzel. Yol boyunca sıralanmış palmyelerin tırları esintide ileri geri sallanıyor. Okyanusun parıldayan yüzeyi beni büyülüyor. Neredeyse hiç bulut olmayan mavi gökyüzü karanlık suya yansıyor.

Yağmur ve dolu yağmasını dilerdim. Daha iyi uyardı. Klima devreye girdi ve

Şimdi hafif kıyafetlerimin içinde titriyorum. Nathan'ın yüzü önümde süzölmeye devam ederken tüylerim diken diken oluyor.

Babam beni apartmanın önüne bıraktı. Pencerelerime bakıyorum. İçeriye, dışarı çıkandan farklı bir Sydney girecek. Birkaç gün daha yaşlı, ama sınırlarımı nerede bulacağımı, tam olarak ne kadar korkabileceğimi ve karşı koyabileceğimi öğrenmiş olarak. Ama aynı zamanda hayatı yeni bir perspektiften görmenin derin duygusuyla, sadece içinden geçmek değil, onu deneyimlemek istiyorum.

"Çantayı taşımama izin ver." Ben daha ağzımı açmadan dışarı fırladı ve arabanın önünden dolanarak kapımı açtı.

"Ben iyiyim." Dışarı çıktım, yükseklik yüzünden aşağı atlamak zorunda kaldım. SUV çok büyük. Babam hiçbir şeyi gönölsüz yapmaz. Tabii ki bulabildiği en büyüğünü aldı.

"Emin misin?" Eli kapının kenarına dayanmış, kapıyı benim için açık tutuyor. "Evet," diyorum sabırla. "Eminim. Yarın konuşalım mı?"

"O zaman sana yemek hazırlayayım," diye teklif ediyor. "Yani yarın akşam. Tabii arkadaşlarınla buluşmak istemiyorsan," diye ekliyor çabucak.

Yüzündeki umudu fark etmek zor değil. "Akşam yemeği harika olacak, baba."

Çekmeye başladığımda bavul sallanıyor. Gözlerimi devirip düzeltiyorum. Arkamı dönüp babama el sallıyorum. Hâlâ eli kapının üzerinde duruyor, sonra başını sallayıp kapıyı kapatıyor ve arabanın etrafından dolaşıyor. Cip kavşaktaki köşede kaybolana kadar bakışlarımla onu takip ediyorum. İç çekerek geri dönüyorum ve binanın ağır cam kapısını açıyorum. Kendimi uzun zamandır hiç olmadığım kadar yalnız hissediyorum.

Dün, bir adamın dövölerek öldüröldüğünü gördüm. Dün, bana kendimi en canlı hissettiren kişi bir canavara dönöştü. Uyku artık benim arkadaşım değil. Beni ele geçirdiğinde, kabuslar görüyorum. Ama çoğunlukla kapımı çalmıyor bile.

JAYNA SQUEALS. "ÇOK BRONZLAŞMIŞSIN." Sonra boynuma sarılıyor ve bana sarılıyor. "İyi miydi? Hoşuna gitti mi?"

Ona söylemek istiyorum. Ona söylemem *gerek*. Arkadaşıma ihtiyacım var. Başka birine söylememeliyim, yoksa aklımı kaçıracağım. "Bir gece bir şeyler içelim mi?"

"Emin olabilirsin. İyi miydi? Sen parlayan bir kızsın!"

Şoktayım. Ben mi? Perişan görüneceğimi düşünmüştüm. "Şey... Sana sonra anlatırım."

Her şey vardı. İyi ve kötü. Ama bu sabah içimi sızlatan şey iyiydi. Uyuduğumuz o ilk gece beni saran kollarının hatırası, popomdaki zavallı deriyi kıpkırmızı yapmasına rağmen kendimi garip bir şekilde güvende hissettiğim an, sıcak sesi, güldüğünde gözlerinin nasıl parladığı, sahilde gördüğüm diğer Nathan, biraz açılan.

Ben yokken işler birikmiş. Yapmam gereken uzun telefon görüşmeleri, ayarlamam gereken toplantılar, imzalamam gereken belgeler var. Cumartesi ve Pazar da dahil olmak üzere önümüzdeki birkaç gün boyunca ne yapacağımı biliyorum.

Günler merhametli bir şekilde çabuk geçiyor. Kendimi işe gömüyorum ve düşünmemeye çalışıyorum. Cuma gecesini yalnız geçirdiğimde ise artık bundan kaçamıyorum. Düşüncelerim yasak olana kayıyor. Kapağı birazcık bile kaldırdığımda duyguların saldırısı karşısında şaşkına dönüyorum. Onu son gördüğömden bu yana sadece beş gün geçti. Onu son kez gördüğömden beri,

diye düzeltiyorum kendimi. Şimdi ne yaptığını merak ediyorum. Kimi öldürüyor... Hayır. O sadece Fintan'dı, değil mi? Onunla ilgili anılarıma rağmen, meme uçlarım sertleşiyor.

Bana dokunduğunu, içimi doldurduğunu, beni yuttuğunu ve nefesimi kestiğini, neredeyse yaşam gücümü ele geçirdiğini düşünüyorum. Avuç içlerimi meme uçlarıma sürterek onları dişlediğini, büküğünü düşünüyorum. Bunu kendim yapmayı deniyorum ve onu üzerimde hayal etmek arzusuyla soluk soluğa kalmama neden oluyor. İradem tamamen eriyor, şu anda ondan daha çok ihtiyacım olan bir şey yok. Al bakalım.

Kanepede kıvranıyorum ve bir elimi bacaklarımın arasına koyuyorum, eteğimin kumaşı ve külotum parmaklarım ve büyüyen ıslaklık arasında bir engel oluşturuyor. *Ara beni*, yalvarıyorum. *Ara beni. Benimle edepsizce konuş. Beni bağla, kıcıma şaplak at. Bana daha önce hiç yapmadığım şeyler yaptır. Ara beni.* Ama aramıyor. Tabii ki aramaz. Beni hiç istemedi. Ben sadece bir oyuncaktım. Biraz öfke toplamaya çalışıyorum ama tek hissettiğim kendime dokunmak için artan bir dürtü. Eteğimin kenarından tutup yukarı çekiyorum, sonra külotumu dizlerimin altına kadar indiriyorum. Soğuk havaya karşı çırlıçıplak, içimden bir ürperti geçiyor. Gözlerimi kapatıyorum ve o neredeyse orada. Üzerine yerleşirken kanepa ağırlaşıyor, üzerime eğiliyor, teninin sıcaklığı benimkine yayılıyor. Fantezim: Nathan dudaklarını dudaklarıma değdiriyor ve ben de ağzımı onunkine açıyorum. Klitorisimin etrafında dönüyorum ve bir parmağımı içine daldırıyorum. Ereksiyonunu karnımda hissediyorum, aşağı kayıyor, bacaklarımın arasına yerleşiyor. İki parmağımı sokuyorum ve içeri ve dışarı itiyorum. Kendini konumlandırıyor ve içime doğru itiyor. İçimde akan gerilimden dolayı kamburlaşıyorum. Daha hızlı, daha sert ovuyorum. İtmeye başlıyor. Sertçe. Bir çığlıkla elime boşaldım. Sonra yanıma kıvrıldım. Elim hala bacaklarımın arasında ve ağlamaya başladım.

Bu şekilde uykuya dalıyorum. Gecenin bir yarısı üşümüş ve kafam karışmış bir şekilde uyanıyorum. Duş alıp yatağıma kıvrılıyorum. Tek başıma yatmak için çok büyük.

Berbat durumdayım.

Dört saat sonra kalkıp tekrar duş alıyorum ve kendimi soğuk suyla cezalandırıyorum. Cumartesi ve Pazar çalışıyorum ve sonunda masamın üzerinde yığılı olan her şeye yetişiyorum, tüm postaları yanıtlıyorum, tüm belgeleri imzalıyorum. Cumartesi akşamını babamla geçiriyorum. Beni şımartmasına izin veriyorum. Sorularının havada asılı kaldığını hissediyorum. O aptal değil ve ben de kendim gibi davranmıyorum.

Pazartesi öğleden sonra, resepsiyona bir gezi yaptım. Neredeyse tökezleyerek onun durduğu bankoya geliyorum. Başım dönüyor. Olmasam da kendimi jet lag olmuş gibi hissediyorum. Olabilir miyim? Eve geleli bir hafta oldu ve saat dilimi farkı yok. Belki de tüm enerjimi Dominik Cumhuriyeti'nde yaktım ve şimdi hiç rezervim yok?

"Jayna. O içkiye hemen ihtiyacım var."

Tek gerçek arkadaşım beni gördüğünde ve teklifimi duyduğunda daha da çok gülümsüyor. "İçki içmeye her zaman hazırım, Syd." Sonra kaşlarını çatı. "Ne oldu? Senin asla içkiye 'ihtiyacın' olmaz."

Onun incelemesi altında kıvranıyorum. "Şey... olur böyle şeyler."

Gözlerini kısıyor. "Birbirimizi tanıdığımız üç yıl boyunca hiç 'olmadı'.

Ne var ne yok?"

"Bir içki içerken,"

diyorum. "Bu gece mi?"

"Sen bilmem ne ile çıkmıyor muydun?" diye sordum.

Dirseklerini tezgâha dayayarak öne doğru eğiliyor. "İptal edeceğim. Bu ertelenemeyecek kadar güzel. Fikrini değiştirebilirsin. Döndüğünden beri yüzündeki o hüznü ifadeyle bir ilgisi var mı?"

"Ben-" diye söze başladım. "Hey. Ne bakışı? Benim görünüşüm gayet iyi."

"Mm-hmm." Kaşlarını kaldırıyor ve bana onu kandırmadığımı söyleyen bir bakış atıyor. "Peki. Belki."
Ellerini birbirine çırpıyor ve ciyaklıyor.
"Biliyordum!" İnledim.
"Bir erkek mi?"

"Bu gece, Jayna."

"Wasska Lounge," diyor kararlılıkla. "En iyi Mojitolar onlarda ve bizim de ihtiyacımız olan bu."

Gülüyorum. "Yeterince güzel bir yer. Ayrıca, orada çalışan birini tanımıyor musun?" Şimdi ona bakma sırası bende.

Jayna kızarma nezaketini gösterdi. "Belki." Önünde duran bir kalemle oynayarak yere bakıyor, sonra sırtarak tekrar yukarı bakıyor. Ona anlamlı bir bakış atıyorum ve kaşlarımı oynatıyorum. Dilini bana doğru uzatıyor. Pek de uygun olmayan etkileşimimizi gören yaşlı bir çiftte bakarken kahkahamı bastırmak için bir elimi ağzıma götürüyorum.

Bir zaman üzerinde anlaştık ve birkaç saat daha çalışmak üzere ofisime döndüm. Çalışma alanım olan küçük odadaki beyaz köşe masada oturmuş, büyük bir fincan kahve ile hokkabazlık yapıyorum, dizüstü bilgisayarım önümde açık. Yapmam gereken o kadar çok şey var ki ama zihnim bomboş. Dijital çağda yaşıyor olmama rağmen masanın üzerinde hala kağıt yığınları var. Onları kenara itip öne doğru düşünüyorum ve yanağımı soğuk, sert yüzeye dayayıp boş boş önüme bakıyorum.

WASSKA LOUNGE, yüksek tavandan sarkan çok renkli ışıklarla loş bir şekilde aydınlatılmış. Mutlu saatler ve oldukça kalabalık. Ben tereddüt ediyorum ama Jayna insan kalabalığının arasından geçip bize yer buluyor. Kanepeye çöküyorum ve bir sürü renkli yastığı yolumdan çekiyorum. Jayna'nın bir garsona el sallamasına bile gerek kalmıyor, onu gördüklerinde biri hemen geliyor.

"En güçlü Mojito'larından iki tane bebeğim." Jayna tüm doğru insanları tanıyor. Kendine güveni, bir dizi hayranı, uğruna ölünecek bir vücudu ve kişiliğinde öğrenemeyeceğiniz, ya sahip olduğunuz ya da olmadığınız bir lezzet var. Yüzeysel görünüyor, ancak değer verdiği insanlara tamamen farklı bir yönünü gösteriyor.

İçkiye itiraz etmek için ağzımı açıyorum ama sonra vazgeçiyorum. Ona ihtiyacım olacak.

Dikkatini tekrar bana odaklıyor, parmaklarını birleştiriyor ve parmak uçlarını birbirine vuruyor. "Şimdi bana her şeyi anlat. Bir adamla tanıştın."

Dudaklarımı büzüp ona bakıyorum. Ne kadarını anlatabilirim? Neden hepsini değil? Belki de açık detayları dışarıda bırakmak, onlar benim kendi gece fantezilerim içindir. Bir hafta oldu. Bir haftalık işkence. O kadar tatminsizim ki patlamak üzereyim. Sadece hayatımın en muhteşem seksine alışmakla kalmadım, aynı zamanda onun ilgisi, beni nasıl bu kadar açıkça istediği de vardı. Bitmesi hiç adil değil.

"Her şey uçakta başladı."

Nefes nefese. "Seni sürtük." Gözleri sahte bir şaşkınlıkla büyüyor.

"Hayır. Her şey havaalanına yeni girdiğimde başladı. Aslında bir gece önce New York'ta bir kulüpte." Dilimi ona doğru uzatıyorum ve hemen aklıma onun dilimi ağzına aldığı geliyor. Kıvraniyorum. Bu çok acı verici olacak.

Jayna'ya neredeyse her şeyi anlattım. Hatta ona adamın normal bir yasal iş yapmadığını düşündüğümü bile söyledim. Gözleri büyüyor. Tepkisinden James Fintan'ın parçalanmış cesedinden bahsetmekte tereddüt ediyorum. Bunu düşündükçe kalbim çarpıyor.

"Sanırım-" Dudaklarımı endişeyle yalıyorum. "Bana zarar vereceğini hiç sanmıyorum. Ama bence tehlikeli bir adamdı." Bu yılın en yetersiz ifadesi. Ama her şeyi anlatmakta tereddüt ediyorum.

"Onu özlüyor musun?" diye soruyor ve kaşlarını çatıyor. O kadar ciddi görünüyor ki içimden bir

ses endişeyle kıvranıyor. Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama sözümü kesiyor. "Özlediğin çok açık. Onu hiç görmedim

Daha önce çok eziyet çekmiştin. Aynı anda hem mutluluk hem de mutsuzluk gibi garip bir havan var." Etrafımda görünmez bir çember oluşturarak eliyle işaret ediyor.

Nasıl cevap vereceğimi düşünüyorum ama yine sözümü kesiyor. "Açık sözlü olmamı ister misin?"

Kaşlarımı çatıyorum ve başımı sallıyorum.

"Bence ucuz atlattın Sydney. Elbette o birkaç gün eğlenceliydi ama öyle bir adam uzun sürmez." Yüzünü buruşturuyor ve devam etmeden önce tereddüt ediyor. "Kalbini kırardı. Tabii önce boynunu kırmazsa."

"Ne?"

"Kendini kandırma tatlım. Eğer düşündüğün gibiyse, uzun vadede bu görüntüyü sürdürmesi mümkün değil. Senin için de tehlikeli olurdu."

Boğazımdaki yumrudan kurtulmak için yutkunuyorum. İtiraz etmek istiyorum. Ona yanıldığını söylemek istiyorum. Ama bu düşünceden kendim de kaçtım, değil mi? Gözlerimiz uzun bir süre kilitleniyor. "Aramızda bir şeyler vardı," diye fısıldıyorum. "Güzel anlarımız oldu."

Biraz iç çekti ve bana şefkatle baktı. Masanın öbür ucundan bana doğru uzanarak elimi tutuyor. "Elbette bir şeyler yaşadınız. Aranızda pek çok insanın hayatı boyunca yaşayamayacağı kadar tutku vardı. Ve tüm bunlar romantik bir adada birkaç güne sığdırılmıştı, orada dinlenip rahatlayabilir ve sizi içine çekmesine izin verebilirdiniz. Araya hiçbir şey girmedi. Dırdırcı arkadaşlar yok. İlginizi bekleyen bir iş yok. Servise gitmesi gereken bir araba yok. Hiçbir şey yoktu. Bu çok büyük. Bir kadının duygularına zarar verir. Aşk gibi hissettiriyor." Elim sıkıldı. "Biliyorum tatlım. Ama Sydney, öyle değil. Bu bir sihir, bir illüzyon, bir kimera."

Şu anda arkadaşımı sevmiyorum. Bu çok sert. Çok doğru.

Jayna beni açık bir kitap gibi okuyor. "Elçiye zeval olmaz tatlım. Bu senin hayatın. Sadece güvende olmanı istiyorum. "

Çekiniyorum. "Biliyorum."

Başını eğiyor ve ateş kırmızısı perçeminin altından bana bakıyor. Gözlerinin altın yeşilinin alışılmadık bir tonu olduğunu bilmeme rağmen bu ışıktaki koyu görünüyor. Birkaç dakika birbirimizin bakışlarını tutuyoruz. "İyi miyiz?" diye soruyor.

Ayağa kalkıp masanın etrafında dolaşıyorum ve onu kollarıma alıyorum. "Tabii ki öyleyiz. Sen başıma gelen en güzel şeysin. Tavsiyelerini her zaman dinleyeceğim."

"Aww, tatlım." Neredeyse boş olan bardaklarımızı işaret ediyor.

"Biraz daha?" "Kesinlikle."

Güzel arkadaşım yarı ayakta duruyor ve barmenle göz göze geliyor. Adamın ona nasıl baktığını bilmiyorum ama kızarıyor, sonra da bardaklarımızı işaret ediyor. Bu etkileşimi ilgiyle takip ediyorum, tezgahın arkasındaki genç ve ince adama bakıyorum, sonra tekrar Jayna'ya dönüyorum.

"Öyle mi?"

"Belki..." O gülüyor ve ben içine düşüyorum. Gecenin geri kalanını daha iyi bir ruh hali içinde ve birkaç Mojito daha içerek geçirdim. Wasska'da çok iyi yapıyorlar.

Ama onu içerek uzaklaştıramam. Nathan içimde yanıyor.

Günler günleri kovalıyor. Hayat devam ediyor. Uyanıyorum, işe gidiyorum, yemek yiyorum, uyuyorum. Duruluyor ve tekrarlanıyor. Tüm bu izlenimleri, insanları, yemekleri, şarabı, kumu ve güneşi yanımda getirerek eve başka bir Sidney'e nasıl döneceğimi düşündüğümü hatırlıyorum. Hayat en iyi niyetleri bile yiyip bitiriyor ve bir gün yine aynı eski ben olduğumu fark ediyorum. Evim, otel, spor salonu, babamın evi ve arada bir bar arasında gidip geliyor. Hayatım normale döndü. Kalbimde büyük bir boşlukla yeni bir normal, ama yine de daha kötüsü olabilirdi. Ölmüş

olabilirdim.

Bölüm 22

Nathan

Birkaç ay önce buraya ayak bastığımdan beri ikinci evime, Meksika'nın Cancun kentindeki daireme KİMSE girmedir. Eski toz, terli çoraplar, lastik ve çürümüş bir şeyler kokuyor. Ben burada yokken burayla ilgilenen kimse yok. Muhtemelen bu konuda bir şeyler yapmalıyım. Yetersiz bavulumu ön kapının içinde yere bırakıp odanın içinde ilerliyorum ve verandaya açılan büyük cam kapıların kilidini açıp onları iterek tüm duvarı açıyorum. Kayalıklara çarpan dalgaların sesi, neşeyle çığlık atan martılar ve havadaki tuzun tadı hemen duyularıma nüfuz ediyor. Burada her zaman bulduğum o huzur duygusunu içime çekiyorum.

Sydney'nin dünkü son bakışı tekrar tekrar oynatılıyor. Büyük yeşil gözlerinde, gerçek korku, tiksinti. Gerçek beni gördü, canavarı. Bunun geri dönüşü yok. Onu kurtarmış olabilirim ama muhtemelen ben de onu en az onun kadar korkutmuşumdur. Yüzeye çıkmaya çalışan her türlü duyguyu itiyorum, kendimi sertleştiriyorum ve umursamazlığa geri dönüyorum. Parmak eklemlerim ağrıyor, dudağım şişiyor ama telefonda onun acı çığlıklarını duyduğumda hissettiğim derin korkuyla kıyaslanamaz bile.

Çılgınca bir telefon aldığımda tam da binama girmek üzereydim. Böyle bir şans hayatta bir kez yakalayabilirsin. Üç dakika sonra kapısını tekmeledim.

Alexei'yi arayarak işimin bittiğini söyledim ve bir sonraki uçakla adadan ayrıldım. Cennet ve cehenneme dönüşen bu yolculuktan kaçarken geleceğimi her zamankinden daha ciddi bir şekilde sorguluyordum.

Kalbimi kapatıp anıları zihnimin gerisine iterek günümüze dönüyorum. İlk görevim çürümüş kokunun kaynağını bulmak. Mutfak en olası yer, bu yüzden bir köşeyi dönüp parlak bir şekilde aydınlatılmış, zaten çok sıcak olan alana giriyorum. Dolaplar soluk sarıya boyanmış. Bunu birkaç yıl önce ilham geldiğinde ve biraz ara verdiğimde yapmıştım. Tüm dairenin zemini, beyaz sıvalı duvarlar ve tavandaki koyu renkli kirilerle çok iyi uyum sağlayan koyu kahverengi ahşap. Buzdolabını açıyorum ama boş. Midem gurulduyor ve bana kahvaltı etmediğimi hatırlatıyor. Kahve bile içmedim. Lavabonun altındaki çöp kutusunu kontrol ediyorum, hemen kötü bir kokunun saldırısına uğruyorum. Sanırım suçluyu buldum. Plastik poşeti sıkıca bağlayıp dışarı taşıyor, kaldırımdaki daha büyük çöp kutusuna atıyor ve içeride kaybolmadan önce yaşlı bir kadına başımla

selam veriyorum. Çantamı kaptığım gibi küçük evimdeki diğer tek odaya, yatak odasına doğru ilerliyorum. Yatak düzgünce yapılmış ama hava bayat. Pencereyi sonuna kadar açıp sabitliyorum, sonra çantamı boşaltmaya başlıyorum, her şeyden önce

İki takım elbisemi dolaptaki askılara koyuyorum. Kumaş kırıışmış ve kirlenmiş. Bunun iki ölü adamın kanı olduğunu fark edip, onları kapıya asıyorum. Bir kuru temizlemecinin bununla ilgilenmesi gerekecek.

Başım dönüyor. Gidip kahvaltı mı alayım, yoksa uyuyayım mı? Sadece uçakta uyuyabildim. Dün geceden beri bir şey yemedim. İç çekiyorum ve önce tuvalete gitmeye, bir saat uyumaya, sonra da depolarımı doldurmaya karar veriyorum.

Yerel mağazadaki ENRIQUE beni mutlu bir şekilde karşılıyor. İngilizcesi iyi. Ne de olsa turistik bir beldedeyiz. "Señor Russo. Uzun zamandır görüşemedik. Nasılsınız? Küçük köyümüze geri mi döndünüz? Dalış yapmayı düşünüyor musunuz? Sizi görmek için can atan birini tanıyorum. Buzdolabı boş mu? Sana ne getireyim?"

"Alejandro dalış havasında mı?" diye sordum.

Enrique hevesle başını sallar. "Evet, evet. Seni sorup duruyor ama ona sürekli Senyor Russo'nun ne zaman geleceğini kimsenin bilemeyeceğini söylüyorum. Sabretmeyi öğrenmeli. Hâlâ küçük bir çocuk gibi."

Alejandro, Enrique'nin ergenlik çağındaki oğlu. Son beş yıldır dalış arkadaşıyız. İyi bir çocuk. Otizimli olduğu için pek konuşkan değil, bu da bir nimet. Aynı zamanda çok zeki ve bir yıldan biraz daha uzun bir süre sonrazamanı geldiğinde seçtiği bir üniversiteye burs için ödeme yapacağım.

"İşler nasıl, Enrique? Turistler hala geliyor mu?"

"Ah." Başını eğiyor ve biraz üzgün görünüyor. "Bir savaş var, Sinyor. Bir savaş. Turistleri korkutup kaçırıyor. Bu hiç iyi değil."

"Karteller mi?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor. Sonra dükkânda kimse olmamasına rağmen etrafına bakınırken sesini alçaltıyor. "İnsanlar kayboluyor. İnsanlar korkuyor."

Kaşlarımı çattım. "Bu hiç iyi değil." Birkaç dakika birbirimize bakıyoruz, sonra mağazanın derinliklerine doğru işaret ediyorum ve bir sepet alıyorum. Evimdeki yiyecek durumunu düzeltmek için ihtiyacım olan şeyleri alırken, bunun buradaki hayatım üzerinde ne gibi etkileri olabileceğini düşünüyorum. Karmaşıklığı sevmem. Hayatım kendi başına oldukça karışık olabilir. Buradayken huzur istiyorum. Aslında şu andan itibaren tek istediğim huzur.

Parayı ödüyorum ve dükkan sahibiyle el sıkışıp yarın çocuğunu görmeye gideceğimi söylüyorum. Derin maviliklere dalmak için sabırsızlanıyorum.

Buzdolabını dolduruyorum, ekmek ve bir parça peynir kesiyorum. Elimde bir birayla verandama oturuyorum. Güneşlik çok büyük. Tamamen dışarı çekmek biraz çaba gerektiriyor. Evimin arka tarafındaki tüm fayanslı alanı gölgeliyor ve amansız güneşte buna ihtiyaç var. Eğer dikkat etmezsem, pancar gibi görüneceğim. Hoş bir görüntü değil. Mobilyaları, rattan şezlongları ve mavinin çeşitli tonlarında mozaik yüzeyli küçük bir masayı açıyorum.

Esinti ılıktır ve beraberinde çiçek kokuları getirir. Havayı solumak çok kolay. Burada hayat güzel. Bir kez daha yerleşmeyi düşünüyorum. Şiddetten ve kanlı olaylardan, gölgelerde yaşamaktan yoruldum. Bu duygu son birkaç gündür beni bunalttı. Çiçekçi kızın başına gelenler, öldüresiye dövdüğüm adam. Tanıştığım güzel kadınla aramdaki tezat daha büyük olamazdı. Beni en kötü halimle gördü ve ben onu korkuttum. Sonunda gördüğü tek şey ellerimdeki kandı.

Ben iyi bir adam değilim ve o da masum.

Acaba burayı sever miydi? Burada benimle oturup okyanusa bakarak kahvesini içmek ister miydi? Komşularımla tanışmak ister miydi? Akşam onlarla birlikte barbekü yapmak, gitarları ve şarkıları dinlemek ister miydi?

Onu tanımıyorum. Nasıl bir hayat yaşadığını bilmiyorum. Onu ne mutlu eder? En sevdiği yemek nedir? Tek bildiğim onu arzuyla nasıl titreteceğim.

Ve korku.

Neden benimle vakit geçirmek istesin ki? Neden onu mafya hayatına çekmeyi düşünüyüm ki? Dünyamdaki tüm acımasız erkekleri ve kadınlara nasıl davranıldığını düşünüyorum. Neden kendi bencil sebeplerim için onu bu duruma sokayım ki?

Kafamda onun bir görüntüsü uçuşuyor, yatağında çıplak, doymuş, dudaklarında küçük bir gülümseme oynuyor. Bencil olabilirim, değil mi? Çok mu kötü olurdu?

Sidney

Bir gün dört hafta geçtiğini fark ettim. Bu beni çok etkiledi. Resepsiyonda rezervasyonlarını bitirmemizi bekleyen neşeli genç bir çift var. Kadın benim yaşında, sarışın. Adam ondan bir baş daha uzun, esmer, zayıf ve çok yakışıklı. Onlarda bana Nathan'la beni hatırlatan bir şeyler var. Ama hiçbir zaman "ben ve Nathan" diye bir şey olmadı. Onlara baktığımda kıskançlık duyuyorum. Keşke onların sahip olduklarına sahip olsaydım. Hayat bana bunu neden yapıyor?

O gün işten sonra arabama kadar yürümedim. Ters yönde yürüdüm. Uzun Miami sahiline. Zengin, ince taneli kumlardan oluşan geniş alana ulaştığımda yüksek topuklu iş ayakkabılarımı çıkarıp bir elimle tutuyor ve yürümeye başlıyorum. Balonlu çocukların, gezinen çiftlerin, koşucuların, dondurma ve gazoz satan gençlerin arasından geçmek zorundayım. İçlerinden birinden bir şişe su alıyorum ve sonra yürümeye devam ediyorum. Bir hedefim yok. Bu sahil Fort Lauderdale'de bir yerde bitiyor, ya da muhtemelen daha da kuzeyde. Oraya varmadan geri dönmem gerekecek, yoksa yarına kadar yürüyeceğim.

Bunu düşününce, birden kulağa o kadar da kötü gelmiyor. Ama bir kadının geç saatlerde tek başına dışarıda olması güvenli değil. Ne yazık ki. Nathan yanımdayken ne kadar güvende olacağımı merak ediyorum. Muhtemelen çok güvende. En azından diğer avcılara karşı. Diğer mi? Onu bir avcı olarak mı düşünüyorum?

Jayna bir kurşundan kaçtığım konusunda haklı mı? Yoksa gördüklerime rağmen içten içe onun iyi bir insan olduğunu söyleyen kalbim mi haklı? Asla bilemeyeceğim.

Bu düşünce aniden acıdan iki büklüm olmama neden oldu. Geçmişini değiştiremem. O gitti ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Telefon numarasını aradım ama artık kullanılmıyordu ve bunun bu kadar kolay olacağını hiç düşünmemiştim. Nathan Russo ismini aramaya çalıştım. Ama kimseyi bulamadım. Tabii ki ABD'de bir yerde insan bulmak kolay değil ve sistemler de çok güvenilir değil. Kaşını çok kötüleşene kadar projeden vazgeçtim. Jayna bir dedektif tanıyor. Tabii ki tanıyor. Bir zamanlar çıktığı biri. Arkadaşımla ilgili sihirli şeylerden biri de eski sevgilileriyle arkadaş kalması ve bir şekilde ayaklarının altındaki toprağa tapmaya devam etmeleri. O da bağlantısından beni istedi. 'Arkadaş isteme' klişesini gerçekten kullanabildiği için güldük. Amerika çapında on yedi Nathan Russo buldu ama hiçbirisi tarife en ufak bir şekilde bile uymuyordu. Bir Nathaniel Russo vardı, Chicago'da doğmuş, New York, San Francisco ve Las Vegas'ta adresleri vardı. Bakmaya dayanmadığım bir sürü başka bilgi de vardı. Beni korkutuyordu. Sanki her şeye burnumu soktuğumu bir şekilde anlayacaktı. Başımı salladım ve onun da olmadığını söyledim. Eve

nasıl geldiğimi zar zor hatırlıyorum, midem sıkışmış, nefesim daralmıştı. Adam çok zengin. O kadar parayı nasıl kazanıyor?

Bilmek istemiyorum. Benim sorunun değil.

Ayakkabılarımı bırakıyorum ve bacaklarımı kucaklayarak oturuyorum. Kum sıcak. Gökyüzü açık, ama fırtına öncesi gibi bir ağırlık var atmosferde, tuzlu havada belli belirsiz bir ozon kokusu. Önümde hiç bitmeyen okyanusa bakarken, acaba şu anda o da okyanusu görüyor mu diye merak ediyorum. Yoksa kalabalık ve tozlu bir şehirde mi? Burada mı yoksa yurtdışında mı?

Telefonumu elime alıyorum, biriyle konuşmak için yanıp tutuşuyorum ama kimi arayacağımı bilmiyorum. Parmaklarım neredeyse kendiliğinden Jesse'yi buluyor. Onu o kadar iyi tanımıyorum ve neden aradığımı bile bilmiyorum.

"Öyle mi?"

"Jesse? Benim, Sydney."

"Bebe! Yine mi? Kendimi popüler hissediyorum. Bana bu onuru getiren ne? Bir tur daha atmak ister misin?" Gülüyorum, onun kaygısız ses tonunu seviyorum.

"Miami'deyim."

"Aman Tanrım, çık şu cehennem çukurundan."

"Jesse. Seni bırakmaya cesaret ettiren neydi?" İrkildim. Kulağa çok yanlış geliyor. "Ne? Ben hiç dolaba girmedim, aşkım."

"Hayır, onu kastetmiyorum, demek istediğim, başka hiç kimse gibi giyinmiyorsun, go-go dansı yapıyorsun, gündüzleri lanet olası hukuk okuyorsun. Seni serbest bırakmaya cesaret eden ne?"

"Aha. Bu konuda size yardımcı olabileceğimden emin değilim. Ben hiçbir zaman okuldaki diğer çocuklar gibi olmadım."

Evet, bunu biliyorum. Bir sır taşıdığı umudu suya düştü. "Jesse... benim yerimde olsan ne yapardın?"

"Sydney! Hiç sormayacaksın sanmıştım. Pekâlâ. Herkesi memnun etmeye çalışmayı bırakmalısın, özellikle de o deli anne babanı. Sen onlar gibi değilsin, bunu biliyorsun. Sen asla böyle kibirli bir hayat için yaratılmadın. İçinde bir ateş var. Onu söndürme, onun yerine üzerine biraz benzin dök."

"Ama bunu nasıl yapacağım?"

"Hayatında her şeyden çok ne istiyorsun?" Nathan.

"Özgür olmak istiyorum. Kendi kararlarımı kendim vermek istiyorum. Eğlenmek istiyorum."

"Güzel! Bu iyi bir şey. Bu kadar çok şey bilerek uzun bir yol kat ettin. Şimdi, bunu nasıl başaracaksın?"

Aklımın bir köşesinde bir fikir oluşuyor. Üzerinde pek düşünmediğim eski bir rüya. Ben cevap vermeyince Jesse devam etti.

"Bu hedefi parlayan feneriniz gibi tutun ve yaptığınız her şeyin sizi o yöne götürmesine izin verin. Şimdi söyle bakalım, seni *gerçekten* ne yiyip bitiriyor şekerim? Bir erkek mi?"

"Hayır," diyorum çabucak. Çok çabuk.

Jesse gülüyor. "Doğru zaman geldiğinde bana söyle. Endişelenme. Başka bir şey var mıydı? Ben yoldayım-"

"Hayır, böyle iyi. Yakında tekrar New York'a geleceğim. İyi vakit geçirdim." "Her zaman bekleriz, bebe."

"Jesse, teşekkürler. Müthişten de ötesin."

"Biliyorum."

Bağlantıyı kopararak, New York'a son gelişimin, barda Nathan'la tanışmamın ve sadece birkaç saat sonra hayatımda nasıl derin bir etki yaratacağından habersiz olmamın anısı gözlerimin önünden geçerken gözlerimi kapatıyorum.

Etrafımda insanlar güneşleniyor, kitap okuyor, dinleniyor, çocuklar oynuyor, koşucular birbirini kovalıyor, sağlık ve mükemmel vücutlar için çabalıyor. Ben sahilde asla koşmam. Sıcak, kumlu ve duştan çok uzak,

rahatsız edici. Dominik Cumhuriyeti'nden bir parçayı yanımda götüreceğimi, değiştiğimi düşünmüştüm. Sonunda değişmediğim ortaya çıktı. Kendime bunu düşünme izni vermediğim için mi, bana onu çok fazla hatırlattığı için mi? Kalbim hızlanıyor ve içimde karanlık bir şeyler alevleniyor. Neden onun hayatımı etkilemesine izin veriyorum? Bir yabancıyla geçirdiğim birkaç gün beni alt üst etti. Kuşkusuz ben de uyuşturulduğum, tecavüze uğramak üzereydim, bir cinayete tanık oldum, ama yanımda en çok taşıdığım şey, tattığım o aidiyet duygusu. O zamandan beri hayatımı engelledi, belirsizlik içinde yaşadım. Artık öyle değil. Bu öfkeye tutunacağım ve onu kullanacağım.

O gece uyuyamadım.

Elimde büyük bir çay bardağıyla pencerenin pervazına oturmuş, fırtınada altımdaki sokak lambalarının nasıl ileri geri sallandığını izliyorum. Geleceğime dair planlar yaparken Jesse'nin sözleri kulaklarımda çınlıyor. Kendi küçük otelimi istiyorum. Ben ve Jayna bu işi çok iyi yaparız. Birlikte işin her yönünü biliriz. O bu şehre bağlı değil, ben de değilim. Bu konuda şakalaşıyorduk ama artık sadece uzak bir hayal değil. Bunu yapmam gerekiyor. Birikmiş param var ama yeterli değil, bu yüzden o birikimi artırmak için çalışmaya devam edeceğim. Yerleri, gayrimenkulleri araştırmaya başlayacağım. Yarın Jayna ile konuşacağım. Bu gerçekleşiyor.

Bölüm 23

Nathan

Herkesten önce **ben duyuyorum**: makineli tüfek sesleri, motor devri, bağırışlar, acı dolu çığlıklar. Ölen insanların sesleri. Etrafımdaki insanlar tepki vermeye başlayınca panik orman yangını gibi yayılıyor.

Ana caddenin en ucundan eski bir askeri kamyon hızla yaklaşıyor. En fazla üç yaşında bir çocuk lanet yolun ortasında duruyor. Sokağın diğer tarafından bir kadın yüksek sesle feryat ediyor. Çocuk hıçkırıyor ve yaklaşan araçtan etkilenmiş gibi görünüyor. "Far ışığındaki geyik" hiç bu kadar uygun olmamıştı. Çocuğu yanıma alıp tekrar buraya saklanmak için hızlı bir karar veriyorum ama sonra aptal anne her şeyi mahvediyor. Kadın çocuğu kapıldığı gibi koşarak geldiğinde ben zaten hareket ediyordum, sonra *o* da sanki biçilmeyi bekliyormuş gibi dondu kaldı. Zaten hareket halindeyim ve taktik değiştiriyorum, kendimi çiftin üzerine atıyorum ve onları önüme itiyorum, diğer kaldırıma bir yığın halinde iniyorum. Artık hiçbir korumamız yok. Kamyon kükreyerek yanımızdan geçerken ikisini vücudumla siper ediyorum, acaba bu *o* mu diye düşünürken kalbim deli gibi çarpıyor.

Kadın kıvranır ve ayağa kalkmaya çalışır. Kontrolsüzce ağlıyor ve çocuğu neredeyse göğsüne bastırıyor. Onları bir süre daha tutup dinliyorum ama etrafımızda şok olmuş bir sessizlikten başka bir şey yok, kısa süre sonra yerini her geçen saniye daha da yükselen iniltiler alıyor. Onları bırakıyorum, ortalığı toplarken kendimi de ayağa kaldırıyorum. Enrique kartellerin birbirlerini vurup parçalara ayırdığından bahsetti. Başımı sallıyorum, tozlu ellerimi kotuma silerken ağzıma acı bir tat doluyor. Burası benim küçük sığınağımdı.

Dirseğim kaşınıyor ve kaşıdığımda parmaklarım kıpkırmızı oluyor. Kolumu eğerek bakıyorum ve dalış sırasında derimin büyük bir kısmını sıyırdığımı fark ediyorum.

Saldırganların geldiği yöne doğru yürümeye başladım. Benim olduğum yerde kimse vurulmamıştı. İlerledikçe ağlama sesleri artıyor. Kan gölleri içinde yatan insanlar görüyorum. Bazıları hayatını kaybetmiş, bazıları yaşayacak. Bir adam kalçasından bolca kan akan bir kadının yanında oturuyor, kadın solgun ve sessiz. Adamın şokta olduğu belli ve hiçbir şey yapmıyor. Kendi kendime küfrediyorum, kemerimi çözüyorum ve çıkarıyorum, sonra kadının yanına çömeliyorum ve kemeri uyluğunun yukarısına sarıyorum, sıkıyorum, turnike yapıyorum. Korkmuş adama bakıyorum ama teselli edecek bir sözüm yok. Yine de şimdi hayatta kalma şansı çok daha yüksek.

Kaldırım boyunca dizilmiş cesetlerin arasından geçiyorum, insanların ellerini tutuyorum, onlara nasıl baskı uygulanacağını, kanayan bir uzvun nasıl kaldırılacağını, solunum yollarının nasıl açık tutulacağını gösteriyorum.

Belki de aldığım tüm hayatları telafi etmek için hayat kurtarıyorumdur? Tek bildiğim içimde bir şeylerin değiştiği, kendimi çocuk ve annesi için feda ettiğim, ölümle burun buruna geldiğim. Sokaktaki kurbanların hepsinde Sydney'in korku dolu gözleri var ve beni ele geçiren keder saldırısına karşı hiçbir savunmam yok.

Eve gittiğimde titrediğimi fark ettim. Kendimi hasta hissediyorum ve başım dönüyor. Ellerim diğer insanların kanıyla kaplıydı. Kıyafetlerim de öyle. Araf'a tanık olmuş gibi bir hisle, ön kapımın hemen içinde yere çöküyorum, duvara yaslanıyorum ve nefes alıyorum. Dalış yaparken olduğu gibi: nefesinizi kontrol edin. Yavaşça, ölçülü. İçeri, dışarı, içeri, dışarı. Zihnimi tamamen boşaltıyorum ve hiçbir şey düşünmemeye çalışıyorum. Hayatı seviyorum. Yaşayanların arasında olmayı takdir ediyorum. Bir gün zamanın doluyor ve hepsi bu.

İnancım yok, cennete inanmıyorum. Dürüst olmak gerekirse cehennem konusunda da tereddütlerim var. Ama büyük olasılıkla sahip olduğunuzu hayal ettiğiniz ruh, zihniniz, iradeniz ve yaşam yorumunuz olan enerji unutulup gidecek. Hepimiz nöronlar arasında sıçrayan amaçsız elektrik parıltılarından başka bir şey değiliz. Bir ışığı söndürdüğünüzde ne olur? Hiçbir şey. Sadece karanlık olur.

Hayat pişmanlıklar için çok kısa. Birden ne yapmam gerektiğini anladım. Artık bununla savaşmayacağım. Uzak durmayacağım. Beni al ya da bırak, ama ışığa bir şans vermeliyim. Sydney'i bulmalıyım. Eğer bulamazsam, hayatımın geri kalanını amaçsız ve umutsuz yaşayacağım. Her zaman bu hayattan, yalnız olmaktan, kimseyi içeri almamaktan, hayata berbat bir başlangıç yaptıktan sonra yalnızlığımda teselli bulmaktan memnun olduğumu düşündüm. İlk defa paylaşmak istiyorum. Onu burada, verandamdaki gölgenin altında otururken, benimle bir kadeh şarap içerken ve sadece olurken istiyorum.

Gözlerimi ovuşturuyorum ve yüzüme bir düzine insanın kanını sürdüğümü fark ettiğimde sarsılıyorum. Ayağa fırlıyorum ve birkaç uzun adım atarak banyoya girip duş almaya başlıyorum. Su ısınırken gidip kendime büyük bir viski dolduruyorum.

Bir viski ikiye dönüşüyor, her şeye dönüşüyor, saymak umurumda değil. Verandamın kenarında otururken, dünya güneşten turuncuya boyanmış, bu kan ve ölüm gününde son nefeslerinde renkleniyor, uzaktan bile olsa konuşabildiğim tek kişiyi arıyorum.

"Christian."

"Sarhoş musun?"

"Çok."

"Neredesin?" "Meksika."

Buraya gel."

Gülüyor, "Yapamam. Elim

kolum bağlı." "Gerçekten mi?"

Kardeşim bir kahkaha daha atıyor. "Hayır dostum, gerçek anlamda değil. Konuş

benimle." "Her şey ölür."

"Hayat böyledir."

"Ben bir

canavarım." "Bu

da doğru."

"Hiç yardımcı olmuyorsun, dostum."

"Ben sana yardım edemem. Sadece sen yardım edebilirsin. Seni yiyip bitiren ne? Benim makine kardeşimi kaybettiren ne?"

"Tanıştığım biri."

"Bir kadın mı?"

Sesi çok şaşırmış gibi geliyor. Hiç hoşuma gitmedi. Bu neden bu kadar imkânsız? Bardağı boşaltıp yeniden dolduruyorum, kutsanmış uyuşukluğun beynimi kalın bir pamuk tabakası gibi sardığını hissediyorum.

"Sadece biri."

"Son zamanlarda garip davranıyorsun. Artık hissetmiyor musun?"

Başımı sallıyorum, tabii ki o göremiyor.

"Sen her zaman garip biriydin. O kadar da büyük değildim ama ergenlik çağındayken üç yıl çok büyük bir fark yaratıyor. Sanırım kırıldın."

"Ben de öyle düşünüyorum," diye fısıldıyorum ve bir sonraki bardağı da boşaltıyorum. Onuncu bardağımı.

"Kendiniz için doğru olanı yapmalısınız. Eğer odaklanmazsan hem kendin hem de tüm organizasyon için tehlike arz edersin. Salvatore'u ikna etmek kolay olmayacaktır."

"Yine de bana yardım edeceksin," diye geveliyorum, çünkü kelimeleri oluşturmak çok zorlaşıyor. "Ne zaman etmedim ki? Her zaman arkanı kollayacağım."

"Ben-sen de."

Christian gülüyor. Bağlantıyı koparıyorum ve sırtüstü düşüyorum, başımı fayanslara vururken yüzüm buruşuyor. Bugünlük bu kadar. Bilincimi kaybedene kadar içip kendimi unutacağım. Yarın, düşüneceğim.

Yarın Sydney Lewis'i bulacağım.

Tüm baş ağrılarının anasıyla uyandım. Çarşaf vücuduma dolanmış ve terden sıırılsıklam olmuşum. Yatağa girdiğime dair hiçbir şey hatırlamıyorum. Dışarıda uyumadığım için mutluyum. Dudaklarım kuru ve sanki ağzımda bir şey ölmüş gibi tadı var.

Kuşlar cıvıldıyor. Karşı duvara vuran güneş ışınlarında iki sinek tavanda birbirini kovalıyor. Şimdiden sıcak kokuyor. Ilık toz, çimen, çiçek gibi. Meksika'nın sözde cenneti Cancun'da yine güzel bir gün olacak.

Dün gece çok yakındı. Bir kereden bir şey olmaz ama bu böyle devam edecekse, böyle şeylerden uzakta başka bir cennet bulacağım. Boş vaktim olduğunda bu tür şeylerle uğraşmak istemiyorum.

Duş alıp bir fincan sert kahve yaptıktan sonra verandadaki şezlonglardan birine uzanarak ağrıyan başımı besliyorum.

ALEJANDRO babasının dükkanında. Masanın başında duruyor, koyu tenli, yırtık kot pantolonlu, kirli bir eş kazağı giyiyor. Sıska bir çocuk ve pantolonu kalçalarından aşağı sarkıyor. Oradaki tek kişi o değil. Yerliler küçük gruplar halinde duruyor ve alçak sesle sohbet ediyorlar. İçeri girdiğimde, başımın üzerindeki zil çalıyor ve girişimi duyuruyor, herkes bir an sessizleşiyor ve bana bakıyor, sonra arkalarını dönüp konuşmaya devam ediyorlar. Baba ve oğluna doğru yürürken birkaçına başımla selam veriyorum. Alejandro tezgâha yaslanmış, uzun vücudu kamburlaşmış. Birbirimizi başımızla onaylıyoruz, sonra Enrique'ye dönüyorum.

"Nasıl gidiyor?" Soruyorum ve ona dönmeden önce omzumun üzerinden küçük mağazanın derinliklerine bakıyorum.

Ellerini sıkar ve başını sallar. "İyi değil, Senyor Russo. Hiç iyi değil. Oteller boşalıyor."

Onun durumunu anlıyorum. Ailesine destek olması gerekiyor. "Yerel halk nasıl?" diye

soruyorum ve kalçamı oğlunun yanındaki tezgâha yaslıyorum. Başını sallıyor. Zorlamıyorum. "Biraz Advil'e ihtiyacım var."

Enrique arkasındaki rafa dönüyor ve küçük bir karton alıp masanın üzerine koyuyor. Alejandro'ya dönerken cüzdanımı kapıp onun için bir banknot çıkarıyorum.

"Eşyalarını almak ister misin?" diye sordum. Onaylarcasına yüzünü buruşturdu. Bazen onu anlamak için tanımak gerekiyor. Üstümü değiştirip çıkıyorum ve iki adama başımla selam veriyorum. "Bir saat içinde teknede görüşürüz?" Alejandro yine yüzünü buruşturuyor.

Şişedeki iki hapı çalkalayıp kuru kuru yutuyorum. Bir saat içinde çocukla birlikte küçük balıkçı teknemde olacağım, okyanusun mavi yüzeyinin altına ve sessiz, ağırlıksız yeraltı dünyasına dalmadan önce kıyıdan biraz uzaklaşacağım.

Göze batmıyorum ama zihnim aşırı hızda çalışıyor. Her öğleden sonra Alejandro ile tüplü dalış yapıyorum, bunaltıcı sıcaktan saklanıyorum. Akşamları komşularımla oturuyorum. İspanyolca'yı zar zor konuşuyorum, çoğu da pek İngilizce bilmiyor ama yine de idare ediyoruz. Yıllardır buraya geliyorum. Yaklaşık altı ay önce buraya son gelişimle daha öncekiler arasındaki fark çok bariz. Kucağımda hep bir kadın vardı. Gizemli bir adamla sapıkça bir maceradan mutlu olan turistler. Ben onları kullandım, onlar da beni. Gücenmedim. Yerel kızlardan özenle uzak durdum çünkü bu hoş karşılanmazdı. Yabalar ve meşaleler olurdu.

Bu sefer tek başıma oturuyorum, geceler boyu, bir birayı besliyorum.

Bir gece kalktım ve birayı yere bıraktım. Ateşin başındaki insanlarla vedalaşarak kısa mesafeyi yürüyerek evime dönüyorum. Verandamın kenarına oturuyorum, çıplak ayaklarımı altındaki kaba kuru otlara dikip bir sigara yakıyorum, karanlığa bakıyorum, uzaktaki müziği ve ağustos böceklerinin tiz çığlıklarını dinliyorum.

Pişmiş toprak karoların üzerindeki sigarayı söndürdükten sonra telefonumu açıyorum ve son bir haftadır telefonumda yanan numarayı arıyorum.

Sidney

Telefonumun çalma sesiyle irkildim. Fırının üzerindeki soluk mavi dijital rakamlar on buçuğu gösteriyor. Salı gecesi bu saatte kim arar ki? Sürekli çalan telefonu bulmak için önümdeki masanın üzerindeki kâğıtları karıştırıyorum. Emlak belgelerini kenara iterek sonunda sesin kaynağını buluyorum. 'Bilinmeyen arayan'. Radyonun sesini kısmak için masaya uzanıyorum.

"Alo?" Biraz sinirlendim ama bastırmaya çalıştım. Belki de önemlidir. En azından bu saatte olmalı. Bekliyorum. Diğer uçta mutlak bir sessizlik var, sonra hafif bir ses duyuyorum, kıyafet hışırtısı gibi. Ama kimse konuşmuyor. "Kimsiniz?"

Hala cevap yok. Sezgilerim alevlendiğinde kalbim daha sert çarpmaya başlıyor. Ama bu olamaz... "Bak, her kimsen, eğer eğlence anlayışın buysa-" Çağrı kesiliyor.

Zihnim tamamen bomboş. Kaşlarımı çatarak elimdeki telefona bakıyorum, sonra onu masanın üzerine bırakıyorum ve aniden ayağa kalkıyorum. Pencereye doğru yürüyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururken karanlık boşluğa bakıyorum, aniden üşüyorum. Uzakta şehrin ışıkları var, burnumun hemen önünde pencere kendi yansımamla dolu. Çıplak kollarımı ovuşturuyorum ve karanlık camdaki solgun kadına birkaç dakika daha bakıyorum, sonra telefonumu alıyorum, kilidini açıyorum ve tekrar kapatmadan önce 'bilinmeyen arayan' metnine bakıyorum. Sadece yanlış bir numaraydı, başka bir şey değil. Telefonumu daha da sıkıyorum ve kalbim

daha ağır atmaya başlıyor. Sanki vücudum benim bilmediğim bir şeyi biliyor.

Rehberde gezinirken Jayna'nın numarasını buldum. Onu uyandırmam ya da yatağından birini kovmak zorunda kalması umurumda değil. Bu çok acil bir durum. *Telefonu aç. Lütfen aç.*

"Öyle mi?" diyor boğuk bir ses kulağıma. Jayna'nın sesi saf seks gibi geliyor ve neredeyse kızarıyorum. "Jayna. Sanırım geri döndü."

Bir hışırtı duyuyorum, sonra bir gümbürtü ve belirgin bir erkek sesinden bir küfür. Jayna nefes nefese, "Kusura bakma Syd, hemen geliyorum," diyor. Birkaç dakika sonra bir gümbürtü daha duyuyorum. "İşte oldu. Tamamen seninim. Neler oluyor?"

Kendimi aptal gibi hissetmeye başladım. Yanlış numaraydı, bu kadar sinirlenecek bir şey yoktu. "Özür dilerim, Jayna. Seni uyandırmak istememiştim-"

Bir kahkaha ile sözümü kesti. "Tanrım. Uyumuyordum, tatlım. Söyle bana. Nathan döndü mü? Orada mı?"

"Bilmiyorum. Bir telefon aldım..." Dairemin bir ucundan diğer ucuna bir ileri bir geri adım atıyorum. Kalbim küt küt atıyor. Kendimi giderek daha aptal hissediyorum.

"Ne dedi?"

"Kimse bir şey söylemedi." "Ama o olduğundan emin misin?"

Ben sessizim. Sessiz miyim?

"Tamam. Gelmemi ister misin?" diye soruyor. "Bir şişe tekila getireceğim." Ürkütücü hissi üzerimden atıyorum. "Hayır. Böyle iyiyim."

"Emin misin? On beş dakika içinde orada olurum. Önemli değil." "Eminim. Yarın konuşuruz."

"Pekala, tatlım. Dikkatli ol. Fikrini değiştirirsen tekrar ara. Söz ver." "Söz veriyorum." Bir an sessiz kaldım. "Teşekkür ederim."

Aramayı sonlandırıyorum ve volta atmayı bırakıyorum. Koltuğa çöküp derin bir nefes alıyorum ve yüzümü ellerimin arasına saklıyorum. Keşke bir şey söyleseydi. Onun pürüzsüz, derin sesini bir kez daha duymak isterdim. Bu düşünce bile tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor.

Bunu istememeliyim. Bana hiçbir faydası olmaz.

Hafızamda seçicilik olsa da o hâlâ aynı adam. Yine de bana zarar verirdi. Öyle ya da böyle.

Bölüm 24

Nathan

Bir bağlantım aracılığıyla Miami Beach'te iki yatak odalı bir daire kiraladım. Okyanus manzaralı ve ufku engelleyen hiçbir şey yok. Pencereler yerden tavana kadar ve iki duvarı kaplıyor. Sydney'nin buraya geldiğini hayal ediyorum. Nasıl yaşadığını henüz görmedim. Onu takip etmek ve buradaki yaşamı hakkında her şeyi öğrenmek benim için çok kolay olurdu ama önce yerleşmek istiyorum.

Yoksa Nathan Russo korkuyor mu?

Ya beni görmek istemezse? İki ay oldu. Eski hayatına geri döndü ve buluşmamızı unuttu mu? Gerçekte ne olduğumu gördükten sonra danışmanlık almak zorunda mı kaldı?

Onu nasıl suçlayabilirim ki?

Miami sokaklarında yürüyorum. Sıcağa alışkınım ama Florida'nın özellikle nemli ve yoğun havası bazı günler boğucu oluyor. Yine de sabahın erken saatlerinde, etrafta kimse yokken sahilde kilometrelerce koşmak büyük bir zevk. Her sabah kırılma noktama gelene kadar koşuyorum. Uyuyamadığımda, saat o kadar geç olur ki erken sayılır ve temizlik ekipleri bile henüz kalkmamışken durgun, kirli, sessiz sokaklarda dolaşıyorum. Fahişeler bana kükrüyor ve beni baştan çıkarmaya çalışıyor ama ilgilenmiyorum.

İki ay oldu. Acaba beni unuttu mu? Bilmek istiyorum. İletişim kurmalıyım. Yetişkin hayatımda ilk kez korkuyorum.

Uzun saçlarını kestirmiş ve koyu renk bukleleri omuzlarında dalgalanıyor. Ben daha uzun severdim. Onu yumruğuma dolamayıcı ve dediğimi yapana kadar çekmeyi severdim. Ama ne olursa olsun çok güzel. Apartmanının karşısındaki bir arabada oturup sabahları evden çıkışını izliyorum. İşyeri olan oteli ve ne kadar az sosyal hayatı olduğunu inceliyorum.

Çöplükte yaşamıyor ama şehrin lüks bir yerinde de değil. Nedense Sydney'in şımartılmış bir hayat yaşadığını hayal etmiştim. Annesi Manhattan'da lüks içinde yaşıyor ve babası emekli bir mimar. Para olmalı. Öte yandan, kendi hayatını, kendi şansını yaratan bir kadın olmasına da şaşırmadım. Benim gibi.

Bir haftadır buradayım. Ona ihtiyacım var. Şimdi.

Bir sesle irkilerek uyandım ve dik oturdum. Komodinin üzerindeki telefonumu ararken kalbim küt küt atıyor. Saat on biri üç geçiyor. Erken yatmışım. İş yerinde uzun günler geçirdim, fazladan mesailer yaptım, biriktirebildiğim kadar para biriktirdim. Kalbim çarpıyor ama başka bir şey duymuyorum. Rüya gördüğüme karar veriyorum ve battaniyemi çeneme kadar çekerek tekrar yatıyorum. Sonra tekrar duyuyorum. Ön kapımın dışından gelen bir ses. Tekrar doğruldum, aniden dehşete kapıldım. Dairemin dışında biri var. Yine de kapının yumuşakça çalınmasına hazırlıklı değilim ve donup kalıyorum, hareket edemiyorum. Tekrar çalıyor. Yataktan fırlıyorum ve başıma büyük bir kazak geçiriyorum, sonra parmak uçlarımda kapıya doğru yürüyorum ve avuçlarımla kapıya dayıyorum, bir fare kadar sessiz. Keşke bir gözetleme deliğim olsaydı ama yok. Güvenlik zincirim bile yok. Birden kendimi aptal gibi hissettim.

Kapı tekrar çalındığında geriye sıçradım ve nefesim kesildi. Sonra ağzımı kapattım. Bir ses çıkardım. Yatak odama koştum, telefonumu kaptım ve 911'i aramadan yazdım, sadece biraz güvende olmak için.

Geri dönüp boğazımı temizliyorum. "Kim var orada?" Sesim olmasını istediğimden daha zayıftı. Sessiz, sonra her yerde, her zaman tanıyabileceğim bir ses.

"Benim."

Ciğerlerimdeki tüm hava boşalıyor. "Nathan?" Fısıldıyorum.

O bir şey söylemiyor, ben de konuşamıyorum. Nefes bile alamıyorum. Sonunda sesimi tekrar buldum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Beklediğim yanıt bu değildi," diyor kapının diğer tarafından gelen bedensiz ses.

Ben sessizim. Çok şaşkınım. Bir hışırtı duyuyorum ve avuç içlerinin kapıya dayandığını hayal ettiğim şeyi duymaktan çok hissediyorum.

"Kapıyı aç, Syd."

Kendime şaşırdım. Ne kadar mutsuz olduğumu düşününce kendimi ona atacağımı sanırdım. "Neden?"

O sessiz. Konuşmak için nefes alıyorum ama aynı anda o da konuşuyor. "Seni özledim. Lütfen beni içeri al." "Sana benden uzak durmanı söylemişim." Sesim inanılmaz derecede inandırıcı gelmiyor.

"Kapıyı aç yoksa tekmeleyerek açarım." Sesi çok daha karanlıktı.

"Hayır, yapmayacaksın," diyorum, haklı olduğumdan tam olarak emin değilim. Göğsümde bir korku şimşegi çakıyor. Bu adamı son gördüğümde üstü başı başka bir adamın kanıyla kaplıydı, gözleri vahşi ve tehlikeliydi.

"Evet Sydney, yapacağım."

Bir adım geri atıyorum. "Polisi arayacağım." Sesim titriyor.

"Hayır, aramayacaksın," diyor. "Ne olacak?"

Sertçe yutkunuyorum, kapıya uzanıyorum, kilidi açıyorum ve Nathan Russo denen kasırganın hayatıma geri girmesine izin veriyorum. Kapı kolu yavaşça dönüyor ve sonra kapı açılıyor. Karşımda uzun boylu, zayıf, gözleri sabah gökyüzü kadar mavi, dudakları dolgun ve tatlı, çenesi kare şeklinde, siyah saçları hatırladığımdan biraz daha uzun bir adam duruyor. Ağzım kurudu ve tüm vücudum aynı anda iki farklı içgüdü tarafından parçalandı: uzaklara, çok uzaklara kaçmak ve ona bir sonraki nefesime ihtiyacımdan daha fazla ihtiyaç duymak.

Bakışlarımız kilitleniyor ve etrafımızdaki hava tamamen durgunlaşıyor, sonra kapıyı kapatıyor ve bizi neredeyse karanlığa fırlatıyor. Gözleri hala elimde tuttuğum telefona takılıyor, yazdığım numara açıkça görülebiliyor. Uzanıp telefonu alıyor, ben de ona izin veriyorum, sonra bana doğru ilerliyor. Geri çekiliyorum, arkamdaki sert duvara çarpıyorum.

Bacaklarım kopacak gibi oluyor ama omuzlarımı dikleştiriyorum. Bu adamın her şeyi tekrar parçalamasına izin vermeyeceğim. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururken, başımı meydan okurcasına kaldırıyorum. "Ne istiyorsun?"

"Seni özledim." Sesinde beklemediğim bir dürüşlük vardı.

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Ben de onu özledim. Korkunç bir şekilde. İçimdeki fırını bana fayda sağlayacak bir şeye çevirmeye karar verene, hayatımı sıfırdan yeniden inşa etmeye ve kontrolü ele almaya karar verene kadar neredeyse beni mahvediyordu.

"Şey, seni özlemedim."

Şaşkın görünüyor, biraz kaybolmuş. Göğsümde bir acı hissediyorum ve sonra kapağı tekrar kapatıyorum. Başka bir hayattı. Gerçek değıldi. Yaşadığımız tutku karanlıktı, korkunçtu ve geçmişle birlikte gömülü kalmalıydı. Kazmaya devam etmek beni öldürecek. Bunu yapamam. Tekrar içeri girmesine izin veremem. Tüm varlığım bana bunu yapmaması için inliyor ama bunu ona söyleyemiyorum. Bu ona boğazımı açmak gibi olur. Bütün tatil boyunca aşağı yukarı üstünlük ondaydı. Burası benim evim, benim kurallarım.

"Gerçekten mi?" diye soruyor usulca ve elini yüzüme doğıru kaldırıyor.

"Bak," diyorum, irkilmemeye çalışarak. Parmakları o kadar yakınımda geziniyor ki neredeyse yanağımdaki sıcaklığı hissedebiliyorum. "Uğraman ne güzel. Eğlenceliydi. Çok özel birkaç gün geçirdik ama bir daha olamaz. Bir daha gelemezsin."

"Yapmam gerekeni yaptım," diye tıslıyor ve sesini biraz yükseltiyor.

"Ve her ne yapıyorsan, yaptığım şeyle, kim olduğımla uyuşmuyor," diye alay ediyorum. "Bak, bilmek istemediğim bazı şeylerin içindesin. Beni kurtardın ve sana sonsuza dek minnettar kalacağım ama aynı zamanda tanıdığım en korkunç insansın."

Bir adım daha yaklaşıyor, bana yaklaşıyor, beni köşeye sıkıştırıyor. Etrafımıza bakıyorum, ellerimi onun üzerine koymazsam, ona dokunmazsam, onu kenara itmezsem gidecek hiçbir yerim olmadığını fark ediyorum. Tereddüt etmeme rağımen onu geçmeye çalışıyorum ama omuzlarımdan tutup beni duvara doğıru bastırıyor. Dokunduğı yer tenimi yakıyor, Le Bain'den beri sıcaklığı içime işliyor. İlk dokunuştan beri.

"Gerçekten öyle miyim? Yoksa seni korkutan başka bir şey mi var Sydney? Çok daha derinlere inen bir şey mi?"

"Yapma," diye fısıldıyorum ve sertçe yutkunarak ona bakıyorum. Yüzü o kadar yakın ki, yüz hatları bir bulanıklıktan başka bir şey değıl.

"Ne yapmayayım, Syd?" Yanağımlı okşuyor, çene çizgimi geçip kulak mememi başparmağı ve işaret parmağı arasında yakalıyor. Dokunuşu doğırudan amıma sinyal gönderiyor. Çaresiz, neredeyse arzuyla bükülüyorum.

"Dokunma bana," diye nefes nefese kaldım. "Bunu tekrar başlatma."

Biraz daha yaklaştı. Göğsü benimkine değıyor, meme uçlarım temastan sertleşiyor. Bunu kaçırmıyor, aşağı bakıyor ve sonra tekrar yüzüme bakıyor.

"Neye başlamak?"

İnliyorum. Diğeri eli üst kolumun kıvrımlarını dirseğıme kadar takip ediyor, belime dolanıyor ve beni daha da yakınlaştırıyor.

"Bu," diye sızlanıyorum.

Daha yakına eğiliyor. "Öp beni, Syd." Nefesi yüzümde sıcak.

Nasıl da istiyorum. Vücudum onun dokunuşu için çığılık atıyor, çaresiz ihtiyacımı kontrol edemiyorum ama biliyorum ki ona izin verirsem, adada olduğum o küçük büyülü kıza geri döneceğim. Beni kullanmasına, parçalara ayırmasına, beni artık kim olduğumu bilmediğim bir

bölgeye itmesine izin verirdim. Ben yoluma devam ettim. Hayatımın kontrolünü daha önce hiç sahip olmadığım bir şekilde elime aldım.

Bir kaya ile sert bir yer arasında sıkışıp kaldım. Duvar pes etmiyor. Beni işgal eden adam da öyle. Dudakları dudaklarıma değiyor ama ilerlemiyor. Hareket etmemi, izin vermemi, teslim olmamı bekliyor. *"Sadece bu seferlik,"* diyor bedenim. *"Tehlike,"* diye bağıyor zihnim. İçimde bu çekime direnebilecek tek bir hücre bile yok. Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum ve umutsuz bir öpücükle buluştuğumuzda ikimiz de nefes nefese kalıyoruz ve birbirimize sımsıkı sarılıyoruz. Eller dolaşmıyor, kıpırdanma yok, kıyafetleri yırtmak yok. Sadece öpüşüyoruz. Ağzımı onunkine açıyorum ve o da verdiğim her şeyi alıyor. Sonra ben de geri alıyorum. Elleri saçlarımı okşamaya, yanaklarımı okşamaya geliyor. Boynunun arkasını kavıyorum ve onu kendime çekiyorum. Sonra aniden birlikteliğimizi bozuyorum ve onu üzerimden itiyorum.

"Defol git buradan."

Şaşkın görünüyor, ağzı hala açık, dudakları şişmiş. Gözleri yüzümü arıyor, belki de veremeyeceğim cevaplar için.

"Sadece git, Nathan. İşimiz bitti. Söylediklerim geçerli."

Kıpırdamayınca bir adım daha yaklaşıp ona bakıyorum. "O kadar iyi sevişiyor muydum? Boyun eğdirmek için kırbaçlayabileceğin küçük kız? Siktir git."

Değişimi olduğu gibi görüyorum. Açık ve savunmasız olan yüzü kapanıyor. Gözleri buz gibi oluyor ve dudakları ince bir çizgiye dönüşüyor. Bana birkaç dakika daha bakıyor, sonra olduğu yerde dönüp hışımla uzaklaşıyor. Kapıyı yırtıp açıyor ve kulakları sağır eden bir gürültüyle arkasından çarparak kapatıyor.

Kıpırdamadan duruyorum. Hareket edemiyorum. Midem ağrıyor ve kalbim çok sert çarpıyor. Hayalden uyanıyorum ve kapıya doğru yürüyorum, titreyen avucumu serin ahşap yüzeye dayıyorum. Bana hiçbir şey söylemiyor. Artık onu hissetmiyorum. Yine gitti. Göğsümde donuk bir ağrı oluşuyor, yayılıyor ve nefes almayı zorlaştırıyor. Yumruklarımı kalbime bastırıyorum ve sertçe itiyorum. Sanki içeride tutulması gerekiyormuş gibi hissediyorum yoksa dışarı taşacak. Bir sonsuzluktan sonra, sırtımı kapıya dayayarak yere çöküyorum. Boğazımdan saf acı dolu bir feryat yükseliyor ve bir baraj açılıyor. Acı, özlem, yalnızlık, hepsi yanaklarımı ıslatan, çenemin altına damlayan ve kazağımı ıslatan gözyaşlarıyla birlikte dökülüyor.

Yüzü gözümün önünde canlanıyor. Bakışlarındaki sıcaklık. Sonra onu reddettiğimde buz gibi oldu.

Ben deli miyim? Ne yaptım ben? Onu o kadar özledim ve sonunda ortaya çıktığında onu dışarı mı attım? Boğazımda acı bir safra yükseliyor ve ayağa fırlıyorum. Yalpalayarak banyoya gidiyorum, tuvaletin kapağını çarparak açıyorum, dizlerimin üzerine çöküyorum ve öğürüyorum. Yine de hiçbir şey çıkmıyor ve titreyen bacaklarımın üzerinde ayağa kalkıyorum. Lavabodaki suyu açıp yüzüme sıçratıyorum. Su buz gibi ve bu rahatsızlık, eğik dünyamı yavaşça yukarıdan aşağıya ve aşağıdan yukarıya doğru normal pozisyonuna döndürüyor.

Ellerimi lavabonun kenarına koyuyorum ve aynadaki görüntüme bakıyorum. Gözlerim şişmiş ve bakışlarım donuk. Yanaklarımda soğuk suyun verdiği taze bir pembelik var. Kendi gözlerimle buluşuyorum, kendime bakıyorum. Canım bu kadar yanarken onu neden dışarı attım?

Ama nedenini biliyorum. Kendime ait bir şey inşa etmeye başladım. Planlanan taşınma. Jayna ile ortaklık. Hayatımın kontrolünü elime aldım ve onun tekrar içeri girmesine izin verirsem, ipleri tarafından çekilen bir kukla olmaya geri döneceğimden korkuyorum. Mutlu hissetmiyorum ama umutlu hissediyorum. Gelip bunu yok etmesine izin veremem.

Ayrıca, biraz panikledim.

Bölüm 25

Nathan

"SADECE GIT, NATHAN. BİTTİ."

Buna inanamıyorum. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor ve kulaklarımda tiz bir ses var. Küçük asansör kafesini aşağıya kadar ileri geri adımlıyorum. Onun dairesiyle arama ne kadar mesafe koyarsam, o kadar öfkeleniyorum. Binadan çıkıp ayağımı kaldırıma bastığımda düşüncelerimi bile toparlayamıyorum. Acı, öfke, kafa karışıklığı, aşağılanma ve ihanete uğramışlık hissi zihnimde yer kapmak için savaşıyor. Yakındaki bir çöp kutusunu tekmeliyorum ve sonunda onu tam anlamıyla parçalayarak organik atıkları, plastik poşetleri, kirli kağıtları ve tanımlanamayan çeşitli çöpleri evinin yanındaki sokağa yayıyorum. Koku sıcak gecede neredeyse boğucu bir hal alıyor. Ter içinde, gömleğimi düzeltirken kirli turuncu tuğla duvara ağır bir şekilde düşüyorum. Bir polis geçiyor ve ben gölgelerin içine daha da gömülüyorum. Muhtemelen gecenin karanlığında gizlice dolaşan bir deli gibi görüldüğümde dikkatleri üzerime çekmek istemem.

Onlar geçtikten sonra kendimi toparlıyorum ve dağınıklığa bakıyorum. Sabahın erken saatlerinde sokakları temizleyecek ve bununla karşılaşacak olan zavallı piç için üzülüyorum. Ben bir aptalım. Bir an için kendimi kaybettim ve on dört yaşındaki Nathan'a geri döndüm, kesinlikle kontrolü olmayan o küçük çocuğa. Hayatta yanlış yola sapmış bir çocuk. Çocukluğumu görmezden gelinerek geçirdikten sonra, reddedilmeyi iyi karşılamıyorum.

Arabamı park ettiğim yere doğru bir adım atıyorum ama sonra yürümeye karar veriyorum. Sahile yakın değiliz ama saatlerce yürüyebilirim. Ne kadar uzağa gidebileceğimi göreceğim. Bir elimi dağınık saçlarımdan arasından geçiriyorum, ayakkabılarımdan birinden çürümüş salata parçasına benzeyen bir şeyi sıyrıyorum ve doğruya doğru ilerlemeye başlıyorum. Gece oldukça sessiz. Gülüp içen insanlarla dolu barların önünden geçiyorum, onları bir ekrandan izler gibi görüyorum. Gerçek gibi görünmüyorlar. Ben sadece bir seyirciyim, hayatı uzaktan izliyorum. Her ses kulaklarıma saldırıyor, her renk çok keskin, neonlar gözlerimi acıtıyor. Bir dükkânın camına dayanmış kusan birinin yanından geçiyorum. Rüzgâr pis kokuyu bana doğru savuruyor. Bir çiftin yanından geçiyorum, benim geçtiğimden habersiz, birbirlerini yokluyorlar.

Sadece iki ay oldu. Tam iki ay oldu. Ayrılık sözlerimize ve bunun kesinliğine rağmen, yine de daha fazlası olabileceği izlenimine kapıldım. Bu kısa sürede ne değişti?

İki haftadır Miami'de yaşıyorum. Son beş gündür onu inceliyorum. Her sabah sahilde koşuyor, pembe kolsuz bir üst, neon yeşili, dar, küçük bir şort ve pembe ve

beyaz ayakkabılar. Yaklaşık kırk dakika boyunca ayakları kumu acımasızca dövüyor. Tanıdığım solgun güzel şimdi bronzlaşmış ve omuzlarına dökülen saçları kısalmış. Daha sert, daha odaklanmış görünüyor, sanki o yumuşaklığın bir kısmı gitmiş gibi. Bunu ona ben mi yaptım? Onun masumiyetini mahvedeceğimi düşündüğümü hatırlıyorum ama bunu gerçek anlamda kastetmemiştim.

Neredeyse bir saat sonra esinti daha taze, daha tuzlu hale geliyor. Duruyorum, gözlerimi kapatıyorum ve derin nefes alıyorum, kumların üzerinde yuvarlanan dalgaların rahatlatıcı sesini dinliyorum. Gecenin o saatine rağmen şaşırtıcı derecede yoğun trafiğin arasından caddeyi geçiyorum, barları arkamda bırakıyorum, yoğun salsa müziği sahile ulaştığımda dağılıyor. Bir sigara yakıp nemli kumların üzerine oturuyorum ve karanlığa bakıyorum. Cancun'da baktığım karanlık hiçliğin aynısı. Özensiz davrandığım için içten içe kendimi tekmeliyorum. Neyi kaçırmışım? Ne değişti? Dirseklerimi dizlerime dayıyorum ve derin bir nefes çekiyorum, tutup üflüyorum, dumanın havada dağılmasını izliyorum. Arkamdan gelen bir ses beni ürkütüyor ve yarım saniye içinde ayağa kalkıyorum. Arkamdan sinsice yaklaşan adama bakıyorum. Siyah giyinmişti. Siyah bir kot pantolon ve yüzünün bir kısmını kapatan siyah bir kapüşonlu sweatshirt. Elinde bir bıçak vardı. Saldırmaya hazır görünüyor. İç çektim.

Adamın söylemek istediği tehditkâr şeyi söylemeye hiç fırsatı olmadı. Sigarayı fırlatarak onu yere çarpıyorum, bıçaklı eli bileğine bir bükülmeyle sabitleniyor, ta ki sivri nesneyi düşürene kadar. Uzanamayacağı bir yere tekmeleyip yüzüstü çeviriyorum ve kolunu acı içinde inlemesine neden olan bir mengeneyle tutuyorum. Kürek kemiklerinin arasına bir diz atarak kapüşonu yırtıyorum ve boynundan tutarak onu bana bakmaya zorluyorum. Kolumu kaldırıyorum, onu yumruklamak üzereyken aklıma daha iyisi geliyor. Üstümü değiştirmeye çalışıyorum.

"Defol git buradan," diyorum. Ayağa kalktım ve geri çekildim. Uzunlarını yeniden düzenliyor ve sendeleyerek ayağa kalkıyor, gözleri kocaman. "Şimdi!"

Zavallı figürünün geri çekilişini izliyorum ve dışarıdaki yırtıcıları, istediğim kadını ve onun ne kadar savunmasız olduğunu düşünüyorum, Sydney'i koruma ihtiyacının ne kadar derinlere indiğini fark ediyorum. Bu kadın için adam öldürdüm. Gözümü kırpmadan yine yaparım. Ama beni içeri almazsa nasıl yapabilirim?

Arabama doğru dönmeye başladım. Bu gece planladığım gibi gitmedi. İşlerin istediğim gibi gitmemesine alışık değilim. Tahmin etmeliydim. Sydney'de her zaman anlaşılması zor bir şeyler vardı. Açık bir kitap gibi görünüyordu, okuması kolay, baştan çıkarması ve kullanması kolay, ama soğuk yüzünün altında tutku vardı, güçlü ve ham bir şey. Onun yumuşak başlı olduğunu düşünmüştüm. Yanıldığımı düşünmeye başlıyorum.

Kayıyorum. Uzun zamandır bu işi bırakmak istiyordum. Sonra o oldu ve halıyı altımdan çekti. Sydney'in varlığı etrafında bir dünya kurdum, bir çıkış yolu, beni asla sahip olamayacağımı düşündüğüm bir geleceğe götürecek bir ışık.

Ve şimdi beni istemiyor. Şimdi benim motivasyonum ne?

Arabaya dönerken, küçük, köhne, 24 saat açık bir içki dükkanından bir şişe viski alıyorum. Daireme döndüğümde kapıyı arkamdan çarparak kapatıyorum, yeterince temiz görünen bir bardak buluyorum ve dumanlı açık kahverengi içkiyi içine boşaltıyorum. Bir elimde şişe, diğerinde bardakla pencerelere doğru yürüyorum. Her adımda daha da büyüyen yansımama bakarak bardağı boşaltıyorum. Gördüğüm adam artık olmak istediğim adam değil. Şişeyi tüm gücümle aynadaki görüntüme doğru fırlatıyorum. Şişe binlerce parçaya ayrılıyor ama fırtınaya dayanıklı pencere camı takırdamıyor bile.

"Oh, Tanrı aşkına." Oda viski kokuyor ve ayaklarımın önünde geniş bir alanda cam kırıkları var. Olduğum yerde dönüyorum, cüzdanımı, telefonumu ve anahtarlarımı alıp bir otel bulmaya gidiyorum.

Ya ondan vazgeçeceğim ya da neyin değiştiğini öğreneceğim. Vazgeçmek söz konusu bile olamaz, bu yüzden kalan tüm itibarımı toplayıp yeni bir plan yapmaya başlıyorum.

Ertesi sabah beni San Francisco'ya giden bir uçakta buldum. Luciano Salvatore amcanın evi heybetli, tehditkâr ve biraz da pejmürde. Para klas satın alamaz. Ya vardır ya da yoktur.

Yolda olduğumu bilmesine rağmen hâlâ bornozuyla kahvaltı masasının yanında gazete okuyor. "Erken başlamış olmalısın, Nathaniel."

"Amca."

"Küçük kardeşim. Şimdi bana bu onuru getiren nedir?" Yan tarafta sessizce duran genç bir kadın hizmetçiye el sallıyor. "Bay Russo'ya kahve ve kruvasan getirin. Sade olsun." Kadın başını sallar ve gözden kaybolur.

Ben onun küçük kardeşi değilim, ama aramızdaki yaş farkı sadece sekiz yıl ve aynı çatı altında birkaç yıl geçirdik, Bianca Anne hepimize baktı, ama bizi sevdiği için değil. Kendi imparatorluğunu kuruyordu.

Karşısına oturup başımı kapının yanındaki vahşiye doğru eğiyorum. Salvatore bakışlarımı takip ediyor ve adamın kaçması için el sallıyor.

"Çıkmak istiyorum."

Bir kakhaha attı. "Böyle bir şey olmayacak."

Göğsümde öfke yükseliyor, kalbim karanlık bir enerjiyle çatırdıyor. "Bir daha asla senin pis işlerini yapmayacağım."

Yaklaşırken siyah gözleri parlıyor. "Dışarı çıkarılmadan asla bu işi bırakmayacaksın, önce ayakların."

Beni korkutmuyor. Eğer böyle olacaksa, öyle olsun. "Beni tehdit mi ediyorsun?" Salvatore arkasına yaslandı, kahvesini yudumladı, acele etmedi. "Elbette tehdit etmiyorum. Sen benim kanımdan ve canımdansın." "Senin için bir daha adam öldürmeyeceğim."

Yüzü aydınlanıyor. "Şimdi bir yerlere varıyoruz. Anlat bana."

"Bu seni ilgilendirmez."

"İşte burada yanılıyorsun. Son nefesini verene kadar söylediğin ve yaptığın her şey beni ilgilendirir. Salvatore Amca'ya sorunun ne olduğunu ve sana nasıl yardım edebileceğimi söyle."

Alay ettim. "Bana yardım edebileceğinden şüpheliyim." "Bir kadın mı?"

İrkildim. O kadar belli mi ediyorum?

"Hiçbir şey bir erkeği, onun için her şey demek olan, uğruna ölebileceği kişiyle tanışmak kadar değiştiremez. Uğruna öleceğiniz kişiyle tanıştınız mı?"

Çenemi sıkarak sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca ona bakıyorum. "Onu işin içine çekmeyeceğim."

"Yeterince adil, ama onunla buluşacağım." "Hayır, buluşmayacaksın."

"Anlaşma istiyor musun, istemiyor musun?"

Gözlerimi kısıyorum, kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Ne anlaşması?"

"İşi bırakamazsınız ama kirli işler yapmak zorunda da değilsiniz. Yasal yan işlerim var."

Bunu düşündüm. Bu mümkün olabilir. Zaten muhtemelen tek şansım da bu. Fazla söz hakkım yok.

Başımı salladım ve ona elimi uzattım. Demir bir yumrukla kavırıyor ve sırtıyor. "Aferin oğlum."

Tanrım, bu adamdan, pejmürde evinden, küçümseyici ses tonundan ve değer verdiğim herkesi boğmasından nefret ediyorum.

Sidney

Garaja giden son merdivenleri koşarak inerken topuklarım beton basamaklarda acımasızca çınılıyor. Odaklanamıyorum. Son iki gündür berbat bir haldeydim, her molada Jayna'ya asılıyor, Nathan'a kapıyı gösterdiğim için pişmanlık içinde kıvranıyordum. En azından onu dinleyebilirdim. Kalın, metal kapıyı iterek açtım ve merdivenlerden çıktım. Hareket sensörü tepki verdiğinde bir dizi ışık yanıyor. Kendi arabama ulaşmak için uzun bir araba kuyruğunu geçiyorum, yarı koşar adım ilerlerken çantamda anahtarlarımı arıyorum. Etrafıma bakındıktan sonra arabanın kilidini açıp içine atlıyorum. Kapıları tekrar kilitleyemedi, yolcu tarafındaki kapı yırtılarak açılıyor ve bir adam içeri atlayıp kapıyı arkasından çarparak kapatıyor.

Çılgılık atıyorum ve kapımı açmak için uğraşıyorum. Kendini karşıma atıyor ve kolu tutuyor. Kim olduğunu anladığımda ağzımı kapatıyorum. Kristal gözleri benimkilerle buluştuğunda parıldıyor. Ellerimi bir yenilgi jestiyle havaya kaldırıyorum ve o da kolu bırakıyor.

"Kenara kay," diyor ve kendi koltuğunun arkasından başını sallıyor. "Ben kullanıyorum."

Ölümcül bir tehlikede olmadığımı bildiğim için biraz rahatlayarak geriye yaslanıyorum ve nefes alış verişimi kontrol altına almaya çalışıyorum. "Nate..." Ona bakıyorum ve başımı sallıyorum.

Tekrar işaret ediyor. "Scoot."

"Nereye gidiyoruz? Acelem var, sadece yirmi dakikam var." Sakin kalmaya çalışıyorum ama kalbim salto mortales yapıyor ve tüm varlığım karıncalanıyor.

"Seni oraya götüreceğim," diyor.

İç çekiyorum ve karnımda canlanan kelebek donanmasını bastırıyorum. Yarı ayakta, vücudumu eğiyorum ve onunkinin üzerinden kayıyorum. Yanından geçerken kalçalarımı tutuyor, görünüşte bana yardım etmek için, ama oldukça açık. Tıpkı uçaktaki gibi, her şey henüz yeniyken ve çok masum görünürken. Sıcacık elleri doğrudan amcığıma doğru ısı dalgaları fırlatıyor. Sertçe nefes alıyorum ve onu itiyorum, kalbim göğsümde çarpıyor, neredeyse beni boğuyor. Uzuvarımızı geri alıp yeni koltuklarımızı buluyoruz. Nefes alışım hiç de sakin değil ama yan camdan dışarı bakıyorum ve yönümü tekrar bulmaya çalışıyorum. Çeneme usulca dokunan bir el hissettiğimde sarsılıyorum.

"Nereye peki?" diye soruyor ben ona doğru dönerken. "Sen sür, ben seni yönlendiririm," diye mırıldanıyorum.

"Anahtarlar?" Elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzatıyor, beklentiyle önce bana, sonra da hâlâ elimde tuttuğum anahtarlara bakıyor. Küçük bir yüz buruşturmayla anahtarları onun eline bırakmadan önce aramızda sallıyorum. Anahtarları kontağa takıyor ve motor sessiz garajda kükreyerek çalışmaya başlıyor.

Arabayı kenara çekip çıkışa doğru ilerlerken ona göz ucuyla bakıyorum. Üzerinde siyah bir kot pantolon ve kollarındaki kasları ortaya çıkaran dar bir siyah tişört var. Yıkıcı derecede seksi ve bahse girerim bunu biliyor. Sertçe yutkunuyorum. O kolların beni vücuduna sımsıkı bağladığında,

beni tuttuğunda, dizginlediğinde nasıl hissettirdiğini biliyorum... Bakışlarım yüzüne doğru kayıyor. Her zamanki gibi güzel. Burnu neredeyse kadınsı bir mükemmellikte, ama ona uyuyor ve kare çenesini ve sızdığı kaba erkekliği yumuşatıyor.

Sokağa geldiğimizde beni hayallerimden uyandırdı. "Sola mı? Sağa mı?"

"Tamam." O caddeye doğru hızlanıp dönerken ben de kapıya doğru itiliyorum. Yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi fark ediyorum. "Ne istiyorsun, Nathan? Beni randevuma götürmek için geldiğinden şüpheliyim."

"Beni özledin mi?"

"Hayır."

"Emin misin?"

Cevap veremem.

"Ne randevusu, Syd?" diye soruyor. "Neyin peşindesin?"

"Bir jinekoloğa görünüyorum. Yengeçlerim var."

Araba ani bir duruşla sarsılıyor ve o dönüp bana bakıyor. Arkamızdan arabalar öfkeyle korna çalıyor, biri geçiyor, bir şeyler bağırıyor, bizi tersliyor.

"Ne?"

Alay ediyorum. "Sadece seninle dalga geçiyorum. "Seni ilgilendirmez" gibi."

Ağzını kapatıyor. Gaz pedalına bastığında ince bir çizgiye dönüşüyor ve araba tekrar ileri doğru sarsılıyor, trafiğin yoğun olduğu bulvarda şeritler arasında hızla geçiş yapıyor. Hâlâ hızlanıyoruz ve ona sola dönmesini söylemek için ağzımı açıyorum ama o kavşağı uçarak geçiyor, dümdüz ilerlemeye devam ediyor. Kalbim hızlanıyor.

"Sola gitmeliydin," diyorum alçak bir sesle. "Ne yapıyorsun sen?" Bu konuda içimde kötü bir his var ama zihnim henüz bu düşünceyi tam olarak şekillendirmiyor.

"Seni yanımda götürüyorum, Syd. Konuşmamız gerek."

Evet, işte burada. Gerçek. Yine hayatımı ele geçiriyor. Yaptığı şey bu.

"Nate! Hayır! Hayır! Bu kişiyle görüşmem ve sonra da işe dönmem gerekiyor. Bu çok önemli. Benim için çok önemli. Bunu bana yapma."

"Hangi kişi?" diye hırlıyor. Bana bakıyor, sonra tekrar şerit değiştirerek önümüzde uzanan yola bakıyor. Çarkların döndüğünü neredeyse görebiliyorum. "Peki," diye mırıldanıyor ve bir sonraki çıkıştan sağa saparak bir kaldırıma yanaşıp duruyor. "Nereye?"

Etrafımıza bakıyorum ve emin olmadığımı fark ediyorum, bu yüzden öne doğru eğilip navigatörü programlıyorum. Yumuşak erkek sesi bize yol tarif etmeye başlıyor ve tekrar hareket ediyoruz. Nathan'a ters ters bakıyorum. "Bu tam sana göre. Her şeyin içine ediyorsun."

Sessiz, bana bakıyor, sonra tekrar yola bakıyor. Yüz hatları gergin. Ona milyon dolarlık soruyu tekrar sormak için ağzımı açıyorum, ama konuya girmesini bekleyerek tekrar kapatıyorum.

"Nereye gidiyorsun? Kiminle görüşüyorsun?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Nathan, sana cevap vermek zorunda değilim." "Seni şu anda bir mağaraya sürüklemek ve cevap vermeni sağlamak istiyorum," diye homurdanıyor.

Çenemi sıktım. "Evet... Biliyorum. Çok kötü, değil mi? İsteddiğini elde edememek?"

Bana bakıyor, yüzü ifadesiz. "Bunu kabul ediyorum," diyor yavaşça.

"Varış noktanıza ulaştınız," diyor navigatörden gelen bedensiz ses neşeyle.

Nathan kendi tarafındaki kapıyı açıyor, arabanın anahtarını bana fırlatıyor ve bakışlarımı tutuyor. "Sonra görüşürüz." Sonra kapıyı kapatıyor ve sanki hiç orada olmamış gibi kalabalığın içinde kayboluyor.

Anahtarı avucumun içinde tutarak koltuğuma yaslanıyorum. Titriyorum, ağzım kurudu ve dengem tamamen bozuldu. Geri geldi. Neden? Ne istiyor? Saate baktım ve karmakarışık düşüncelerimden sıyrıldım. Aman Tanrım! Emlakçı. Beş dakika geç kaldım. İşe dönmeden önce on dakikam var. Nathan'a lanet okuyarak arabadan atladım ve park cezası ödemekle uğraşmadan

koşmaya başlarken arabayı kilitledim. Eğer ceza yersem, *ona* atarım. O ödeyebilir.

Kızgın ve sinirliyim, karnım dönen bir boşlukla dolu ve aynı zamanda delicesine

Geri döndüğü için mutluyum.

Bölüm 26

Nathan

Ona dokunmak, kollarımı ona dolamak, göğsüme bastırmak ve onu benim yapmak istedim. Ama dersimi almıştım. Sydney sevişmemizle ikna olmayacaktı. Elbette beş dakikalığına, beş saatliğine, hatta belki günlüğüne ya da ne kadar uzun sürerse sürsün benim olacaktı ama bu onu zaten bildiğinden başka bir şeye ikna etmeyecekti. Fiziksel olarak inanılmaz derecede uyumlu olduğumuzu.

Bu yüzden, bu buluşmanın onun için önemli olduğunu söyleyerek bana yalvardığında, planıma devam edemedim. Onu geri almalıydım yoksa beni sonsuza dek bir pislik olarak görecekti. Parmaklarım onun dolgun dudaklarını okşamak, başparmağımla ayırmak, ağzımı onunkine dayamak ve nefes alışının değiştiğini, meme uçlarının sertleştiğini, ellerinin omuzlarımı kavrayıp beni daha yakına çektiğini hissetmek için kaşınıyordu. Onun her parçasını istiyordum, ruhunu, bedenini, aklını, ama eğer bir şansım olacaksa kartlarımı doğru oynamalıydım.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak, onun bir binaya girdiği yerden bir ev ötedeki cepheye yaslanıyorum. Gözden kaybolana kadar gözlerimi ondan ayırmıyorum, sonra onu takip etmeden önce birkaç dakika bekliyorum.

Muhasebeciler. Avukatlar. Diş hekimleri. Bir emlakçı. Sıradan binaya bakıyorum, sanki nereye gittiğini gösterebileceklermiş gibi pencereleri tek tek tarıyorum, sonra caddenin karşısına geçip gözlemlemeye devam ediyorum. Birkaç dakika sonra nihayet şansım yaver gitti. Dördüncü katta, sağdaki bir pencerede Sydney ve bir kadının konuştuğunu görüyorum, sonra kayboluyorlar ama ihtiyacım olan her şeyi görmüş oluyorum. Bir mağazaya çekiliyor ve büyük pencerelerden çıkışı izliyorum. Birkaç dakika sonra kadın ayrılıyor ve arabasına doğru yürüyor. Saatile bakıyorum ama bir satıcı tarafından sözüm kesiliyor ve herhangi bir marka televizyonla ilgilenip ilgilenmediğimi soruyor. Etrafıma bakıp bir televizyon mağazasında olduğumu fark edene kadar kafam karışıyor.

"Böyle iyiyim, teşekkürler." Tekrar kavurucu sığağa doğru yürüdüm. En azından bir esinti olmasını isterdim ama hava yoğun ve boğucu. Florida tam bir kabus.

'Gianna Lopez Emlak Danışmanı'

İşareti incelerken işaret parmağımla dış hatlarını okşuyorum. Taşınıyor mu? Satın mı alıyor? Satıyor mu?

Bir Şeyler değişmek üzere ve ben bu konuda ne düşüneneğimi bilmiyorum.

Kapıyı iterek açıp serin ve sessiz ofise giriyorum. Bir duvardaki büyük yağlıboya tablo dışında neredeyse her Şey beyaz, bu tabloda gökdelenlerin renkli ve hayali bir manzarası yer alıyor.

Şehir. Resim, aydınlık ve nötr odayla ilginç bir kontrast oluşturuyor. Ofisin derinliklerine doğru cam bir duvar var. Boş gibi görünüyor, ama sonra kapıda bir kadın beliriyor. Kısa boylu ve tombul bir kadın. Yüz hatları kesinlikle Latin Amerikalı. Bana yanaklarındaki gamzeleri gösteren kocaman bir gülümseme veriyor. Ben de Russo cazibesine kapılıp gülümsüyorum ve elimi uzatıyorum.

"Reeves," diyorum hafifçe. "Meslektaşım Sydney Lewis az önce buradaydı. Beni aradı ve bazı evrakları unuttuğunu söyledi. Ben de yakınlardaydım, o yüzden uğramam daha kolay oldu. Çok acelesi vardı." Aksanıma bir İngiliz İngilizcesi katmanın düşündüğümünden daha kolay olması beni şaşırttı. İstedğim etkiyi yarattı. Amerikalı kadınlar İngilizlere bayılıyor.

"Lopez," diyor, el sıkışması bir kadın için şaşırtıcı derecede sağlam. "Gianna Lopez." "Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Lopez," diye mırıldandım.

Yüzü kızarır. "Ehm, ben evliyim. Evet, tabii ki bir bakayım."

Elini bırakıyorum ve ofise doğru geri dönüyor. Ben de onun arkasından, rahat ortamına bakarak ilerliyorum. Küçük bir yer. Resepsiyonist yok. Yalnız çalışıyor gibi görünüyor.

"Demek Sydney taşınıyor, ha?" Tahmin yürütmeye çalışarak arkasından sordum.

Konferans masasına ulaştığımızda bana döndü. "Ah, şey, bu hala tartışmaya açık. Ne tür bir iş bulabileceğimize bağlı." Masanın etrafında dönüyor ve bir yığın kâğıdı karıştırmaya başlıyor.

Kafam karıştı. "İş mi?"

Elinde bir broşürle tekrar bana bakıyor. "Evet, otel işi. Hayatını değiştirdiğini söyleyip duruyor. Son zamanlarda yaptığı bir yolculuktan ilham aldığını söylüyor." Sonra sertleşti. "Bunu söylememeliydim. Bu benimle Bayan Lewis arasında."

Genişçe gülümsedim. "Oh, sorun değil." Sonra sesimi biraz alçaltıyorum. "Sırrını ifşa etmeyeceğim."

Kafasını temizlemek istercesine sallıyor ve şimdi önünde dağınık bir şekilde duran kâğıtlara bakıyor. "Kendi kopyalarımından başka bir şey bulamıyorum-"

"Oh, bu iyi. Demek ki Bayan Lewis her şeyi almış. Zaman ayırdığın için çok teşekkür ederim, Gianna." Dönüyorum ve onu ağzı bir karış açık, masanın yanında bırakıyorum.

Otel işi mi? Otel mi satın alıyor? Şaşırdım kaldım. Çok fazla sorum var. Onları sadece Sydney cevaplayabilir. Saate bakıyorum. Bir buçuk. Öğle yemeğini kaçırdım ve bu konuda bir şeyler yapmaya karar verdim, sonra Bayan Lewis'e tekrar yetişeceğim. Konuşmamız gereken şeyler var.

Sidney

Bütün öğleden sonra tek bir şey bile yapamadım. Öğle yemeği sonrası toplantımızda zombi gibi oturdum. Masamdaki kâğıtları bir yığından diğerine karıştırdım. E-postalarımı açtım ve ilgilenmem gereken her şeye baktım ama düşüncelerim karmakarışık. Ellerini üzerimde hissediyorum, güçlü ve sıcak. Onları tekrar hissetmek istiyorum ama yapamıyorum. Eğer yaparsam, bu sefer beni ezer. Beni paramparça etse bile umursamadan bedenimi ve zihnimi harap edeceğini bildiğim için kendimi ona açamıyorum.

"Geri
geleceğim."
Deliriyorum.

Arabama doğru yürürken her küçük seste zıplıyorum. Kilidi açmadan önce etrafıma bakıyorum, etrafta kimsenin olmadığını görmekten memnunum, ama eve döndüğümde kalbim ağırlaşıyor. Park yerine çekiyorum, dönüyorum

kontağı kapattım, çantamı aldım ve kapı açıldığında elimi kapı koluna koydum. Tamamen hazırlıksız bir şekilde irkildim. Ve işte orada, tüm ihtişamıyla kapıya dayanmış, yolumu kapatıyor. Kollarımı göğsümde kavuşturup kaşlarımı kaldırıyorum ve benimkini delip geçen bakışlarıyla karşılaşıyorum.

Başını eğip yanımdaki boşluğu işaret ediyor. "Kay."

İnliyorum ama dediğini yapıyorum ve yana kayıyorum.

Atlıyor ve elini kaldırıyor, avuç içi yukarı bakıyor ve beklentiyle önce bana, sonra da anahtarı tutan elime bakıyor. Anahtarı ona uzattığımda parmaklarımız birbirine değiyor ve sanki içimizden bir akım geçiyor. Bunu midemin çukuruna kadar hissediyorum, nefesim kesiliyor ve elimi hızla çekiyorum. Gözleri elimde oyalanıyor ve sonra yavaşça benimkilerle buluşmak için yükseliyor. Yutkunuyorum ve onun yerine doğrudan önüme bakıyorum. Bir an sessizlik oluyor, sonra anahtarı kontağa takıyor ve hareket ediyoruz. Caddeye çıktığımızda gaza basıyor ve batıya doğru giden trafiğin içinden geçiyoruz. Yakın bir kıyamet hissiyle geçtiğimiz evlerin cephelerine bakıyorum. Nefes alıyorum ve ona dönüyorum, sormak için ağzımı açıyorum ama o benden önce davranıyor.

"Syd," diyor gözlerini trafikten ayırmadan. "Konuşmamız gerek."

"Ne hakkında?" Soruyorum ve kusursuz profilini inceliyorum, bu adamın varlığına içten içe kafamı sallıyorum. Hayatıma gizemli bir şekilde girmesinden bahsetmiyorum bile.

"Ben de seni düşünüyordum." Önce bana, sonra da trafiğe baktı. "Çok fazla." "Evet.

Sanırım bunu tespit ettik."

"Senin de beni bırakmadığını biliyorum. Her ne sebeple olursa olsun kayıtsız davranıyorsun ama ben görüyorum Syd.

Bana hâlâ ihtiyacın var."

"Sana '*ihtiyacım*' yok." Ağzını açıyor ama ben devam edince tekrar kapatıyor. "Bak, seni istediğimi açıkça itiraf edeceğim, tamam mı? Bir daha asla tekrarlayamayacağım bazı anlar yaşadık ama onları yanımda taşıyıp yoluma devam edeceğim. Seni istiyorum, evet, ama hayatımda sana *ihtiyacım* yok. Bu beni öldürür."

Başını çeviriyor ve yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor. "Yol!"

Haykırıyorum.

Tekrar trafiğe bakıyor. "Bu seni neden öldürsün ki? Ne demek istiyorsun? Ben..."

Duygularımın saldırısına karşı sertçe yutkunuyorum. "*Sen* değil. Ama seni tekrar içeri alıyorum. Bu sefer iyileşemem, Nate."

"Nasıl? Neden? Neyden? Bana açıklayın, çünkü ne dediğinizi anlamıyorum."

"Açıklayamam. Söylediğim her şeyden faydalanırsın."

"Hayır, konuşmayacağım. Benimle konuşmaya cesaret edemediğini mi söylüyorsun?" Bunu düşündüm. "Evet.

Sanırım öyleyim."

Kaşlarını çattı. "O zaman *gerçekten* konuşmamız gerek. Senin için kötü olduğumu mu düşünüyorsun? Neyle ilgili? Sert sevdiğim için mi?"

"Beni dinlemedin, Nathan! Sadece aldın ve aldın ve aldın. Yolculuk için yanında değildim."

"Ama... sen sevdin."

Dudağımı çiğniyorum, nasıl devam edeceğimden emin değilim. Arabanın dışında banliyöler geçip gidiyor. "İnanılmazdı. Ama beni korkuttun ve benimle hiç ilgilenmedin. Kendimi sana açtım, sana güvendim. Hiç kontrolüm yoktu. Hiç kontrolüm yoktu. Bu beni korkuttu ve heyecanlandırdı ve bunun hakkında konuşmam gerekirdi."

"Bu yüzden mi kaçtın?"

Başımı salladım.

"Özür dilerim. Ben bencil bir pisliğim. Gerçekten işin içinde olduğunu düşünmüştüm." Kucağıma bakıyorum, kırıışmış pantolonumu düzeltiyorum. Son banliyöler de arkamızda kayboluyor.

Sıcak, güçlü elini huzursuz, oynaşan parmaklarımın üzerine koyduğunda sıçrıyorum. "Konuş benimle. Lütfen." "Nazik olma. Lütfen. Otoriter ve pislik ol. Kibarlığa karşı kendimi savunamam." Bir damla gözyaşı sildim

Boğazımdaki yumruyla savaşıırken gözümün kenarından kaçan

bir ses. "Demek duyguların var."

Ben sessizim.

"Syd, konuş benimle. Lütfen. Bana karşı dürüst olmanı istiyorum."

"Beni tamamen küçük düşürmeyecek ne söylememi istiyorsun? Gördüklerimden sonra-"

Dudaklarımı yalıyorum, ağzım kupkuru. "Yaptığın şey..."

"Bitirdin mi?" diye öyle sert soruyor ki kalbim tekliyor.

Çenemi kapattım. Önce bana sonra tekrar yola bakıyor. Ellerimi tuttuğu yerden çekerken dudaklarımı büzüyorum ve devam etmesini bekliyorum.

"Sessiz ol ve dinle tatlım. Bunu yapabilir misin?"

Cevap vermediğimde bana bakıyor ve ben de meydan okurcasına kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak başımı sallıyorum. Belli ki niyetimi anlamamış.

"Umarım rahat ediyorsunuzdur."

Dilimi ona doğru uzatıp gülümsemesini sağlıyorum. Bu manzara karşısında kalbim yerinden fırlıyor ve suratımı asarak koltuğumda daha da alçalıyorum.

"Berbat bir haldeydim," diyor. "Tanışmadan önce olduğum yerden devam etmeye çalıştım. Cancun'daki evime gittim, günlük hayatıma devam ettim ama daha önce hiç hissetmediğim bir şey vardı. Sanki bir parçamı geride bırakmışım gibi. Hayatta kalmak için hayati önem taşıyan bir şey, sanki kalbim eksikti. Sürekli adadaki günlerimi yeniden yaşıyordum, teninin tenimde yarattığı hissi özliyordum.

."

"İşte böyle," diye araya giriyorum. "Sadece bir sikiş. Bunu bir daha yapmayacağım, Nate!"

"Kapa çeneni ve dinle, tamam mı? Sadece ağzını açma." Bana bir bakış fırlattı. "Lütfen."

İç çekiyorum, göğsümde birikmeye devam eden ağrıyı bastırmaya, bu adama duyduğum ve asla tam olarak bastıramadığım derin ihtiyacı bastırmaya çalışıyorum.

Bir an sessiz kaldı, sonra devam etti: "Konuşmalarımızı, gülümsemeni, bana olan güvenini özledim. Çok güzel anlarımız oldu." Dikiz aynasına bakıyor ve otoyoldan çıkıp güneye dönüyor.

Gittiği yerde pek bir şey yok. Kırsal alanlar. Bataklıklar. Karnımda bir karıncalanma hissediyorum.

Bir endişe çırpınışı. Sanki bana göre

ayarlanmış gibi. "Syd... güven. Tamam

mı?"

Başımı salladım. "Tamam."

"Sus," diyor ve beni gülümsetiyor. Bana tekrar bakıyor ve gülümsüyor. "Sen hayatımda gördüğüm en güzel şeysin Sydney. Işık, nezaket ve iyilik saçıyorsun."

Alay ediyorum. "Ben sadece- Biliyorsun... Beni tekerlekli sandalyeye oturtma-"

Parmağını dudaklarıma götürerek susmamı sağlıyor. Dudaklarımı okşuyor, sonra elini bırakmadan önce yanağıma okşuyor. Dokunuşu, umutsuzca tekrar hissetmek istediğim bir sıcaklık izi bırakıyor. "Sadece senin için azmıyorum. Daha önce hiç hissetmediğim bir şey hissediyorum. Bunu anlatacak kelime dağarcığım bile yok. O saatler boyunca sahilde oturduğumuzda... Hiç kimseye bu kadar yakın hissetmemiştim. Hiç." İç çekti ve bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Seni içeri almak istedim. Bana sormaya cesaret etmeni sevdim, çünkü o zamana kadar ne kadar itici olduğumu biliyordum. Vazgeçmemeni sevdim."

"Sonunda pes ettim," diye fısıldıyorum.

"Yapma Syd, benim hakkımda çok fazla şey varsayıyorsun. Ve bunun için sebeplerin de yok

değil. Ama sonuçta ben sadece bir adamım ve tanımak istediğim tek insana kalbimi açıyorum."

Dudaklarını yalıyor ve bana bakıyor. Sonra arabayı kenara çekip terk edilmiş yolun kenarında durduruyor. Etrafımıza hızlıca bir göz attım. Kırsal bir bölgedeyiz, görünürde başka bir araba yok.

Nasıl oldu da

çok hızlı ilerledik. Yanımızda bir tarlada seyrek ağaçlar ve biraz daha uzakta mangrovlar ve bataklıklar var.

"Nate, beni timsahlara yem etmeyi mi planlıyorsun?"

Gülüyor ve tamamen bana dönüyor, bir elini yanağıma doğru kaldırıyor ama tekrar bırakıyor.

"Sydney Lewis.

Sen buradasın." Yumruk yaptığı elini göğsünün ortasına doğru itiyor. "Seni seviyorum."

Bölüm 27

Sydney

Bağırsaklarıma bir darbe gibi **çarptı**. "Hayır, sen... Öyle söyleme. Hayır, söyleme," diye kekeliyorum ve ona bakıyorum.

Elimi iki elinin arasına alıyor ve kalbinin üzerinde tutuyor. "Hissediyorum. Daha önce hiç hissetmemiştim. Hiçbir şey hissetmedim.

-Böyle bir şey yok. Uykuda da olsam uyanık da olsam varlığın her an aklımdan çıkmıyor. Seni aklımdan çıkarmak için çok uğraştım. Seni unutmak için seni becermeye çalıştım. Acımasız olmaya çalıştım. Ama işe yaramadı." İç çekiyor. "Başka sözüm yok. Seni seviyorum."

Sesimi sabitlemeye çalışarak, "Yapmıyorsun," diyorum. "Yapamazsın. Yapamazsın."

Bu çok fazla. Yapamıyorum. Nefes alamıyorum. Nefes almam lazım. El yordamıyla kolu bulup kapıyı açtım ve arabadan atlarken elimi onunkinden çektim. Çimenlik alana tökezleyerek çıktım, başım dönüyordu, sıcak nemli bir duvar gibi üzerime çarpıyordu. Birkaç sallantılı adım atıyorum, zihnim dönüyor. Bir arabanın kapısı açıldı ve sonra çarparak kapandı.

"Sydney!"

"Hayır," diye fısıldadım. "Yapma." Engebeli zeminde yürümeye başlıyorum, neredeyse kalın bir ot parçasına takılıyorum. Çaresizce kaçma ihtiyacım beni mangrovlara doğru götürüyor. Arkamda onun adımlarını duyuyorum ve panik göğsümde patlıyor. Bunu yapamam! Kararlılığımı hızla tüketiyor ve sonu iyi bitmeyecek. Bitemez. Yüksek sesle hıçkırıyorum ve gözyaşlarımla görüşüm bulanıklaşırken koşmaya başlıyorum. Planım yok, tutarlı düşüncelerim yok. Sadece buna dayanamayacağımı biliyorum. Onun böyle şeyler söylemesini dinleyemem. Her şey yeniden paramparça oluyor. Ne kadar acı çektiğimi unutmuştum. Şimdi beni tekrar vuruyor. Bir anda. Beni alaşağı ediyor. Nathan'la tanışana kadar hiçbir erkeği sevmemişim, çünkü onu her düşündüğümde, gördüğümde, hissettiğimde göğsümü parçalayan bu duygulara başka ne isim verebilirim? Onun varlığı beni yiyip bitiriyor ve ben bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

Bağırdığını duydum. Koşuyorum. Kalın bitki örtüsüyle mangrovlar yaklaşıyor, ayakkabılarım giderek bataklıklaşan zeminden sırlıslıkam oluyor.

"Syd! *Lütfen*."

Tam arkamdaydı ve bir el omzuma kondu. Ona vuruyorum ve koşmaya devam ediyorum, kalın

im halilerin arasından geçiyorum, ayak bileklerime kadar su var. Beni yakalayıp kollarını boynuma doladığında öne doğru düşüyorum. Üzerimdeki her kumaş parçasını ıslatan soğuk su şaşırtıcı derecede rahat.

Vücudunu. Onun sert nefesleri benimkilerle eşleşiyor. Ona bakıyorum, sırtım yere dönük. Yarı yarıya üstümdeydi. Gözlerimiz buluştuğunda başını sallıyor.

"Neden kaçyorsun? Sana zarar vermeyeceğim. Bunu biliyor olmalısın."

"Canımı yakıyorsun," diye fısıldıyorum ve titriyorum.

Beni yukarı çekiyor ve yanımdaki küçük tümseğe oturtuyor. Önümde çömelmiş, gözleri benimkileri arıyor, ileri geri gidip geliyor, yüz hatlarına endişe kazınmış. "Nasıl? Neden?"

"Çünkü," diyorum yavaşça. "Çünkü beni yeniden parçalara ayırıyorsun. Birlikte olamayız. Seni dışarda bırakmak için çok çalıştım, üstünü örtmek için. Buna mecburdum. Hayatıma devam etmeye çalıştım. Beni öldürüyorsun." Son kelimeleri fısıldıyorum, vücudumu bir ürperti sarıyor.

Kaşlarını çatıyor ve elini kaldırarak alnımı okşuyor, bir tutam saçımı yüzümden uzaklaştırıyor. "Syd... Seni incitmek istemedim. Seni incitmek istemiyorum. Seni geri istiyorum. Gerçekten. Hiçbir yere gitmiyorum. Bana çok geç olmadığını söyle. Çok geç olmadığını biliyorum ama kendine karşı dürüst olmalısın."

"Dürüst ol," diye homurdandım. "Paylaşmayacağın sırların var. Sen tehlikeli bir şeysin. Ne yaptığını bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum. Dünyalarımız birbirine uymuyor. Nasıl hissettiğimiz önemli değil."

"Biz sadece iki kişiyiz, tatlım." Omuzlarımdan tutup beni sıkıca kavradı. "Yaptığımız şeyin bizi tanımlamasına izin verme. Beni tanımlamasına izin verme. Ben bundan daha fazlasıyım ve bunu biliyorsun. Derinlerde bir yerde biliyorsun."

Başımı yana eğiyorum, yanağıma değen parmaklarının sıcaklığının tadını çıkarıyorum. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup kendime sıkıca sarılıyorum ve hızla atan kalbimi yerinde tutmaya çalışıyorum. "Artık sır yok," diyorum ve bakışlarını tutuyorum.

Başını sallıyor. "Sana her şeyi anlatacağım."

"Bir ilişki sırlar üzerine inşa edilemez."

Başını sallıyor.

"Başka insanları da öldürdün mü, Nate? Yaptığın şey... bu mu?" Boğazımdaki ağır yumruya karşı sertçe yutkunuyorum. Bilmek istemiyorum ama bilmem gerek.

Tereddüt etti ve ben ayağa fırladım. "Sen her zaman olduğun kişisin. Bunu *yapamam*." Ayağa kalkıp bana doğru bir adım atınca geri çekildim.

"Evet," diyor. "Yaptım." Bana ihtiyatla bakıyor.

Zihnim dönmeye başlıyor. "Santo Domingo'da mı?" "Evet."

"Yani oradaki işin bu muydu?"

Başını sallıyor.

"Kimi öldürdün? Kaç kişiyi?"

Yüzünde acı dolu bir ifade belirir.

"Kaç kişi?" Bağıriyorum, kalbim küt küt atıyor, içimde bulantı yükseliyor.

Dudağını çiğniyor ve yere bakıyor. "Bir," diyor, sesi kırılarak. "Fintan dışında." "Bana yalan söyleme."

"Yapamam, Syd. Lütfen." Ayağa kalkıyor, omuzları çöküyor, yüzünde kederli bir ifade var.

"Ben bıraktım."

Seninle tanıştım. Gerçek bir göz açıcı oldu. Asla geri dönmeyeceğim. Bunu burada bırakamaz mıyız? Lütfen?"

Onu hiç bu kadar çığ, bu kadar acı çekmiş görmemiştim. Devam edebilirdim, ama birden daha fazlasını bilmek istediğimden emin olamadım. İçimde, çıkış yolunu asla bulamayacağım kadar

karanlık bir şeyler olduğuna dair bir his var. Büyükannemi düşünüyorum, her zaman diğer insanların içindeki iyiliği görürdü, her zaman ileriye bakardı, her yeni gün yeni bir şansı.

"İçimde bilmek istemediğim bir his var, Nathan..."

Başını sallıyor, çenesi gergin.

"Başka ne yapıyorsun? Ya da... yaptın mı?"

Dudaklarını yalıyor ve acı çekmiş gibi görünüyor. Neredeyse burun buruna duruyoruz. Sürekli sormamam için bana yalvarıyor gibi görünüyor ama ben kararlıyım. Belki de bir kez olsun üstünlük sağlamak hoşuma gidiyordur?

"Bağlantıları, para transferlerini, geçmiş bilgilerini yönetiyorum." "Ne için?" Acımasızca takip ederek soruyorum.

"Genelde bir aile şirketi için çalışıyorum." "Suikastçılar mı?"

"Hayır! Şey... her şey yasal değil." "İnsanları öldürmek," diyorum, hissettiğimden çok daha sakın bir şekilde.

İç çeker ve yüzünü buruşturur. "Evet. Bak. Üzgünüm, Syd. Bunu yumuşatmanın bir yolu yok. İnsanları öldürdüm. Tehdit ettim. Haraç aldım. İnsanları dövdüm. Korkunç şeyler yaptım."

Titriyorum. "Hepsi kötü insanlar mıydı? Senin... öldürdüklerin?" Şaşkın şaşkın bakıyor ve cevap vermiyor.

Boğazımdaki yumru aniden beni boğuyormuş gibi hissettiriyor. Geriye doğru sendeliyorum ve gözyaşlarım tekrar yanaklarımdan süzölmeye başlarken ona bağıriyorum. "Bununla yaşayamam. Bununla asla yaşayamam. Seninle birlikte olamam!"

Elleri önünde, korkmuş bir hayvanı yatıştırır gibi dikkatle yaklaşıyor. "Ben değiştim. Dışarıdayım ve asla geri dönmeyeceğim. Tanışmamızdan çok öncesinden beri bundan nefret ediyordum ve seninle birlikte nihayet devam etmek için bir neden, bir güç buldum. Senin için değiştim Sydney."

Durdum ve elimi tutmasına izin verdim. "Lütfen bana inan."

O kadar çaresiz görünüyor ki, ben de inanıyorum. Ona inanıyorum. Hiç bu kadar uçurumun kenarında, pamuk ipliğine bağlı bir insan görmemiştim. O iplik benim. Biziz. Sorumluluk beni boğmalı, ama bunun yerine hissettiğim bağ beni dehşete düşürüyor. Bir elimi yüzüne götürüyorum ve parmağımı yanağında gezdiriyorum, kırmızı bir tonu olduğunu bildiğim bir günlük kirli sakalını hissediyorum. Avucumu sıcak tenine bırakıyorum. Kesinlikle hareketsiz bir şekilde gözetimim altında.

Sonra ona sert bir tokat attım. Kafası yana doğru sallanıyor. "Bana cehennemi yaşattın!"

"Özür dilerim."

"Seni o kadar çok istiyorum ki canım yanıyor," diye fısıldıyorum ve karnımı tutuyorum, neredeyse iki büküm oluyorum.

Kımıldamıyor, nasıl yutkunduğunu görüyorum, gözleri benim çaresiz ihtiyacımı yansıtan karanlık havuzlar. "Lütfen dokun bana, Nathan," diyorum kısık bir sesle.

Ona iki kez sormama gerek yok.

Bana doğru yaklaşıyor ve kollarını sırtıma dolayarak beni kendine çekiyor. Burunlarımız birbirine değiyor, gözleri sanki onay almak istercesine benimkileri arıyor. Bu sefer çekinmiyorum. Bedenim onun için çığlık atıyor. İki aydan biraz daha uzun bir süredir gittikçe büyüyen bir boşluğun doldurulması, onarılması gerekiyor ve ben buradayım, bu dünyada beni onarabilecek tek kişinin kollarındayım. O tek kişi, çünkü bunu yaratan o.

"Öp beni" dedi.

Ben de öptüm.

Dudaklarımı onunkilere değdiriyorum. Aramızda bir kıvılcım çakıyor ve birbirimize yapışıyoruz, evrenlerimiz bir kez daha çarpışıyor. Ağızımı onunkine açıyorum ve dillerimiz buluşuyor. Kollarını bana doluyor ve beni kaldırıyor, sertçe göğsüne çekiyor, öpüşmemizi hiç kesmiyor. Bacaklarımı beline doluyor ve ereksiyonunun giderek daha fazla ihtiyaç duyduğum göbeğıme baskı yaptığını hissediyorum.

"Lütfen," diye fısıldıyorum, aklım başımdan gidiyor. imlerin arasından yürüyüp beni yukarı itiyor.

Bir ağacın gövdesine karşı.

"Syd," diye fısıldıyor dudakları hâlâ benimkilerin üzerindeyken.

Sesi gırtlaktan, çaresiz ve tahrik edici. Dudaklarımdan göğüslerime, göğüs uçlarımdan bir anda sertleşmesine, karnıma ve amıma kadar içimde bir ateş yakarak, umutsuzca unutmaya çalıştığım bir duyguyu ateşliyor.

Elimi bedenlerimizin arasına bastırıp sert uzunluğunu okşuyorum, büküldüğünü hissediyorum. Biraz sıkıldığımda nefesi kesiliyor ve sonra biraz daha sertleşiyor. Popomun altındaki elleri eteğimi sıyrıyor ve kalçalarımın tepesine doğru ilerleyerek külotumun kumaşından şişmiş kıvrımlarımı okşuyor. Becerikli parmakları onları kenara itiyor ve aniden orada, ten tene, sıcak, güçlü, yumuşak. Bir parmağını içime sokarken haykırıyorum ve alt dudağını ısıyorum. Kıkırdıyor, biraz geri çekiliyor ve sonra birkaç parmağını içeri sokuyor, sert, beni geriyor. İnliyorum ve ona doğru bastırıyorum.

"Seni çok özledim Sydney," diye mırıldanıyor ağzımın içinde, itmeye devam ederken. "Yani. Lanet olsun. Çok."

Tişörtünü pantolonundan çıkarıp ellerimi altına sokuyorum, avuçlarımı sırtında gezdiriyorum, kaslarının dalgalandığını hissediyorum.

"Berbat haldeydim," diye mırıldanıyorum ve parmaklarını oynatarak derine iterken nefes nefese kalıyorum.

"Bunu görebiliyorum," diyor alaycı bir şekilde. "Çok ıslaksın. Ve sıkı. Aman Tanrım, beni öldürüyorsun."

"O zaman bu konuda bir şeyler yap," diyorum ve başımı biraz geriye çekerek onun bakışlarıyla buluşuyorum.

Gözleri parlıyor, sonra beni yere bırakıyor ve kemerini çözüyor, soyunurken göz temasını hiç kesmiyor. Beni tekrar ağacın gövdesine doğru kaldırıyor, külotumu kenara itiyor ve beni acı verici bir şekilde yavaşça ereksiyonunun üzerine indiriyor. Ucu açıklığıma dayanmış, alay ederek bekliyor. İhtiyaçtan titriyorum.

"Nathan!"

"Sus," diyor, beni güldürerek. Sonra kalçalarını eğerek girişin biraz ötesine itiyor. Kıvraniyorum. Bu bir işkence. Zihnim beni doldurması için ona bağılıyor. Şimdi.

"Beni öldürüyorsun," diye inliyorum.

Başımı döndüren sık hareketlerle itiyor. "Neden bir otel satın alıyorsun?"

"Şimdi olmaz! *Lütfen!*"

"Anlat bana." Hareket etmeye devam ediyor, girip çıkıyor, neredeyse hiç yok. O kadar boşum ki çığlık atmak istiyorum. "Arkadaşımla bir iş kurmak istiyorum!"

Jayna ile. *Lütfen* sik beni. *Ölüyorum!*"

Dudaklarımı yakalayarak beni susturuyor, içimdeki havanın her zerresini alıyor, sonra sert bir hamleyle tamamen içeri itiyor, duvarlarımı geriyor, haykırmama ve tepeden tırnağa gerilmeme neden oluyor.

"Daha iyi misin?" diye mırıldanıyor ağzımın içinde. Sızlanıyorum ve başımı sallıyorum. Kelimeleri çoktan geçtim.

Çekiyor ve tekrar içeri giriyor, ve tekrar, ve tekrar. Her seferinde haykırıyorum. Hızını ve itiş gücünü artırdıkça, çığlıklarım uzun bir feryada dönüşüyor. Sırtım ağacın pürüzlü yüzeyine

sürtünüyor, ama bu uzak bir rahatsızlık ve başka bir his hızla diğer her şeyi gölgede bırakıyor. Orgazmım üzerime çökmeden önceki son anlarda içim titrerken zar zor nefes alabiliyorum.

"Geliyorum, Nathan," diye bağıyorum. "*Tanrım!*"

Hızını daha da artırıyor ve aynı anda içimden hızlı bir dizi kasılma geçiyor, onun seğirdiğini hissediyorum ve sonra salıverilmesiyle kükrüyor, çığlıklarımız birbirine karışıyor.

Sonra, ikimiz de hareket etmedik. Hâlâ ağaca yaslanmış durumdayım. O hala göğsünü ağırlştırıyor

kalplerimiz birlikte atıyor. Başını kaldırıp bana bakıyor, sonra bir elini kaldırıp saçlarımı okşuyor.

"Seninle doğru dürüst sevişmek istiyordum. Eğer bana izin verseydin. Seni bir bataklıkta becermek değil." Alt dudağımı ısırdım ve sonra sııttım. "Düzgün sevişmenin sana göre olduğunu sanmıyordum."

Gözleri parlıyor. "Oh, doğru anladın. Hadi eve gidelim, Syd. Bu sefer baştan alalım." Kendi titrek ayaklarının üzerinde durana kadar titreyen bedenimin batmasına izin veriyor.

"Hangi ev? Görünüşe göre aralarından seçim yapabileceğimiz pek çok ev var."

"Benim evim sen neredeysen orasıdır." Yaramazca sırtıyor. "Diğerleri mobilyalı odalardan başka bir şey değil."

Omzuna bir tokat attım. "Tatlı dilli."

Gülüyor ve beni kollarının arasına alıp göğsüne sarılıyor. "Seni seviyorum, Syd. Sanırım bunlar uygun kelimeler. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim ama eğer beni kabul edersen, geri kalan günlerimi bu korkunç başlangıcı telafi ederek geçirmek istiyorum."

Yüzü ham, yeni, çıplak. Umut ve ışıkla dolu. İçimdeki bir şey tamamen açılıyor, ilk tanıştığımızda bir parça açtığı bir şey, ondan ve benden daha büyük bir şey. Bu bizim toplamımız.

"Sadece korkunç değildi, Nathan. Bazıları oldukça iyiydi. Yoksa burada olmazdık, değil mi?"

Yanağını avucumun içine alıyorum. "Beni eve götür ve bir daha gitmeme izin verme. Söz ver."

Nathan'ın içinden bir dalgalanma geçiyor. Nefes nefese kaldı ve beni kendine daha da sıkı çekti.

"Sydney Lewis. Ne olursa olsun, sana asla ayrılmak istemen için bir sebep vermeyeceğime söz veriyorum."

Kulağımı göğsüne dayadım. Kalbi hızla çarpıyor ve benimki patlayacakmış gibi hissediyor.

"Seni tutacağım," diye fısıldıyorum. "Ben de seni seviyorum. Seni çok seviyorum!"

Sonsöz

Sydney

"KÜF KOKUSU ALIYORUM."

"Küf yok, Nathan."

"Hâlâ küf kokusu alıyorum. Katrina'dan sonra buraya kadar su vardı." Kolunu başının üzerine kaldırıyor, sonra bir elini karnıma koyuyor. "Oğlumun küflenmiş bir evde büyümesine izin veremem."

Jayna dönüyor ve ciyaklıyor. "Hamile misin?"

"Nate!" Elini tokatlıyorum. "İlk üç aylık dönem bitene kadar insanlara söylemeyecektik." "Küf var," diye homurdanıyor.

Ellerimi havaya kaldırdım. "Tanrım, sen imkansızsın."

"Syd," diyor Jayna. "Nasıl olacak... Böyle olmak istemiyorum ama bu işe daha yeni başlıyoruz ve-"

"Evde oturan bir baba olacak."

Jayna ona bir aşağı bir yukarı bakar. "Gerçekten mi? Ne kadar... ilerici." Kolumdan tutup beni Nathan'ın duyamayacağı bir mesafeye çekiyor. Ona şöyle bir bakıyorum. Birkaç duvarı yıktıktan sonra resepsiyonumuz olacak köhne odayı incelemeye devam ediyor. Meşgul görünüyor ama söylediğimiz her şeyi yakalamaya çalışacağını biliyorum. "Gerçekten değişmiş, değil mi?"

Gözlerimi muhteşem erkeğimden ayırıp Jayna'nın bakışlarıyla buluşuyorum. "Evet. Çaba sarf ediyor ve çok da iyi gidiyor."

Ona bakıyor ve gözleri hafifçe kısılıyor. "Biliyorsun, New Orleans'a taşınmak, kendi otel işimizi kurmak... Bu çok büyük bir adım. Buna gerçekten hazır mısın? Bilmem gerek."

"Yüzde yüz!" Arkadaşıma bakıyorum. "Bu benim de hayalimdi. Her şey iyi olacak."

"Atış yapmayacak, değil mi? Yani, parası var, değil mi?" Ses tonunu neredeyse fısıltıya indiriyor. "Kirli para."

Son ifadeyi görmezden gelmeyi seçiyorum. O haklı ama ben her şeyi değiştiremem ve Nathan'la hâlâ konuşmamız, çözmemiz gereken şeyler var. Yine de bildiğim bir şey var. "O katılmıyor. Teklif etti ama ben reddettim. Bu bizim işimiz Jayna. Başarısız da olsak, başarılı da olsak bu bize bağlı."

Yüzünde kocaman bir gülümseme belirir. "Tabii ki evet! Hadi gidip evin geri kalanına bakalım!"

Şimdiden bayıldım. Hadi, Nate," diye bağırır.

Bana doğru yürüdü ve elimi tuttu. Jayna duyma mesafesinin dışına çıktığında kulağıma fısıldıyor, "Yine de birine baktıracağım."

Elini sıkıyorum. "Biraz aşırı korumacısın ama bunu seviyorum." Ayak parmaklarımın üzerinde yükseliyorum ve ona bir öpücük veriyorum. "Ben de seni seviyorum."

Yüzümü avuçlarının arasına alıyor ve öpücüğü derinleştiriyor. "Otele ne zaman dönebiliriz?"

"Önce bu otel!"

"Burası bir otel değil, küflü, harap bir kulübe."

Gülüyorum. "Bayılacaksın. Şimdi gel."

Beni kollarıyla sarıyor ve ona bu kadar yakın olduğum için göğsümde bir sıcaklık yayılıyor. Onun burada, hayatımda olması benim için hâlâ bir mucize.

"Seni seviyorum Sydney." Elim tuttu. "Hadi gidip yeni işine bakalım."

SON

Teşekkür

Bu kitabın sonunda aldığı şekil için teşekkür etmem gereken pek çok insan var. Bu, bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce başladığım ilk çalışmaydı, tam bir roman üretmek ve yayınlamak amacıyla yazdığım ilk kitaptı.

Öncelikle, henüz yayınlanmamışken, bir sürü sorum varken ve bu işte yeniyken beni çevrelerine kabul ettikleri için birkaç cömert, parlak yazara teşekkür etmek istiyorum: EJ Frost - bu işteki en eski arkadaşım. Sophie Kisker ve Cari Silverwood. Bana nezaketi ve neyin mümkün olduğunu, hayallerinizin peşinden gidebileceğinizi gösterdiğiniz için teşekkür ederim.

Gabriela Wolek - sen benim parlayan yıldızımsın! Bu kitap hâlâ aşırı anlatılmış bir karmaşa halindeyken beni editörlük kanatlarının altına aldın. Bana nasıl kısaltacağımı, zaten bildiğimi düşündüğüm bir sürü temel dilbilgisi kuralını gösterdin ve benimle takılarak bunu beta okuyucuları aramaya başlamaya cesaret edecek kadar iyi hale getirdin.

Michele Catalano - ilk gerçek eleştirmen ortağım. İlk birkaç bölüme sertçe vurdunuz ve tüm korkunç fazlalıklara dikkat çektiniz. Çok zordu. Kitabın zaten harika olduğunu düşünüyordum, ama dinleyip düzenlediğimde daha sıkı ve daha iyi oldu.

Tiffany Chapman - inanılmaz derecede cesaretlendirici ve adilsiniz. Her şeyin yerle bir olduğu o önemli anda eksik olduğumu fark etmemi sağladınız. Ondan sonra uzun bir ara vermek zorunda kaldım ve bu arada başka bir kitap yazdım. Ki bu iyi bir şeydi! Onu yazdıktan ve Blushing Books ile tartıştıktan sonra, *Heat*'i nasıl düzelteceğimi aniden biliyordum! Ve düzelttim, hem de nasıl düzelttim! Sıcak, sapıkça, tehlikeli ve heyecanlı bir hal aldı.

Beta okuyucuları - taslağın bir kısmını ya da tamamını çeşitli şekillerde okuyan okuyucular, hepinize teşekkür ederim!

Carly O'Donoghue - benim parlayan yıldızım, arkadaşım, eleştirmen ortağım ve alfa okuyucum. Üst üste yığılmış bağımsız romanlarımı *Russo Destanı*'na dönüştüren, her şeyi defalarca okuyup "hey, kızım, bunların hepsi birbirine ait olabilir" diyen sensin. Beni düşündürdün ve on beş dakika sonra Russolar doğdu! Son bir kez daha yazmam gerekti ve her şey yerli yerine oturdu!

Kathi Goldwyn - coşkunuz, cesaretlendirici sözleriniz, kabilemi oluşturmamdaki yardımınız.

Kabilem - Facebook grubum Martin's Misfits'te bir araya gelen harika okuyucu grubum. Harikasınız!

Blushing Books - hepinize desteğiniz ve cesaretlendirmeniz için teşekkür ederim. Özellikle de editörüm Sandra Havro'ya. Sizi seviyorum!

Eris Adderly - bu kapak harika. Çalışmaların harika!

Okuyucu - teşekkür ederim! Sen olmasan ben ne yapardım?

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.